

ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

ร้อยตำรวจโทเอกคณิต ขจีจิตร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2557

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CRIME PROBLEMS IN THE NIGHT ENTERTAINMENT INDUSTRIES WITHIN
THE RESPONSIBLE AREA OF HUAI KHWANG POLICE STATION

Police Lieutenant Eakkanit Kajeejit

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Sociology
Department of Sociology and Anthropology
Faculty of Political Science
Chulalongkorn University
Academic Year 2014
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง
โดย	ร้อยตำรวจโทเอกคณิต ขจีจิตร
สาขาวิชา	สังคมวิทยา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุนิษา เลิศโตมรสกุล
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมนทิพย์ จิตสว่าง

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

.....คณบดีคณะรัฐศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. เอก ตั้งทรัพย์วัฒนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร. จุติยา เพชรมนี่)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุนิษา เลิศโตมรสกุล)
.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุมนทิพย์ จิตสว่าง)
.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(พลตำรวจตรี ดร. อดุลย์ ณรงค์ศักดิ์)

เอกคณิต ขจีจิตร : ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง (CRIME PROBLEMS IN THE NIGHT ENTERTAINMENT INDUSTRIES WITHIN THE RESPONSIBLE AREA OF HUAI KHWANG POLICE STATION) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร. อุนิษา เลิศโตมรสกุล, อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม: ผศ. ดร. สุนนทิพย์ จิตสว่าง, 141 หน้า.

การศึกษาเรื่อง “ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ สาเหตุที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการและเพื่อศึกษาหาแนวทางและวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมต่อไปในอนาคต การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า สภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางนั้น โดยภาพรวมแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็น คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เนื่องจากผู้ที่ใช้บริการสถานบริการส่วนใหญ่มีการดื่มสุรา ทำให้การควบคุมสติและอารมณ์ลดลง สามารถก่อเหตุได้ง่าย ในด้านปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ผลการศึกษาพบว่ามีสาเหตุจากการการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่มีประสิทธิภาพ มีการเปิดให้บริการเกินเวลารวมทั้งมีการใช้ยาเสพติดในสถานบริการ สาเหตุเหล่านี้ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมมากยิ่งขึ้น สำหรับแนวทางและวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรม ผลจากการศึกษานำไปสู่ข้อเสนอให้ควรมีการทำงานกันอย่างบูรณาการหลายหน่วยงาน ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือภาคเอกชน มีการออกตรวจตราสถานบริการให้บ่อยขึ้น มีการเพิ่มเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และกล้องวงจรปิดในสถานบริการเพื่อเพิ่มการตรวจตราป้องกันการก่ออาชญากรรมที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อและต้องปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาควิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา สังคมวิทยา

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2557

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาร่วม

กิตติกรรมประกาศ

ในการจัดทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อุนิษา เลิศโตมรสกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ช่วยให้คำแนะนำ และให้ความช่วยเหลือในการทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอดจนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ เป็นวิทยานิพนธ์ที่สมบูรณ์และมีคุณค่า

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุมนทิพย์ จิตสว่าง อาจารย์ ดร.ฐิติยา เพชรมุณี พล.ต.ต.ดร.อดุลย์ ฌรงค์ศักดิ์ และ รองศาสตราจารย์ พ.ต.อ.ดร.กิตติ์ธนทัต เลอวงค์รัตน์ ที่ได้โปรดช่วยตรวจสอบข้อบกพร่องต่างๆ และให้คำแนะนำในการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ฝ่ายอำนวยการ 3 กองบัญชาการตำรวจนครบาล กองบังคับการตำรวจนครบาล 1 กองบัญชาการตำรวจนครบาลและสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ที่ช่วยให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบคุณนางสาวจุฑามาศ ดอกแก้ว คณะรุ่นพี่ และ รุ่นน้อง สาขาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยา และมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ช่วยเหลือ และชี้แนะแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ประกอบการ พนักงาน เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง และผู้ที่ไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางทุกท่าน ที่ช่วยให้ความร่วมมือ เสียสละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถามและให้สัมภาษณ์เชิงลึก อันนำมาซึ่งข้อมูลที่มีค่า ทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้เป็นวิทยานิพนธ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้นำไปศึกษาได้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	1
3. คำถามวิจัย.....	2
4. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา.....	2
5. ขอบเขตการวิจัย.....	5
6. ประโยชน์ที่จะได้รับ.....	5
บทที่ 2	6
ทบทวนวรรณกรรม	6
1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอาชญากรรมและการป้องกันอาชญากรรม.....	6
2. ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา.....	13
3. แนวคิดเกี่ยวกับสถานบริการ	20
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	36
5. กรอบแนวคิดการศึกษา	43
บทที่ 3	44
วิธีดำเนินการวิจัย	44

1. ระเบียบวิธีวิจัย	44
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ	46
3. เครื่องมือที่จะใช้ในการศึกษา	47
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	47
5. จริยธรรมในการวิจัย.....	47
บทที่ 4	49
ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา	49
ผลการศึกษางานวิจัยเชิงปริมาณ	49
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	49
ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ	53
ส่วนที่ 3 ความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ	57
ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในสถานบริการ.....	58
ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ.....	67
ส่วนที่ 6 ปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่สัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง.....	77
ผลการศึกษางานวิจัยเชิงคุณภาพ.....	92
1. กลุ่มประชาชน.....	92
2. กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ	95
3. กลุ่มเจ้าหน้าที่รัฐ.....	98
อภิปรายผลการศึกษา	102
บทที่ 5	120
สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	120
ส่วนที่ 1 ผลการวิจัยเชิงปริมาณ.....	120

ส่วนที่ 2 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ	124
ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัย	126
รายการอ้างอิง	128
ภาคผนวก.....	131
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	141

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 แสดงสถิติคดีอาญา 5 กลุ่มของ กองบัญชาการตำรวจนครบาล ประจำปีงบประมาณ.....	4
ตารางที่ 2 แสดงความผิดที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติสถานบริการ ปี พ.ศ. 2553-2556.....	5
ตารางที่ 3 แสดงสรุปรูปแบบการปรับตัวตามทฤษฎีโครงสร้างทางสังคมและสภาวะไร้กฎหมาย.....	18
ตารางที่ 4 แสดงจำนวนสถานบริการที่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการใน ท้องที่กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2556.....	24
ตารางที่ 5 แสดงเพศของกลุ่มตัวอย่าง.....	49
ตารางที่ 6 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
ตารางที่ 7 แสดงอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
ตารางที่ 8 แสดงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง.....	51
ตารางที่ 9 แสดงรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง.....	51
ตารางที่ 10 แสดงภูมิลำเนาเดิมของกลุ่มตัวอย่าง.....	52
ตารางที่ 11 แสดงระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่กรุงเทพฯ.....	52
ตารางที่ 12 แสดงประเภทสถานบริการที่ใช้บริการ.....	53
ตารางที่ 13 แสดงวันที่ใช้บริการ.....	53
ตารางที่ 14 แสดงช่วงเวลาที่ใช้บริการ.....	54
ตารางที่ 15 แสดงความถี่ที่ท่านใช้บริการสถานบริการ.....	54
ตารางที่ 16 แสดงการเดินทางไปใช้บริการสถานบริการ.....	55
ตารางที่ 17 แสดงสิ่งที่จูงใจให้อยากเข้าไปใช้บริการในสถานบริการ.....	55
ตารางที่ 18 แสดงบุคคลที่มักไปเที่ยวสถานบริการด้วย.....	56
ตารางที่ 19 ความต้องการที่จะไปต่อของผู้ใช้บริการหลังเลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้ว.....	56
ตารางที่ 20 แสดงความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ.....	57
ตารางที่ 21 แสดงการพบเห็นสถานบริการที่เปิดเกินเวลา.....	58
ตารางที่ 22 แสดงความเหมาะสมของการปิดสถานบริการเวลา 02.00 น.....	58

ตารางที่ 23 แสดงการพบเห็นปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสถานบริการ	60
ตารางที่ 24 แสดงการพบเห็นปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศในสถานบริการ.....	60
ตารางที่ 25 แสดงปัญหาอาชญากรรมส่วนใหญ่ในสถานบริการมีสาเหตุมาจากปัญหายาเสพติด.....	61
ตารางที่ 26 แสดงการใช้บริการสถานบริการที่เคยมีอาชญากรรมเกิดขึ้น.....	61
ตารางที่ 27 แสดงการพบเห็นอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือสนับสนุนให้กระทำความผิด.....	62
ตารางที่ 28 แสดงสถานบริการที่มีขนาดใหญ่จะมีความปลอดภัยกว่าสถานบริการขนาดเล็ก	63
ตารางที่ 29 แสดงสถานบริการที่มีขนาดเล็กจะถูกเจ้าหน้าที่ตรวจสอบความผิดมากเป็นพิเศษ	63
ตารางที่ 30 แสดงการตรวจสถานบริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่น มีส่วนช่วยป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ	64
ตารางที่ 31 แสดงสถานบริการที่ให้บริการในเวลากลางคืน เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรมในเวลากลางคืน.....	65
ตารางที่ 32 แสดงสถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้ว ในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก.....	66
ตารางที่ 33 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อสถานบริการ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการได้มากกว่าวิธีอื่น	67
ตารางที่ 34 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการ จะมีผลต่อรูปแบบและความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมในพื้นที่นั้น.....	68
ตารางที่ 35 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรมส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่.....	69
ตารางที่ 36 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่	70
ตารางที่ 37 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับผู้ประกอบการในพื้นที่.....	71

ตารางที่ 38 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานบริการแต่ละแห่งจะมีปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบแตกต่างกันและจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่	72
ตารางที่ 39 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ประกอบการสถานบริการ และผู้มีอิทธิพล.....	73
ตารางที่ 40 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปิดสถานบริการตามเวลาที่กำหนดคือ เวลา 02.00 น. จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมได้.....	74
ตารางที่ 41 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการออกตรวจสถานบริการ การตรวจค้นสถานบริการอย่างเข้มงวด เป็นมาตรการที่ดีที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ	75
ตารางที่ 42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ.....	77
ตารางที่ 43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	78
ตารางที่ 44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน	79
ตารางที่ 45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ.....	80
ตารางที่ 46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย	81
ตารางที่ 47 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ.....	82
ตารางที่ 48 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	83
ตารางที่ 49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน	84
ตารางที่ 50 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ	85
ตารางที่ 51 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภทคดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย.....	86

ตารางที่ 52 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรม ประเภท คดีอุจฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ.....	87
ตารางที่ 53 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรม ประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ.....	88
ตารางที่ 54 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรม ประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ที่ผู้ให้ข้อมูลพบเห็น.....	89
ตารางที่ 55 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรม ประเภท คดีน่าสนใจ	90
ตารางที่ 56 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรม ประเภท คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย.....	91

บทที่ 1

บทนำ

1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

อาชญากรรมในปัจจุบัน ได้มีการพัฒนารูปแบบการก่อเหตุมีความหลากหลาย สร้างความเสียหาย ความเดือนร้อนให้กับประชาชนผู้บริโภคมากขึ้นและมีจำนวนเหตุ หรือ ความถี่ของ การเกิดเหตุมากขึ้นด้วย โดยเฉพาะพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางนั้น ถือว่าเป็นหนึ่งในพื้นที่หนึ่งที่มีอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อยครั้ง มากที่สุดของกรุงเทพมหานคร เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่จะมีธุรกิจสถานบริการเปิดให้บริการในช่วงเวลากลางคืนเป็นจำนวนมาก จึงเป็นการยากในการควบคุมดูแล และป้องกันการละเมิดกฎหมายของสถานบริการในพื้นที่ สถานบริการในปัจจุบันได้กลายเป็นสถานที่ล่อแหลมและเป็นบ่อเกิดของปัญหาอาชญากรรมหลายประเภท บางกรณีมีผู้มีอำนาจอยู่เบื้องหลัง คอยสนับสนุนการกระทำความผิดของสถานบริการนั้น ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจยากลำบากมากยิ่งขึ้น ยิ่งธุรกิจสถานบริการได้มีการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง การควบคุมดูแลก็ยิ่งมีความยากลำบากมากขึ้น ที่กล่าวว่าสถานบริการเป็นสถานที่หนึ่งที่เป็นบ่อเกิดอาชญากรรมต่างๆ หลายประเภท เพราะปัจจุบันสถานบริการต่างๆ ได้มีการพัฒนารูปแบบการให้บริการที่หลากหลายมากขึ้น เพื่อจะชักจูงและมอมเมาให้คนในสังคม ทั้งเด็ก เยาวชนและผู้ใหญ่ ให้เข้าไปใช้บริการ ทำให้สถานบริการกลางคืนเหล่านี้ เป็นแหล่งที่ผู้คนมาอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก ทำให้ยากต่อการควบคุมอาชญากรรมในสถานบริการต่างๆ แม้ว่าผู้ประกอบการสถานบริการจะให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันอาชญากรรมหลายด้าน เช่น การเพิ่มจำนวนเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย เพิ่มการติดตั้งกล้องวงจรปิดตามจุดเสี่ยงต่างๆ เป็นต้น แต่ก็ยังจะมีอาชญากรรมเกิดขึ้นอย่างซ้ำซากในช่วงเวลาและสถานที่ที่ใกล้เคียงกัน มีความรุนแรงที่เพิ่มมากขึ้น เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความล้มเหลวในการบังคับใช้กฎหมายอย่างต่อเนื่องและจริงจัง การเปิดให้บริการของสถานบริการที่ผิดกฎหมาย เป็นช่องทางหนึ่งของผู้กระทำผิดที่มักจะใช้สถานบริการเหล่านี้ในการกระทำความผิดกฎหมายเสมอบางแห่งปล่อยให้มีการใช้ยาเสพติด การค้าประเวณี หรือจัดให้มีการแสดงลามกอนาจารเพื่อดึงดูดลูกค้า หรือจัดงานปาร์ตี้ มีลักษณะเป็นที่มั่วสุมของเด็กและเยาวชน หรือแม้กระทั่งเปิดเป็นบ่อนการพนัน โดยใช้ธุรกิจสถานบริการบังหน้า สิ่งเหล่านี้หากปล่อยปละละเลยให้เกิดขึ้นในสังคมไทยอย่างต่อเนื่องก็จะยิ่งสร้างความเสียหายให้กับบ้านเมืองเป็นอย่างมาก

5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ, พ.ร.บ.การพนันฯ, พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ, พ.ร.บ.ปรามการค้าประเวณีฯ, พ.ร.บ.สถานบริการฯ และ พ.ร.บ.โรงแรมฯ มีหรือเผยแพร่วัตถุลามกอนาจาร เป็นต้น

ความผิดเกี่ยวกับ พ.ร.บ.สถานบริการฯ นั้น อยู่ในกลุ่มคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ก็เนื่องมาจากการจัดตั้งสถานบริการแต่ละแห่ง รัฐจะต้องเป็นผู้อนุญาตและผู้ออกกฎหมายควบคุม เมื่อมีการกระทำผิดเกี่ยวกับสถานบริการขึ้น รัฐจึงเป็นผู้เสียหายโดยตรง ซึ่งเหตุใดเราจึงจะต้องมีการควบคุมสถานบริการเหล่านั้น ก็เนื่องมาจากรัฐเล็งเห็นว่า สถานบริการก็เปรียบเสมือนสถานที่หนึ่งเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมเป็นอย่างสูงสถานที่หนึ่ง ตามสถิติของกองบัญชาการตำรวจนครบาล ในแต่ละปีจะต้องมีความผิดเกี่ยวกับสถานบริการเกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี อันมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงสถิติคดีอาญา 5 กลุ่มของ กองบัญชาการตำรวจนครบาล ประจำปีงบประมาณ 2552 – 2556

ประเภทความผิด	ปีงบประมาณ				
	2552	2553	2554	2555	2556
คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ					
- รับแจ้ง	1,005	647	382	547	579
- จับได้	453	323	289	371	413
คดีที่เป็นความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ					
- รับแจ้ง	5,198	4,768	3,737	3,524	3,731
- จับได้	2,338	2,205	2,226	1,945	2,081
คดีที่เป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือประทุษร้ายต่อทรัพย์					
- รับแจ้ง	18,067	14,647	10,194	9,745	10,627
- จับได้	3,932	3,800	3,956	3,737	4,022
คดีที่น่าสนใจ					
- รับแจ้ง	12,041	10,308	7,607	7,242	7,037
- จับได้	1,205	1,364	1,368	1,227	1,017
คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย					
- จับได้ (ราย)	51,639	50,450	96,724	77,905	84,319
- ผู้ต้องหา (คน)	63,322	58,826	106,062	86,848	95,356

ที่มา: ฝ่ายอำนวยการ 10 กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจนครบาล (ฝ่ายอำนวยการ 10, 2556)

ตารางที่ 2 แสดงความผิดที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติสถานบริการ ปี พ.ศ. 2553-2556

ผลการจับกุม		ประเภทความผิด		
		พ.ร.บ. สถาน บริการฯ	ตั้งสถานบริการโดย ไม่ได้รับอนุญาต	เปิดสถานบริการเกิน เวลากำหนด
พ.ศ. 2553				
จับได้	คดี	288	2	4
	คน	267	1	5
	เด็ก	25	0	1
จับไม่ได้	คดี	81	16	0
	คน	0	0	0
	เด็ก	0	0	0
พ.ศ. 2554				
จับได้	คดี	410	12	1
	คน	374	11	1
	เด็ก	40	1	0
จับไม่ได้	คดี	31	7	0
	คน	0	0	0
	เด็ก	0	0	0

ตารางที่ 2 (ต่อ) แสดงความผิดที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติสถานบริการ ปี พ.ศ. 2553-2556

ผลการจับกุม		ประเภทความผิด		
		พ.ร.บ. สถาน บริการฯ	ตั้งสถานบริการโดย ไม่ได้รับอนุญาต	เปิดสถานบริการเกิน เวลากำหนด
พ.ศ. 2555				
จับได้	คดี	511	5	6
	คน	506	5	6
	เด็ก	8	0	0
จับไม่ได้	คดี	31	4	1
	คน	1	0	0
	เด็ก	0	0	0
พ.ศ. 2556				
จับได้	คดี	360	6	1
	คน	328	6	1
	เด็ก	28	0	0
จับไม่ได้	คดี	27	0	0
	คน	0	0	0
	เด็ก	0	0	0

ที่มา: ฝ่ายอำนวยการ 10 กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจนครบาล (ฝ่ายอำนวยการ 10, 2556)

จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่าสถิติคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหายที่เกิดขึ้นในกองบัญชาการตำรวจนครบาลทั้งหมดจะมีสถิติที่สูงสุด ซึ่งในช่วง 3 ปี หลัง (ปี 2554-2556) เป็นช่วงที่มีสถิติสูงอย่างเห็นได้ชัด อันแสดงให้เห็นว่ามีความเป็นไปได้สูงที่ในอนาคตจะมีสถิติที่สูงขึ้น

เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2555 เหตุถูกกลุ่มวัยรุ่นรุมทำร้าย และใช้อาวุธปืนยิงกัน เหตุเกิดที่ลานจอดรถร้านข้าวต้มโต้รุ่ง ถนนวัฒนธรรม แขวงและเขตห้วยขวาง กทม. โดยก่อนเกิดเหตุกลุ่ม

วัยรุ่นดังกล่าวได้ไปเที่ยวที่ผับอินฟินิตี้ ติดกับร้านข้าวต้มดังกล่าว หลังผับเลิกก็ไปนั่งกินข้าวต้มกันต่อจนถึงเช้าและได้ก่อเหตุทำร้ายร่างกายและยิงกันขึ้นและจึงหลบหนีไป (www.matichon.co.th, 20 มิถุนายน พ.ศ. 2555)

เมื่อช่วงเช้าของวันที่ 12 มีนาคม 2557 ได้เกิดเหตุวัยรุ่นไล่ยิงกันที่บริเวณปากซอยรัชดาภิเษก 14 ถนนรัชดาภิเษก ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต โดยมีสาเหตุจากการเขม่นกันในสถานบันเทิงแห่งหนึ่งใกล้ๆกับจุดเกิดเหตุ ซึ่งจากการสอบสวนพบว่า สถานบันเทิงดังกล่าวอาจมีการเปิดเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด (ไทยรัฐออนไลน์, 12 มีนาคม พ.ศ. 2557)

ปัจจุบันสถานบริการที่ผิดกฎหมายบางแห่ง มักจะปล่อยปละละเลย ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ทำให้เป็นสาเหตุของอาชญากรรมต่างๆมากขึ้น โดยเฉพาะสถานบริการใดมีผู้มีอิทธิพล หรือผู้มีอำนาจอยู่เบื้องหลัง มักจะเป็นสถานบริการที่เกิดคดีอาชญากรรมบ่อยครั้ง ซึ่งอาชญากรรมที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ ได้แก่ การใช้ยาเสพติด การค้าประเวณี การพนัน การใช้ความรุนแรง การทำร้ายร่างกาย ทะเลาะวิวาท การใช้อาวุธปืนทำร้ายผู้อื่นได้รับบาดเจ็บหรือจนถึงขั้นการเสียชีวิต

เจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้ที่เกี่ยวข้องได้มีความพยายามที่ป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมให้มากขึ้นโดยการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประชาชนและหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ผู้ประกอบการสถานบริการ หรือเจ้าของธุรกิจสถานบริการ ควรหันมาใส่ใจกับความปลอดภัยของผู้ที่มาใช้บริการสถานบริการให้มากขึ้นด้วย ตัวอย่างเช่น การเพิ่มเทคโนโลยีในการป้องกันอาชญากรรม มีการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพิ่มเพื่อเป็นการสอดส่องดูแลความเรียบร้อยให้กับลูกค้าที่มาใช้บริการ เป็นการพัฒนารูปแบบการให้บริการที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม และการป้องกันอาชญากรรม การศึกษาในครั้งนี้ จะมุ่งเน้นให้เห็นถึงผลเสีย และโทษของสถานบริการที่ผิดกฎหมาย หรือมีการกระทำความผิดกฎหมาย โดยศึกษาในเขตพื้นที่ของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่มีสถานบริการมากแห่งหนึ่งของประเทศ เพื่อจะได้ใช้เป็นข้อมูล ในการป้องกันอาชญากรรมในอนาคตให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ
- 2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุ ที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ
- 2.3 เพื่อศึกษาแนวทางและวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

3. คำถามวิจัย

- 3.1 สภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการเป็นอย่างไร
- 3.2 ปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการคืออะไร
- 3.3 แนวทางและวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการเป็นอย่างไร

4. นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

4.1 นิยามศัพท์ทั่วไป

สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง พื้นที่รับผิดชอบมีบ้านพักอาศัย สถานบริการ อาคาร สำนักงานต่างๆ และสถานทูต โดยเฉพาะสถานบริการนั้น มีอยู่ในพื้นที่มากที่สุดแห่งหนึ่งของ กรุงเทพมหานคร สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง อยู่ในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 1 กองบัญชาการตำรวจนครบาล มีพื้นที่ รับผิดชอบประมาณ 6.3 ตารางกิโลเมตร พื้นที่รับผิดชอบและเขตพื้นที่ติดต่อของ สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางทิศเหนือ ติดพื้นที่รับผิดชอบ สถานีตำรวจนครบาลสุทธีสาร ทิศใต้ ติดพื้นที่รับผิดชอบ สถานีตำรวจนครบาลดินแดง และ สถานีตำรวจนครบาลมักกะสัน ทิศตะวันออก ติดพื้นที่รับผิดชอบ สถานีตำรวจนครบาลวังทองหลาง และทิศตะวันตก ติดพื้นที่รับผิดชอบ สถานีตำรวจนครบาลดินแดง

สถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในทางการค้า มีการซื้อขายอาหาร เครื่องดื่ม และการแสดงดนตรี โดยมีผู้ประกอบการ ที่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินกิจการของสถานบริการนั้น ซึ่ง ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2546) ได้กำหนดประเภทสถานบริการไว้ทั้งหมด 6 ประเภทด้วยกัน การวิจัยครั้งนี้ เน้นการศึกษาสถานบริการที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ หมายถึง ผู้ประกอบการสถานบริการ ผู้จัดการสถานบริการ ผู้ปฏิบัติงานต่างๆในสถานบริการ พนักงานเสิร์ฟ และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

ผู้ประกอบการสถานบริการ หมายถึง ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ซึ่งผ่านการพิจารณาประวัติการกระทำความผิดจากพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว ตามมาตรา 4 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2546) และกฎหมายอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

ประชาชนที่ไปใช้บริการสถานบริการ หมายถึง บุคคล หรือ กลุ่มบุคคลที่ไปเที่ยวตามสถานบริการต่างๆ ในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

ประชาชนที่พักอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงสถานบริการ หมายถึง บุคคล หรือ กลุ่มบุคคลที่มีที่พักอาศัย เคยพักอาศัย หรือ มีความคุ้นเคย รู้จักพื้นที่และสถานบริการในพื้นที่ห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจ รวมถึง เจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ของกรุงเทพมหานคร

พนักงานเจ้าหน้าที่ สำหรับกรุงเทพมหานคร หมายความว่า ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ในจังหวัดอื่น หมายความว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 (แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2546)

อาชญากรรมในสถานบริการ หมายความว่า การกระทำความผิดกฎหมายทุกอย่าง ที่เกิดขึ้นในบริเวณสถานบริการ นอกสถานบริการ และในช่วงเวลาที่สถานบริการเปิดให้บริการ ไปจนถึงหลังสถานบริการปิดให้บริการไปแล้ว รวมถึงคดีจราจร ซึ่งเกี่ยวกับอุบัติเหตุบนท้องถนนด้วย อาชญากรรมในสถานบริการของการศึกษาในครั้งนี้ เช่น การเปิดให้บริการเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด การใช้ความรุนแรง ต่างๆ การทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย การมี หรือใช้อาวุธปืน การลักลอบจำหน่ายสุราโดยไม่ได้รับอนุญาต และจำหน่ายเกินเวลา การยินยอมหรือปล่อยให้ผู้มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานทีนั้นเข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ การจัดให้มีการแสดงลามก หรือการค้าประเวณี หรือกระทำการอื่นใด ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย การรับ ยินยอมหรือปล่อยให้บุคคลต่างด้าวทำงานในสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต การดื่มสุรามากเกินไป จนทำให้ความสามารถในการขับขี่ยานพาหนะลดลง เป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนตามมา เป็นต้น

4.2 นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

ประเภทสถานบริการ ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 ได้แบ่งสถานบริการเป็น 6 ประเภทด้วยกัน ได้แก่

(1) สถานเต็นท์ รำวง หรือรองเง็ง เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีคูบริการ

(2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า

(3) สถานอาบน้ำนวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า เว้นแต่

(ก) สถานที่ซึ่งผู้บริการได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทย ประเภทการนวดไทยตามกฎหมาย ว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ หรือได้รับยกเว้นไม่ต้องขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทยประเภทการนวดไทยตามกฎหมายดังกล่าวหรือสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

(ข) สถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งจะต้องมีลักษณะของสถานที่ การบริการหรือผู้ให้บริการเป็นไปตามมาตรฐานที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยด้วย ประกาศดังกล่าวจะกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบเพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานนั้นด้วยก็ได้ หรือ

(ค) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(ก) มีดนตรี การแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและยินยอมหรือปล่อยให้ปะทะเสียงให้นักแสดง หรือพนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า

(ข) มีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า

(ค) มีการเต้นหรือยินยอมให้มีการเต้น หรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวทีหรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม

(ง) มีลักษณะของสถานที่ การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(5) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 นาฬิกา

(6) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ช่วงเวลาที่ใช้บริการ หมายถึง ช่วงเวลาที่ประชาชนไปเที่ยวสถานบริการ ขณะที่สถานบริการเปิดให้บริการอยู่ ระหว่างเวลา 18.00 – 02.00 น.

การเปิดสถานบริการเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด หมายถึง สถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด ตามตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 (แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 4 พ.ศ. 2546) และ กฎกระทรวงกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ พ.ศ. 2547 ข้อ 1 ถึง ข้อ 6

การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ หมายถึง การใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการทุกประเภท เช่น พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509, พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 และ พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 เป็นต้น โดยการใช้ของเจ้าหน้าที่ เพื่อเป็นการควบคุม กำกับดูแล สถานบริการให้ดำเนินการอยู่ในกรอบของกฎหมาย

5. ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา : ในการศึกษาครั้งนี้ เน้นประเด็นการศึกษาในเรื่องของ ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ตลอดจนไปถึงอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนอกสถานบริการ อันมีสาเหตุมาจากสถานบริการ อันจะนำไปสู่การป้องกันปัญหาอาชญากรรมอื่นๆในระยะยาวได้

ขอบเขตด้านพื้นที่ : พื้นที่ในการวิจัยครั้งนี้ คือ สถานบริการในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตด้านประชากรศึกษา: เน้นศึกษาประชากร 3 กลุ่ม กลุ่มแรกคือประชาชนที่ไปใช้บริการสถานบริการ กลุ่มที่สองคือผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ ได้แก่ ผู้ประกอบการ ผู้จัดการ พนักงานต่างๆ และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และกลุ่มสุดท้ายคือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

6. ประโยชน์ที่จะได้รับ

6.1 สามารถวิเคราะห์สภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในปัจจุบันได้

6.2 เข้าใจรูปแบบความสัมพันธ์ของปัญหาอาชญากรรมและสถานบริการ ซึ่งปัจจุบันเป็นบ่อเกิดปัญหาอาชญากรรมอื่นๆ ของสังคม

6.3 สามารถวิเคราะห์แนวโน้มในอนาคตของปัญหาอาชญากรรมต่างๆในสถานบริการและอาชญากรรมอื่นๆได้ และนำข้อมูลที่ได้มาหาวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมต่อไป

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาล ห้วยขวาง ผู้วิจัยใช้แนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิจัย ดังนี้

1. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับอาชญากรรมและการป้องกันอาชญากรรม
2. ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา
3. แนวคิดเกี่ยวกับสถานบริการ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอาชญากรรมและการป้องกันอาชญากรรม

1.1 ความหมายของอาชญากรรม

อาชญากรรมเป็นการกระทำที่ละเมิดต่อกฎหมายอาญา และกฎเกณฑ์ทางสังคม กริช ปัจฉิม สวัสดิ์ ได้กล่าวไว้ว่า อาชญากรรม คือ การกระทำความผิดที่กฎหมายห้ามไว้ หรือละเว้นสิ่งที่ยกเว้นกฎหมายในขณะนั้นบัญญัติให้กระทำได้ และการกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยเจตนาที่จงใจหรือคาดหมายผลแห่งการกระทำได้ดีประมาทก็ดี แต่ในทัศนะของอาชญาวิทยานั้นมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาให้ลึกซึ้งต่อไปว่าการกระทำหรือละเว้นการกระทำนั้นได้เป็นไปในลักษณะใดและด้วยวิธีการใดบ้าง (สฤชต์ สืบพงษ์ศิริ, 2545)

อริย สุวรรณบุปผา ได้แบ่งจำแนกอาชญากรรมตามความหมายของกฎหมายและสังคมวิทยา ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. อาชญากรรมเป็นความผิดในตนเอง (Mala In Se) เป็นความผิดที่ถือว่าเป็นบาปและขัดต่อศีลธรรมของสังคมอย่างร้ายแรง ได้แก่ ความผิดฐานฆ่าคนตาย ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ เป็นต้น
2. การกระทำที่กฎหมายบัญญัติเป็นข้อห้าม (Mala Proipita) เป็นลักษณะความผิดขัดต่อศีลธรรม และผู้กระทำผิดไม่มีความประพฤติเป็นอาชญากรรม ถึงแม้ว่าความผิดดังกล่าวจะขัดต่อสังคม แต่ยังไม่ถึงขั้นที่ถูกระบุว่าชั่วร้าย เช่น การลักลอบหลบหนีเข้าเมือง การกักตุนสินค้า เป็นต้น (อริย สุวรรณบุปผา, 2518)

ขณะที่ Sutherland and Cressy, ได้ให้ความหมายของอาชญากรรม คือ การกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญา แต่การกระทำใด ๆ ไม่ว่าจะน่าประณามน่าลงโทษมากน้อยเพียงใด ไม่ว่าจะผิดศีลธรรมมากน้อยแค่ไหน หรือเลวทรามต่ำช้ามากน้อยแค่ไหนก็ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม ถ้าไม่มีบทบัญญัติกฎหมายห้ามไว้ (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2537)

Tappan กล่าวว่า อาชญากรรม คือ การกระทำโดยมีเจตนาละเมิดกฎหมายอาญาหรือเจตนาละเว้น ไม่กระทำในสิ่งที่กฎหมายบังคับให้ทำโดยไม่มีข้อแก้ตัวที่สมเหตุผลทำให้รัฐต้องดำเนินการลงโทษในฐานะที่เป็นความผิดอุกฉกรรจ์หรือความผิดลหุโทษ ถ้าพิจารณาในด้านพฤติกรรมการเป็นอาชญากรรม (กรมตำรวจ, 2537)

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล ได้ให้ความหมายของอาชญากรรมไว้อย่างน่าสนใจว่า อาชญากรรมหมายถึง พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปในทางที่สังคมไม่ยอมรับ และบุคคลที่กระทำได้รับผลร้ายเป็นการตอบแทน การกระทำของตนจะต้องถูกลงโทษด้วยกฎหมายอาญา (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2532)

พฤติกรรมเบี่ยงเบน คือ การกระทำที่ได้รับความพิจารณาจากคนในสังคมว่า เป็นสิ่งที่อันตรายหรือเป็นการขัดขวางหรือเป็นการรบกวนตัวเอง จำเป็นต้องนำมาตรึงการลงโทษมาใช้กับบุคคลที่กระทำหรือประพฤตินั้น พฤติกรรมเบี่ยงเบนมิใช่พฤติกรรมที่ฝังติดอยู่ในคนใดคนหนึ่งแต่เป็นสิ่งที่ผู้อื่นกำหนดให้ไม่ว่าผู้นั้นจะเกี่ยวข้องโดยตรงหรือโดยอ้อมกับพฤติกรรมนั้นก็ตาม และการที่ใครจะมองว่าพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนก็ต้องเรียนรู้มาตรฐานความประพฤติของผู้คนที่มีปฏิกริยาต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้นเมื่อพิจารณาคำจำกัดของพฤติกรรมเบี่ยงเบน ทำให้เข้าใจว่าอาชญากรรมเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างหนึ่ง เพราะอาชญากรรมเป็นสิ่งที่อันตรายต่อสังคม เป็นภัยต่อชีวิตทรัพย์สิน และเศรษฐกิจของคนทั่วไป อาชญากรรมต้องมีอยู่เพียงจำนวนหนึ่ง มีปริมาณในระดับที่ผู้คนรู้สึกปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินหรือจะทนร่วมกับอาชญากรรมได้ ทางอาชญากรรมมีมากเกินไปย่อมทนไม่ได้จะก่อความเดือดร้อนขึ้นโดยทั่วไป จึงเป็นหน้าที่ของสังคมที่จะต้องควบคุมแบบไม่เป็นทางการ คือ การใช้จารีตประเพณี ใช้ความสำคัญส่วนบุคคล เช่น การไม่คบค้าสมาคม การนิินทว่าร้าย เป็นต้น หรือจะเป็นการควบคุมอย่างเป็นทางการ คือ มีกฎหมายบังคับ มีเจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย มีการทำงานอย่างเป็นระบบนั้น คือ กฎหมายอาญาซึ่งสอดคล้องกับอาชญากรรม ได้แก่ พฤติกรรมที่มีผลให้บุคคล และสังคมได้รับอันตรายคือเป็นสิ่งที่อันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน จึงต้องมีการลงโทษผู้ประพฤตินั้น โดยฝ่ายที่มีอำนาจตามกฎหมายอาชญากรรมเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนอย่างหนึ่ง เพราะเป็นการกระทำที่ได้รับความพิจารณาจากคนในสังคมว่าเป็นสิ่งที่

จำเป็นต้องใช้วิธีการบางอย่างในการลงโทษ เครื่องมือที่ใช้ในการควบคุม และลงโทษ คือ กฎหมาย (นวลจันทร์ ทศนชัยกุล, 2532)

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 คำว่า “อาชญา” หมายถึง อำนาจลงโทษ (มักใช้สำหรับพระเจ้าแผ่นดินหรือเจ้านาย) เช่น พระราชอาญา ส่วนคำว่า “กรรม” หมายถึง การกระทำ การกระทำที่สนองผลร้ายซึ่งทำไว้แต่ปางก่อน (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2525)

โดยสรุปคำว่า อาชญากรรม จึงควรที่จะให้คำจำกัดความว่า เป็นปรากฏการณ์หนึ่งทางสังคมที่เกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคล เป็นการกระทำที่สร้างความเดือดร้อนและเสียหายให้กับบุคคลอื่น และการกระทำนั้นกฎหมายได้บัญญัติเป็นข้อห้าม และถือว่าเป็นความผิดซึ่งผู้กระทำผิดต้องได้รับโทษ

1.2 สาเหตุของการเกิดอาชญากรรม

มีผู้ศึกษาสาเหตุของการเกิดอาชญากรรมไว้หลายด้านด้วยกันพอสรุปได้ ดังนี้

วรเดช จันทรศร ได้สรุปสาเหตุอาชญากรรมไว้ว่า

1) สาเหตุในแง่ตัวบุคคล มองว่าอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนหนึ่งมาจากความโน้มเอียงต่อการกระทำผิดที่ถูกกำหนดโดยบุคลิกภาพของบุคคลที่แตกต่างกันไป เช่น ความผิดปกติทางชีวภาพ กรรมพันธุ์ ความผิดปกติทางสมอง ระดับสติปัญญา ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาทางจิตวิทยา ภายภาพ รวมถึงถึงความไม่สามารถของบุคคลที่จะปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม และแรงผลักดันของบุคคลที่จะตกลงใจประกอบอาชญากรรม ซึ่งเป็นผลของการศึกษาทางด้านสังคมจิตวิทยา

2) สาเหตุในแง่ของกลุ่มบุคคล มองว่าอาชญากรรมส่วนหนึ่งเกิดจากการขาดความสามารถที่ต่อต้านการกดดันในการกระทำ ซึ่งถูกกำหนดโดยบทบาทของกลุ่ม เช่นการเลียนแบบความสัมพันธ์กับบุคคลต่าง ๆ ในแง่ของการเรียนรู้ ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาด้วยสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

3) สาเหตุในแง่ระบบสังคม มองว่าการเกิดอาชญากรรมนั้น ย่อมเกี่ยวพันและขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ต่าง ๆ ทางสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม สถานภาพ และชนชั้นทางสังคมที่บุคคลจะเป็นเครื่องกำหนดความโน้มเอียงในการกระทำผิดซึ่งเป็นผลที่ได้จากการศึกษาทางสังคมและวัฒนธรรม อีกด้วย

กล่าวได้ว่า สาเหตุของอาชญากรรมนั้น ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในตัวอาชญากรเอง ทั้งสภาพร่างกาย จิตใจ และ สติปัญญา และปัจจัยภายนอกตัวอาชญากร คือ สถานการณ์ต่าง ๆ ทางด้าน

สภาพแวดล้อม และทางวัฒนธรรม สถานะชนชั้นทางสังคมที่เป็นเครื่องกำหนดความโน้มเอียงในการกระทำความผิด ความสามารถที่จะต่อต้านความกดดันในการกระทำความผิดซึ่งถูกกำหนดโดยบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันออกไป (วรเดช จันทรศร, 2522)

บริหาร เสียงอารมณ ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ปัญหาอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครซึ่งเกิดขึ้นอย่างหนาแน่นตามความสลับซับซ้อนของสังคมเมืองนั้น พบว่าปัญหาโจรกรรมเกิดขึ้นมากที่สุด อันเป็นปัญหาที่ทำความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ประชาชนผู้สุจริตชนเป็นอย่างมาก ซึ่งสาเหตุของปัญหานั้นมีอยู่หลายประการ เช่น สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม แหล่งอบายมุข แหล่งเสื่อมโทรม ยาเสพติด ปัญหาวัยรุ่น และอื่น ๆ และสภาพแวดล้อมทางสังคมมีส่วนสำคัญที่ทำให้คนประกอบอาชญากรรม การประกอบอาชญากรรมเป็นผลมาจากการเลียนแบบเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทางสังคม เช่น มาตรฐานการดำรงชีวิต ผลการเติบโตของอุตสาหกรรม เป็นต้น (บริหาร เสียงอารมณ, 2523)

อรรถพร ชูบำรุง กล่าวไว้ว่า มีทฤษฎีที่เด่นชัดอยู่ทฤษฎีหนึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับอาชญากรรม ทฤษฎีนั้น กล่าวว่า อาชญากรรมเกิดขึ้นมากเพราะขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังปล่อยให้ผู้กระทำความผิดมากมาย ลอยนวลลอยได้โดยปราศจากการลงโทษ การแก้ปัญหาเรื่องนี้จึงต้องให้ตำรวจ และศาลบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดกวดขัน การบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดกวดขันเท่านั้นที่จะลดปัญหาอาชญากรรมได้ อย่างไรก็ตาม การที่จะทำได้ อย่างนั้นจะต้องประสบกับความยากลำบากอย่างมาก เพราะว่า หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดความเข้มแข็ง และไร้ประสิทธิภาพพอ ๆ กับสังคมที่ขาดประสิทธิภาพในการควบคุมอาชญากรรม เพราะสังคมมีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้เกิดอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม ปัจจัยเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ดูเหมือนจะมีความสำคัญเป็นอันมากในการบังคับใช้กฎหมาย คนทั่ว ๆ ไปจะเคารพกฎหมายและเคารพเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก็ต่อเมื่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองกระทำตนเป็นคนเคารพกฎหมายด้วยนอกจากนี้ การที่สื่อมวลชนเข้ามาให้เราได้รับรู้ข่าวสาร ความบันเทิงหรือความรู้ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร ภาพยนตร์ วิทยุ และโทรทัศน์ เป็นการถ่ายทอดความคิดเห็นจากผู้ชำนาญการไปสู่มวลชน ซึ่งในส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างสื่อมวลชนกับอาชญากรรมนั้น ในทางอาชญากรรมวิทยา เชื่อว่าการถ่ายทอดอย่างซ้ำซากเกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากรรมจะมีอิทธิพลสำคัญต่อการถ่ายทอดความคิด ที่ผิดให้แก่ผู้รับรู้หรือรับฟัง ยิ่งในกรณีที่ถ่ายทอดให้เห็นว่าผู้ละเมิดกฎหมายที่เป็นผู้ที่สมควรได้รับความเห็นอกเห็นใจหรือการยกย่องสรรเสริญด้วยแล้วก็ยิ่งเป็นอันตรายมากยิ่งขึ้น สื่อมวลชนมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อการเป็นตัวหมุนที่คนคิดเดิม หรือมีฉะนั้นก็ส่งเสริมให้เห็นตามสภาพแวดล้อมที่คนรู้สึกว่ามีแล้ว

ทั้งที่ทัศนคติหรือสภาพแวดล้อมเหล่านั้นจะเป็นสิ่งนำไปสู่การกระทำที่ผิดกฎหมายอาญาทำให้บุคคลมีทัศนคติผิด ๆ มาก่อนพลอยมีภาพในใจที่ผิด ๆ เห็นด้วยไปกับสื่อมวลชนที่เขาได้สัมผัสเพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ในสื่อมวลชนเป็นสิ่งที่ตรงกับความต้องการ และผลประโยชน์ของตนเองเป็นสิ่งที่ตนอยากหรือพร้อมที่จะเรียนรู้หรือทำความเข้าใจแสดงว่าคนมีค่านิยมที่ตรงกับสิ่งที่สื่อมวลชนแสดงออกมา นี้คือลักษณะที่เป็นอันตรายของสื่อสารมวลชนซึ่งมอบสิ่งผิดหรือค่านิยมที่ผิด ๆ ให้แก่สาธารณชน (อรรถพร ชูบำรุง, 2527)

โกศล วงศ์สุวรรณค์ และ สติติย์ วงศ์สุวรรณค์ ได้จำแนกสาเหตุอาชญากรรมจากการวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมของกองบัญชาการตำรวจนครบาล สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ 2 สาเหตุ คือ

1) สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคมประกอบด้วย การว่างงาน การติดยาเสพติด การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ความเสื่อมทรามทางศีลธรรม ค่านิยมที่ผิด การย้ายถิ่นของประชากร สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย ทำให้เกิดสาเหตุของการก่ออาชญากรรม

2) สาเหตุจากความบกพร่องทางจิต เป็นโรคจิต โรคประสาท มีความก้าวร้าว มีความรู้สึกต่อต้าน เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม สภาพจิตที่อ่อนแอ ขาดการควบคุม สภาพจิตที่ถูกบังคับเป็นเหตุให้บุคคลกระทำความผิด (โกศล วงศ์สุวรรณค์ และ สติติย์ วงศ์สุวรรณค์, 2543)

1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ ได้เสนอแนวทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมทั้งเก่า กลางและใหม่ ซึ่งทฤษฎีทั้งสามนี้ต่างมีลักษณะร่วมมือกัน คือ กำหนดแนวทางป้องกัน และกระทำผิดโดยการตัดช่องโอกาสสำหรับอาชญากรรม รวมทั้ง ต่างก็เป็นแกนหลักสำหรับวางมาตรการในการควบคุมอาชญากรรมก่อนจะเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม ประเด็นข้อแตกต่างของทฤษฎีทั้งสามที่ปรากฏชัดเจน คือ ในขณะที่แนวทางทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Approach) มุ่งกำหนดให้การป้องกันเป็นหลักซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยกลไกของรัฐเพียงฝ่ายเดียว รวมทั้ง กำหนดอัตราส่วนของตำรวจต่อประชาชนในจำนวนที่เชื่อว่าพอเพียงรับมือกับปัญหาอาชญากรรม คือตำรวจ 1 คน ต่อประชาชน 700 คน อีกทั้งแนวชุมชนสังคมที่เป็นการป้องกันอาชญากรรมโดยมุ่งสู่การควบคุม และแจกจ่ายข่าวสารข้อมูลอาชญากรรม ส่วนทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Control Environment Design) มุ่งผสมผสานหลัก และมาตรการของทั้งสองของแนวชุมชนสัมพันธ์ กับทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย โดยกล่าวถึงกระบวนการมาตรการ และบทบาทของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนที่ชัดเจนขึ้น เนื่องจากการเพิ่มบุคลากรตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐใน

รูปแบบอื่นโดยอ้อมเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ยิ่งไปกว่านั้นถ้าการเพิ่มเพียงปริมาณโดยขาดความพิถีพิถันในด้านคุณภาพของบุคลากร อาจส่งผลร้ายมากกว่าผลดี ดังนั้น ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมจึงสนับสนุนให้เจ้าหน้าที่ของรัฐในจำนวนจำกัดแต่มีคุณภาพสูง รวมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีพร้อมจะทำงานร่วมกับประชาชน การกำหนดอัตราส่วนของตำรวจต่อประชาชนโดยขาดความรอบคอบเกี่ยวกับคุณภาพของบุคลากร ขาดการศึกษาสภาพแวดล้อมในชุมชนที่เอื้อต่อการประกอบอาชญากรรม และขาดความเข้าใจปัญหาอาชญากรรมซึ่งในการแก้ปัญหาอาชญากรรมตำรวจจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากประชาชนเป็นสำคัญ (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2525)

สุวรรณ สุวรรณเวช กล่าวว่า การป้องกันอาชญากรรมเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องปฏิบัติร่วมกันหลายฝ่าย เพราะอาชญากรรมเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของคนในสังคม การป้องกันอาชญากรรมจึงได้โดยหน่วยงานของรัฐ และประชาชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยงานของรัฐ คือ เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งมีหน้าที่โดยตรงในการป้องกันความปลอดภัยให้แก่ประชาชน (สุวรรณ สุวรรณเวช, 2532)

นที จิตสว่าง ได้กล่าวถึง การป้องกันอาชญากรรมไว้ ดังนี้

การป้องกันอาชญากรรมโดยบังคับใช้กฎหมาย

1) การบังคับใช้กฎหมายต้องมีความแน่นอน การทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีความแน่นอนนั้น หมายความว่า จะต้องทำให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสที่จะถูกจับกุม และลงโทษเมื่อมีการกระทำความผิด การที่ประเมินว่าการบังคับใช้กฎหมายมีความแน่นอนเพียงไรนั้น มาตราวัดประการหนึ่งที่น่ามาใช้ คือ อัตราการจับกุมผู้กระทำความผิดของตำรวจซึ่งคำนวณเป็นร้อยละจากคดีเกิดขึ้นทั้งหมด กับคดีที่ตำรวจสามารถจับกุมได้ หากอัตราการจับกุมผู้กระทำความผิดได้ในระดับสูงแสดงว่าการบังคับใช้กฎหมายมีความแน่นอนสูง ในทางตรงกันข้ามหากอัตราการจับกุมผู้กระทำความผิดได้ในระดับต่ำแสดงว่าการบังคับใช้กฎหมายมีความแน่นอนต่ำ

2) การบังคับใช้กฎหมายต้องมีความรวดเร็ว การที่จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะต้องทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีความแน่นอนแล้ว ยังจะต้องทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีความรวดเร็วด้วย หมายความว่า จะต้องมีการจับกุมลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างรวดเร็วภายหลังจากการกระทำความผิด โดยเมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วจะต้องมีการจับกุมลงโทษผู้กระทำความผิดให้ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อให้เห็นผลทันตาภายหลังการกระทำความผิด การบังคับใช้กฎหมายจึงจะมีผลในการชู้อย่างยิ่งให้เกิดความเกรงกลัวไม่กล้ากระทำความผิดได้

3) การบังคับใช้กฎหมายต้องยึดหลักความเสมอภาค การบังคับใช้กฎหมายต้องยึดหลักเสมอภาค กล่าวคือ จะต้องบังคับใช้กฎหมายโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติแต่ต้องปฏิบัติด้วยความเท่าเทียมกันโดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องฐานะ อำนาจ ตำแหน่ง ศาสนา เชื้อชาติ สีผิว และอื่น ๆ มิฉะนั้นการบังคับใช้กฎหมายจะไม่มีผลในการข่มขู่หรือทำให้ผลในการข่มขู่ยับยั้งลง

4) การบังคับใช้กฎหมายจะต้องมีบทลงโทษที่เหมาะสม ปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่จะทำให้การบังคับใช้กฎหมายมีผลในการข่มขู่หรือยับยั้งหรือไม่ขึ้นอยู่กับบทลงโทษถ้าบทลงโทษไม่รุนแรงหรือมีบทลงโทษเบา ก็จะทำให้ผู้กระทำผิด และคนทั่วไปไม่เกิดความเกรงกลัว คำว่า เหมาะสมหมายความว่าโทษจะต้องไม่เบาจนเกินไป และไม่หนักจนเกินไป เพราะหากการบังคับใช้กฎหมายมีบทลงโทษที่หนักเกินความเหมาะสมก็จะก่อให้เกิดผลเสียหายตามมา 3 ประการ คือ

4.1) ทำให้ผู้เสียหายหรือเหยื่อได้รับผลร้ายจากการกระทำผิดอย่างรุนแรงมากขึ้น ทั้งนี้ เพราะผู้กระทำผิดจะพยายามปกปิดการทำความผิดของตนมิให้มีผู้ล่วงรู้ หรือพยายามรู้เห็น เช่น ในกรณีที่มีโทษประหารชีวิตสำหรับคดีข่มขืน ผู้กระทำผิดก็จะไม่ข่มขืนแต่ประการเดียวแต่จะฆ่าเหยื่อเพื่อปกปิดความผิดของตนเองด้วย เพราะถึงอย่างไรการกระทำเพียงการข่มขืนก็ต้องถูกลงโทษประหารอยู่แล้วการฆ่าเหยื่ออาจทำให้หลุดรอดได้ เป็นต้น

4.2) จะทำให้ผู้กระทำผิดมีโอกาสรอดจากการดำเนินคดีตามกระบวนการยุติธรรมได้มากขึ้น เพราะยิ่งโทษรุนแรงเท่าไรก็ยิ่งต้องการพยานหลักฐานที่จะลงโทษจำเลยมากขึ้นเท่านั้น หากพยานหลักฐานไม่เพียงพอก็จะทำให้จำเลยมีโอกาสรอดจากการถูกพิพากษาลงโทษได้ เพราะศาลจะถือคติ “ปล่อยคนผิดสิบคนดีกว่าเอาคนบริสุทธิ์มาลงโทษคนเดียว” ดังนั้น ถ้าไม่มีพยานหลักฐานที่แน่นอนจริง ๆ ก็จะเป็นโอกาสให้ผู้กระทำผิดหลุดรอดไปได้และยังมีโทษหนักเท่าใดก็ยิ่งต้องการพยานหลักฐานมากขึ้น และยังมีโอกาสที่จะหลุดรอดมากขึ้นเท่านั้น

4.3) จะทำให้เกิดการกลั่นแกล้ง โดยการโยนความผิดให้ผู้อื่นเพื่อให้ผู้อื่นรับโทษหนักแทนการลงมือประกอบอาชญากรรม เช่นในบางประเทศการพกพาอาวุธปืนมีโทษถึงประหารชีวิต ดังนั้น หากต้องการเอาชีวิตผู้อื่นก็กลั่นแกล้งให้มีการนำเอาอาวุธติดตัวไปเท่านั้นเอง (นันทิ จิตสว่าง, 2539)

2. ทฤษฎีทางอาชญวิทยา

2.1 ทฤษฎีสภาวะไร้บรรทัดฐานทางสังคม (Anomie Theory)

อีมิล เดอร์ไคหม์ (Emile Durkheim) นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศส เป็นผู้บัญญัติศัพท์คำว่า Anomie ขึ้นในปี ค.ศ. 1893 จากผลงานชื่อ The division of Labor in society (การแบ่งงานในสังคม) เดอร์ไคหม์ สนใจเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจากสังคมชนบท ไปสู่สังคมสมัยใหม่ ทำให้เกิดปัญหาจากการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของสังคม รวมทั้งเกิดความไม่เป็นระเบียบของสังคมด้วย การเปลี่ยนแปลงทำให้เกิดความสูญเสียความศรัทธาในสถาบันหลัก อันได้แก่ สถาบันการปกครอง (รัฐ) ศาสนา สถาบันครอบครัว คำว่า Anomie เป็นภาษากรีก แปลว่า กฎหมายไร้ความหมาย (lawlessness) เป็นปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเป็นเพียงชั่วระยะหนึ่ง หลังจากนั้นเมื่อเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคมเข้าสู่ภาวะปกติ สภาวะไร้กฎหมายก็จะหมดไป

เดอร์ไคหม์ สังเกตเห็นการล่มสลายของบรรทัดฐานทางสังคม และการเพิ่มขึ้นของความไม่เป็นส่วนตัวในการใช้ชีวิตในสังคม เพื่อที่จะศึกษาชีวิตของมนุษย์ในสังคมสมัยใหม่ เขาได้สร้างวิธีการทำความเข้าใจปรากฏการณ์ทางสังคมแบบวิทยาศาสตร์แนวทางแรกๆ เดอร์ไคหม์ ไม่คิดเหมือนแมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) ที่เชื่อว่านักสังคมวิทยาต้องศึกษาปัจจัยที่ผลักดันกิจกรรมที่ปัจเจกกระทำ เขามักได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาของแนวคิดกลุ่มนิยมนิยมเชิงระเบียบวิธี หรือแนวคิดองค์รวม (ซึ่งตรงกันข้ามกับแนวคิดปัจเจกนิยมเชิงระเบียบวิธี) เนื่องจากเขามีเป้าหมายที่จะศึกษา ความจริงทางสังคม ซึ่งเขาใช้เรียกปรากฏการณ์ที่มีอยู่ในสังคมซึ่งเกิดขึ้นและดำรงอยู่ โดยไม่ขึ้นอยู่กับกิจกรรมของบุคคลใดๆ บุคคลหนึ่งคนเดียว

ในผลงานเมื่อปี ค.ศ. 1893 (พ.ศ. 2436) ชื่อ การแบ่งงานในสังคม เดอร์ไคหม์ ได้ศึกษาเกี่ยวกับความเชื่อมโยงและความสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในสังคมนรูปแบบต่างๆ เขามุ่งประเด็นอยู่ที่ลักษณะของการแบ่งงาน และศึกษาความแตกต่างที่มีในสังคมดั้งเดิมและสังคมสมัยใหม่ นักคิดก่อนหน้าเดอร์ไคหม์ เช่น เฮอร์เบิร์ต สเปนเซอร์ (Herbert Spencer) และ เฟอร์ดินานด์ โทเอนนีส์ (Ferdinand Toennies) ได้อธิบายว่า สังคมนั้นมีการพัฒนาในลักษณะเช่นเดียวกับสิ่งมีชีวิต จากที่มีรูปแบบพื้นฐานไม่ยุ่งยาก จนกลายเป็นสิ่งที่ซับซ้อนขึ้น คล้ายคลึงกับการทำงานของเครื่องจักรที่ซับซ้อน เดอร์ไคหม์มองในมุมที่กลับกัน เขากล่าวว่าสังคมดั้งเดิมนั้นมีลักษณะเป็นแบบ 'เชิงกลไก' โดยที่สังคมนั้นเกาะเกี่ยวเป็นหนึ่งเดียวกันได้ด้วยสาเหตุที่ว่าทุกคนมี ลักษณะที่คล้ายๆ กัน ซึ่งทำให้มี

สิ่งของรวมถึงความคิดที่เหมือนและไปกันได้ เดอร์ไคหม์ กล่าวว่า ในสังคมดั้งเดิมนั้น สำนักของกลุ่มนั้นมีบทบาทเหนือสำนักของปัจเจก บรรทัดฐานนั้นเข้มแข็ง และพฤติกรรมของสมาชิกก็อยู่ในกฎเกณฑ์ ลักษณะเช่นนี้เปลี่ยนไปในสังคมสมัยใหม่ ซึ่งเขากล่าวว่า ผลของระบบการแบ่งงานอย่างซับซ้อนทำให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน “เชิงอินทรีย์” (organic solidarity) กล่าวคือ ความชำนาญเฉพาะด้านในหน้าที่การงานรวมถึงบทบาททางสังคม ทำให้เกิดการขึ้นต่อกันที่ยึดเหนี่ยวผู้คนเอาไว้ด้วยกัน ทั้งนี้เนื่องจากผู้คนไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้โดยการกระทำทุกอย่างด้วยตัวคนเดียว ตัวอย่างเช่นในสังคม “เชิงกลไก” ชาวนาอาจทำนา และอยู่ได้โดยลำพัง แต่ก็รวมกลุ่มกับคนอื่นๆ ที่มีแบบแผนการดำรงชีวิตรวมถึงอาชีพแบบเดียวกัน ในสังคม “เชิงอินทรีย์” คนงานทำงานเพื่อได้รายได้ แต่ก็ต้องพึ่งคนอื่นๆ ที่มีความชำนาญในด้านที่แตกต่างออกไป เช่น ทำเครื่องนุ่งห่ม ผลิตอาหาร เพื่อตอบสนองความต้องการในด้านต่างๆ

ผลจากการเพิ่มขึ้นของระดับการแบ่งงาน ในความคิดของ เดอร์ไคหม์ นั้น คือ การเกิดขึ้นของสำนักของสมาชิกแต่ละคน ที่มีสถานะขัดแย้งกับสำนักของกลุ่ม จึงทำให้เกิดความสับสนกับบรรทัดฐาน และในที่สุดแล้วอาจทำให้เกิดการล่มสลายของพฤติกรรมที่อยู่ในกฎเกณฑ์ของบรรทัดฐานทางสังคม เดอร์ไคหม์เรียกสภาวะนี้ว่า อโนมี (Anomie) ซึ่งหมายถึงสภาวะที่ไร้บรรทัดฐานทางสังคมทั้งหมด อันเป็นสภาวะที่ความปรารถนาของปัจเจกบุคคลมิได้ถูกบังคับไว้ด้วยบรรทัดฐานใดๆ ทางสังคมเลย สภาวะทำให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนหลายๆ แบบ เช่น อัตวินิบาตกรรมหรือการฆ่า ตัวตาย เดอร์ไคหม์ ได้พัฒนาแนวคิดของอโนมีเพิ่มเติมในหนังสือ อัตวินิบาตกรรม ที่ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1897 (พ.ศ. 2440) เขาเปรียบเทียบอัตราการทำอัตวินิบาตกรรมระหว่างกลุ่มคนในนิวยอร์กโปรเตสแตนท์และในนิวยอร์กคาทอลิก และอธิบายว่าระดับของความเข้มแข็งของการควบคุมทางสังคมในกลุ่มนิวยอร์กคาทอลิก มีผลเกี่ยวข้องกับอัตราการทำอัตวินิบาตกรรมที่ต่ำกว่า ในทัศนะของเดอร์ไคหม์ ผู้คนนั้นมีการยึดติดอยู่กับกลุ่มในระดับหนึ่ง การยึดติดนี้เขาเรียกว่าบูรณาการทางสังคม (social integration) ระดับที่มากเกินไปหรือน้อยเกินไปของบูรณาการทางสังคมอาจทำให้ระดับของการฆ่า ตัวตายเพิ่มขึ้น ระดับของบูรณาการทางสังคมที่ต่ำเกินไปทำให้สังคมขาดการจัดองค์กรที่ดี และมีลักษณะที่กระจัดกระจาย ทำให้ผู้คนหันไปพึ่งการฆ่าตัวตายเพื่อเป็นทางออกสุดท้าย ในขณะที่ระดับที่สูงเกินไปบีบบังคับให้ผู้คนฆ่าตัวตายเพื่อลดภาระที่เกิดจากสังคม เดอร์ไคหม์ได้ให้ความเห็นว่าสังคมคาทอลิกนั้นมีระดับของบูรณาการที่ปกติ ในขณะที่สังคม

โปรเตสแตนต์มีระดับที่ต่ำ ผลงานชิ้นนี้มีอิทธิพลต่อการศึกษาทฤษฎีควบคุม และมักถูกจัดว่าเป็น การเนื้อหาของสังคมวิทยาคลาสสิก (พรชัย ชันตี และคณะ, 2543)

2.2 ทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social Control Theory)

อีมิล เดอร์ไคม์ (Emile Durkheim) อธิบายว่า เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงจากสังคม เกษตรไปเป็นสังคม อุตสาหกรรมหรือสังคมสมัยใหม่ ทำให้เกิดสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน ตัวใครตัวมัน กฎเกณฑ์ทางสังคมจะไม่มีประสิทธิภาพในการควบคุมบุคคลได้อย่างเพียงพอ ทำให้ สังคมขาดความเป็นปึกแผ่นและไม่เข้มแข็งพอที่จะควบคุมสมาชิกในสังคมให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ หรือเกิดสภาวะอโนมี (Anomie) ในที่สุดพฤติกรรมอาชญากรรมก็จะเกิดขึ้นตามทฤษฎีนี้ถือว่ามนุษย์ไม่ สามารถควบคุมตนเองได้เพราะโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์ชั่วร้ายและพร้อมที่จะทำผิดหากไม่มีกลไกใด มาควบคุมพฤติกรรม ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสถาบันทางสังคม ที่จะต้องเข้ามาบิบทบาทในการ ควบคุมหรือจัดระเบียบพฤติกรรมมนุษย์ให้มากขึ้น สังคมจึงจะสงบและเป็นปกติสุข ซึ่งสภาพของ สังคมไทยในปัจจุบัน มักมีค่านิยมยกย่องวัตถุเป็นสิ่งสำคัญ จึงมีการรับเอาวัฒนธรรมของต่างชาติเข้ามา ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การเที่ยวเตร่ การดื่มสุรา หรือแม้แต่การเสพยาเสพติดชนิด ต่างๆ ที่กำลังแพร่ ระบาดอยู่ ดังนั้น สถาบันทางสังคมจึงต้องเข้ามามีส่วนในการควบคุมการปฏิบัติตัวของคนในสังคม ซึ่ง ที่เห็นได้ชัดเจน เช่น นโยบายการจัดระเบียบสังคมที่นำมาใช้ในปัจจุบัน เป็นต้น (พรชัย ชันตี และ คณะ, 2543)

2.3 ทฤษฎีโครงสร้างทางสังคมและสภาวะไร้กฎเกณฑ์ (Social Structure And Anomie Theory)

"When people get mad, they act bad" Robert Agnew (Robert K. Merton) พฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันในการดำเนินชีวิต ไปสู่เป้าหมายใน ชีวิตที่สังคมกำหนดค่านิยมไว้ ความขัดแย้งระหว่าง เป้าหมายและวิถีทาง นำไปสู่ภาวะ อโนมี (Anomie) แนวคิดเรื่องการอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในสังคมว่าเกิดมาจาก โครงสร้างทางสังคม (Social Structure) ได้รับอิทธิพลมาจากแนวความคิดของ Emile Durkheim ซึ่ง เดอร์ไคม์ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับสภาวะทางสังคมที่ไม่มีกฎหมายหรือสังคมที่ไร้ระเบียบในการ ควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคมว่าเป็นสภาวะที่เรียกว่า "อโนมี" (Anomie) และต่อมาแนวคิดนี้ ได้รับการยอมรับว่า เป็นต้นแบบของแนวคิดริเริ่มในการมองปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือ อาชญากรรมว่าเกิดจากปัจจัยทางสังคมจากแนวคิดสังคมไร้บรรทัดฐานของอิมิล เดอร์ไคม์ ดังกล่าว

ต่อมา โรเบิร์ต เค. เมอร์ตัน (Robert K. Merton) ได้นำเอาหลักการสังคมไร้บรรทัดฐาน (Anomie) มาสร้างเป็นทฤษฎีใหม่โดยตั้งชื่อว่า “ทฤษฎีความกดดันทางสังคม” (Strain Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลหรือพฤติกรรมอาชญากรรมว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรม เกิดมาจากความขัดแย้งระหว่างค่านิยมของสังคมกับวิธีการในการบรรลุวัตถุประสงค์ (Discrepancy between Cultural Goals and Institutionalized Means) เพื่ออธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเมอร์ตัน ได้อธิบายว่าสภาพสังคมมีอิทธิพลในการปลูกฝังให้บุคคลมีค่านิยมหรือความอยากบางประการแต่ในขณะเดียวกันโครงสร้างทางสังคมก็จำกัดความสามารถของบุคคลเฉพาะกลุ่ม ในการบรรลุความต้องการนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่าโครงสร้างทางสังคมมีส่วนกระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลบางกลุ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม วัฒนธรรมของสังคมจะเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายหรือความต้องการของคนในสังคมที่ บุคคลควรจะต้องไขว่คว้าหรือหามาให้ได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายของแต่ละสังคมก็จะมี ความแตกต่างกันออกไปตามวัฒนธรรม สำหรับประเทศสหรัฐอเมริกาจุดมุ่งหมายสูงสุดของสังคมที่วัฒนธรรมกำหนดขึ้นก็คือความมั่งคั่ง ร่ำรวย เมื่อบุคคลมีความร่ำรวยหรือมั่งคั่งก็มักจะตามมาด้วยการได้รับการยอมรับ ยกย่องในสังคมหรือมีสถานภาพทางสังคมสูง ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวนี้มีลักษณะคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกันกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ที่คนในสังคมยอมรับคนที่มีฐานะร่ำรวยได้รับการศึกษาดี มากกว่าจะยอมรับคนที่เป็นคนดี โดยนอกจากนี้ เมอร์ตันยังเชื่อว่าวัฒนธรรมในสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกานั้นกระตุ้นให้คนทุกคนใฝ่หาความร่ำรวยนี้ ทั้งนี้เนื่องจากวัฒนธรรมของประเทศมีพื้นฐานมาจากปรัชญาของความเท่าเทียมกัน (Egalitarian Ideology) ที่เชื่อว่าทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการสร้างฐานะด้านเศรษฐกิจ ถึงแม้ทุกคนจะไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายนี้ แต่ทุกคนก็มีสิทธิและถูกคาดหวังว่าต้องพยายามสร้างฐานะให้ได้ หากผู้ใดไม่มีลักษณะเช่นนี้ก็อาจจะถูกสังคมกล่าวหาว่าเป็นบุคคลเกียจคร้านหรือไม่มี ความทะเยอทะยาน Merton ใช้โครงสร้างทางสังคมเป็นตัวอธิบายถึงสาเหตุที่ชนชั้นล่างของสังคมมีอัตราการกระทำผิดสูงกว่าชนชั้นกลางหรือสูง เนื่องมาจากการมีอยู่น้อยของโอกาสที่จะบรรลุ ความมุ่งหวังของสังคม คือ การสร้างฐานะความร่ำรวยให้แก่ตนเองอย่างถูกต้องตามกฎหมายตาม โครงสร้างของสังคมหรือการสร้างฐานะโดยอาศัยวิธีการตามวัฒนธรรม ซึ่งชนชั้นกลางหรือชนชั้นสูงจะมีโอกาสเหล่านี้มากกว่าชนชั้นล่าง แต่ในขณะเดียวกันสังคมก็เน้นถึงจุดมุ่งหมายทางสังคมมากกว่าวิธีการที่ได้รับมันมา ในสภาวะการณ์เช่นนี้ ชนชั้นล่างก็จะได้รับความกดดันมากกว่าชนชั้นอื่นในสังคม

ฉะนั้นบุคคลต้องมีการปรับตัว เมื่อมีความขัดแย้งหรือคับข้องใจ โดย เมอร์ตัน ได้สรุปแบบของการปรับตัวของบุคคลไว้ดังนี้คือ

เมอร์ตัน ได้จำแนกหน้าที่ทางสังคมเป็น 2 ประเภท คือ หน้าที่หลัก (Manifest) หน้าที่รอง (Latent) หน้าที่ที่ไม่พึงปรารถนา (Dysfunctional) หน้าที่ของบางโครงสร้างของสังคมอาจมีประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ แต่ขณะเดียวกันคนบางส่วนอาจได้รับประโยชน์เพียงน้อยนิดหรืออาจไม่ได้รับประโยชน์เลย ซึ่งรวมไปถึงอาจจะมีคนบางกลุ่มหรือบางส่วนของสังคมได้รับผลเสียจากทำงานของโครงสร้างของสังคมนั้นก็ได้ Merton เห็นว่าสาเหตุของปัญหาจากการที่ คนอเมริกันและสังคมอเมริกัน ให้ความสำคัญกับเป้าหมายเรื่องความร่ำรวยมั่งคั่งมากเกินไป จนเกินกำลังที่จะหาวิธีการไปสู่เป้าหมายได้ดีพอ ทำให้ประชาชนจะเกิดความตึงเครียด (Strain) และความคับข้องใจ (Frustration) ความตึงเครียดเชิงโครงสร้าง (Structural Strain) เมอร์ตัน ได้พัฒนาแนวคิดเรื่องอโนมี มาศึกษากับสังคมอเมริกัน โดยการรวมทฤษฎีของ เดอร์ไคม์กับข้อสันนิษฐานของเขาโดยเน้นประเด็นวัฒนธรรมอเมริกัน โมเดลโครงสร้างทางสังคมของเมอร์ตันกลายมาเป็นมุมมองที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในการศึกษาทางอาชญาวิทยา ในช่วงตอนต้นทศวรรษที่ 1900 และยังคงได้รับความสนใจมาจนถึงปัจจุบัน แนวคิดเรื่องอโนมีและความตึงเครียดในทัศนะของสังคมต่างๆ ให้ความสำคัญและตระหนักต่อเป้าหมายและวิธีการไปสู่เป้าหมายแตกต่างกัน บางสังคมให้ความสำคัญต่อเรื่องหนึ่งมากกว่าอีกเรื่องหนึ่ง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนในสังคมอเมริกันคือ การให้ความสำคัญต่อเป้าหมายมากกว่าวิธีการไปสู่เป้าหมาย ทำให้เกิดความไม่ได้ดุลยภาพระหว่างเป้าหมายและวิธีการไปสู่เป้าหมาย เมอร์ตันเรียกว่า สภาวะ “อโนมี” ซึ่งเป็นลักษณะที่เป็นส่วนด้านลบของรัฐในการจัดการปัญหา คล้ายกับที่เดอร์ไคม์กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ความคิดของเมอร์ตันและเดอร์ไคม์เรื่องอโนมี แม้จะมีลักษณะเหมือนกันว่าเป็นสภาวะด้านลบของรัฐ แต่สิ่งที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัดคือ ขณะที่เดอร์ไคม์ ให้ความสำคัญในการอธิบายสาเหตุของอโนมีว่ามาจากสาเหตุพื้นฐานสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเกินไปเกินกว่าที่ระเบียบสังคมจะก้าวตามทันในการแก้ปัญหาควบคุมสังคมได้ แต่สำหรับเมอร์ตัน เขาเห็นว่าสาเหตุของปัญหาจากการที่คนอเมริกันและสังคมอเมริกัน ให้ความสำคัญกับเป้าหมายเรื่องความร่ำรวยมั่งคั่งมากเกินไป จนเกินกำลังที่จะหาวิธีการไปสู่เป้าหมายได้ดีพอ ทำให้ประชาชนจะเกิดความตึงเครียด (Strain) และเกิด ความคับข้องใจ (Frustration) เมอร์ตัน อธิบายว่าประชาชนจะต้องต่อสู้กับข้อจำกัดทางโครงสร้างเศรษฐกิจในสังคมด้วยวิถีทางของตนเอง จนเกิดความเครียด ความคับข้องใจและนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมในที่สุด Merton ได้สรุปวิธีการปรับสภาพของคนในสังคมไว้ทั้งหมด 5 แบบ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงสรุปรูปแบบการปรับตัวตามทฤษฎีโครงสร้างทางสังคมและสภาวะไร้อำนาจ

ตารางสรุปรูปแบบการปรับตัวตามทฤษฎีความกดดันทางสังคม			
รูปแบบการปรับตัว	เป้าหมาย	วิธีการ	ตัวอย่าง
Conformity (พวกคล้อยตาม)	+	+	บุคคลที่ยึดถือจุดมุ่งหมายทางสังคม และวิธีการที่ได้รับการยอมรับ แม้ว่าจะได้รับความกดดันที่เน้นให้ตนเองสร้างฐานะความร่ำรวย แต่พวกนี้ก็ยังเลือกวิธีการที่ได้รับการยอมรับทางสังคมไม่ว่าจะบรรลุจุดมุ่งหมายทางสังคมหรือไม่ก็ตาม
Innovation (พวกเปลี่ยนแปลง แหวกแนว)	+	-	บุคคลที่ยอมรับจุดมุ่งหมายทางสังคม แต่พบว่าไม่สามารถทำได้โดยวิธีการที่ได้รับการยอมรับ จึงหาวิธีการใหม่ไปสู่จุดมุ่งหมายทางสังคม โดยไม่คำนึงถึงว่าจะผิดกฎหมายหรือละเมิดศีลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีแต่อย่างใด
Ritualism (พวกยึดพิธีการ)	-	+	บุคคลที่ปฏิเสธหรือไม่ยอมรับจุดมุ่งหมายทางสังคมแต่ยังปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมยอมรับ แต่ในขณะเดียวกันต้องการให้ตนปลอดภัยจากการละเมิดกฎระเบียบของสังคม บุคคลเหล่านี้จะไม่เสียใจกับการไม่บรรลุจุดมุ่งหมายเพราะได้ละทิ้งจุดมุ่งหมายไปแล้ว
Retreatism (พวกหลบตัว)	-	-	เป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับหรือล่าถอยจากการบรรลุจุดมุ่งหมายทางสังคมหรือการปฏิบัติตามวิธีการที่ได้รับการยอมรับ บุคคลเหล่านี้จึงหนีออกจากแรงกดดันหรือความต้องการทางสังคม
Rebellion (พวกขัดขืน)	+/-	+/-	บุคคลที่รู้สึกผิดหวังกับจุดมุ่งหมายทางสังคมจึงเปลี่ยนจุดมุ่งหมายนี้ใหม่ บุคคลเหล่านี้จะหยุดการเป็นสมาชิกของสังคมและเริ่มที่จะอาศัยอยู่ภายใต้วัฒนธรรมใหม่ที่ตนเห็นว่าเหมาะสมกว่า ไม่ยอมรับทั้งจุดมุ่งหมายและวิธีการในการบรรลุจุดมุ่งหมายของสังคมที่เขาอาศัยอยู่

คำอธิบาย + = ยอมรับ - = ปฏิเสธ +/- = ปฏิเสธเป้าหมายวิธีการ และกำหนดเป้าหมายและวิธีการใหม่

ที่มา : (พรชัย ขันดี และคณะ, 2543)

การปรับตัวประเภทที่ 1 (Conformity) เป็นพวกคล้อยตามสังคมและเป็นพวกที่สังคมต้องการ กล่าวคือ การมีจุดหมายตามสังคมต้องการและด้วยวิถีทางที่สังคมต้องการอีกด้วยเป็น พวกที่มีเป้าหมายที่มีความถูกต้องตามกฎหมาย เป็นที่ยอมรับในสังคม และมีวิธีการสู่เป้าหมายที่ถูกต้องตามกฎหมาย เมอร์ดัน เห็นว่า คนส่วนใหญ่ในสังคมจะเป็นคนพวกนี้

การปรับตัวประเภทที่ 2 (Innovation) พวกเปลี่ยนแปลง เป็นพวกที่ยอมรับจุดหมายตามสังคมแต่อาจจะเนื่องด้วยวิถีทางที่สังคมมิไว้นั้นปิดกั้นสำหรับเขา เขาจึงต้องหาหนทางใหม่ที่จะไปสู่จุดหมายตามที่สังคมต้องการ ฉะนั้นถ้าหากพวกนี้ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย พวกนี้ก็จะกลายเป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบนได้ พวกเปลี่ยนแปลง จะมีเป้าหมายที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่จะปฏิเสธวิธีการที่ถูกต้อง มีวิธีการที่แปลก พวกนี้ได้แก่ อาชญากรที่มีการศึกษาต่ำและมีฐานะยากจน แต่อยากมีฐานะหรือมีคุณภาพชีวิตเหมือนคนมีฐานะอื่นๆในสังคม

การปรับตัวประเภทที่ 3 (Ritualism) พวกยึดพิธีการ เป็นแบบตัวที่ยอมละทิ้งหรือลดจุดหมายที่สังคมให้ต่ำลง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยึดมั่นในวิถีทางที่สังคมยอมรับว่าถูกต้อง พวกเขานี้อาจจะชอบความมั่นคงไม่กล้าเสี่ยง ซึ่งผู้วิจัยจะใช้การปรับตัวประเภทที่ 3 นี้ เป็นกรอบในการอธิบายสภาวะของการถูกกดดันทางสังคมที่มีต่อเด็กและเยาวชนที่เคยกระทำความผิดกฎหมาย เพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบที่เด็กและเยาวชนเหล่านี้ได้รับภายหลังจากที่เคยกระทำความผิดกฎหมาย และได้รับโทษตามกระบวนการยุติธรรมของไทยแล้ว และเมื่อกลับเข้าไปอยู่ในสังคมพวกเขาเหล่านี้ก็ยังคงถูกรีดกดดันทั้งทางตรงและทางอ้อมจากคนในสังคมด้วยการไม่ยอมรับ ผลักไส และเบียดขับพวกเขาออกจากกลุ่ม แต่ถึงแม้ว่าพวกเขาจะได้รับความกดดันต่าง ๆ นานารอบด้านแต่เด็กกลุ่มนี้ก็ยังสามารถอดทนต่อแรงกดดันทางสังคมรอบด้าน สามารถปรับตัวได้จนกลายเป็นคนดีที่สังคมยอมรับได้ นับเป็นพวกที่ยอมละทิ้งหรือลดจุดหมายทางสังคมให้ต่ำลง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยึดมั่นในวิถีทางที่สังคมยอมรับว่าถูกต้อง เรียกว่า “การยึดถือวัฒนธรรมใหม่” (Ritualism) ซึ่งเป็นการปรับตัวของบุคคลที่เลิกยึดถือจุดหมายของวัฒนธรรมเดิมแต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการให้ตนเองปลอดภัยจากการละเมิดกฎระเบียบของสังคม พวกยึดพิธีการจะยอมรับแนวทางที่เป็นระเบียบแบบแผนตามประเพณี แม้จะเป็นแนวทางที่ปฏิบัติค่อนข้างยากก็ตาม แต่ปฏิเสธเป้าหมายที่มีการตอบแทนด้วยเงิน ตัวอย่างของคนพวกนี้ในสังคมได้แก่ พวกที่ทำงานอย่างหนัก แต่ไม่หวังเรื่องเงินหรืออำนาจหน้าที่

การปรับตัวประเภทที่ 4 (Retreatism) นั้นเป็นพวกถอยหนีคือ เป็นพวกที่ละทิ้งค่านิยมทางสังคมและวิธีการที่สังคมยอมรับ คือไม่มีทั้งจุดหมาย และไม่เห็นความสำคัญของวิธีการที่ถูกต้อง

ตามสังคมอีกด้วย ปฏิเสธทั้งเป้าหมายและวิธีการที่ถูกต้องของสังคม จะแยกตัวออกจากผู้อื่น ได้แก่ พวกนอกกฎหมาย คนจรจัด เร่ร่อน ผู้ติดยาเสพติด ติดเหล้า หรือพวกโรคจิตอื่นๆ

การปรับตัวประเภทที่ 5 (Rebellion) พวกขัดขืน เป็นพวกที่ปฏิเสธทั้งเป้าหมายและวิธีการที่ถูกต้องของสังคม และกำหนดเป้าหมายและวิธีการขึ้นใหม่เอง นำคนไปสู่นอกโครงสร้างของสังคม ไม่ยอมรับหรือไม่เห็นด้วยกับจุดหมายและวิธีการของสังคมที่เป็นอยู่ในปัจจุบันแต่ต้องการเผชิญหาสร้างค่านิยมหรือโครงสร้างใหม่ และใช้วิธีการใหม่ในการบรรลุจุดประสงค์นั้น เพราะจุดหมายที่สังคมมีอยู่แล้ววิธีการที่มีในสังคมนั้นไม่อาจทำให้เขาประสบความสำเร็จได้ พวกนี้อาจเป็นพวกปฏิวัติพวกที่แยกกลุ่มเป็นแก๊งก็มีค่านิยมและวิถีทางใหม่เป็นวัฒนธรรม ของตนเอง ตัวอย่างของคนที่มีความคิดกลุ่มนี้ได้แก่ พวกกบฏ พวกก่อการร้าย (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543)

กล่าวโดยสรุปคือ คนในสังคมมีเป้าหมายในชีวิต (Goal) ซึ่งการที่จะไปถึงเป้าหมายของแต่ละคนก็ย่อมมีวิธีการที่แตกต่างกัน (Means) ความกดดันในสังคม (Stain) และ ปัจจัยอื่นๆ จะส่งผลให้วิธีการของแต่ละคนมีรูปแบบที่แตกต่างกัน ผู้มีอิทธิพล และบ่อนการพนัน ก็คือรูปแบบหนึ่งของความขัดแย้งกันระหว่าง Goal และ Means

3. แนวคิดเกี่ยวกับสถานบริการ

3.1 ความหมายของสถานบริการ

สถานบริการคืออะไร มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 ได้บัญญัติความหมายของสถานบริการไว้ดังต่อไปนี้

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้าดังต่อไปนี้

(1) สถานเต็นท์ รำวง หรือโรงงิ้ว เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีคู่อบริการ

(2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า

(3) สถานอาบน้ำนวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า เว้นแต่

(ก) สถานที่ซึ่งผู้บริการได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทย ประเภทการนวดไทยตามกฎหมาย ว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ

หรือได้รับยกเว้นไม่ต้องขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์ แผนไทยประเภทการนวดไทยตามกฎหมายดังกล่าวหรือสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

(ข) สถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งจะต้องมีลักษณะของสถานที่ การบริการหรือผู้ให้บริการเป็นไปตามมาตรฐานที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยด้วย ประกาศดังกล่าวจะกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบเพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานนั้นด้วยก็ได้ หรือ

(ค) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(ก) มีดนตรี การแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้พนักงานอื่นไต่ถามกับลูกค้า

(ข) มีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานอื่นไต่ถามกับลูกค้า

(ค) มีการเต้นหรือยินยอมให้มีการเต้น หรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวทีหรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม

(ง) มีลักษณะของสถานที่ การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(5) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 นาฬิกา

(6) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

3.2 ประเภทของสถานบริการ

พ.ร.บ. สถานบริการ พ.ศ.2509 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2546 แบ่งสถานบริการออกเป็น 6 ประเภท โดยใช้ข้อบังคับประกอบในเรื่องลักษณะของการประกอบกิจการและองค์ประกอบในเรื่องของเวลา ดังนี้

สถานบริการประเภทที่ข้อบังคับประกอบในเรื่องลักษณะของการประกอบกิจการ
ได้แก่

- สถานบริการตามมาตรา 3 (1) คือ สถานเต้นรำ รำวง หรือร้องเงี้ยวเป็นปกติธุระ
ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีคู่บริการ เช่น สถานลีลาศ รำวง ดิสโกเธค บาร์ ไนต์คลับ ฯลฯ
การเต้นรำ รำวง ร้องเงี้ยว ต้องเป็นคู่ โดยอาจนำคู่มาเอง หรือสถานบริการจัดไว้ให้ก็ได้ และต้องมีฟลอร์
เต้นรำ

- สถานบริการตามมาตรา 3 (2) คือ สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่ม
อย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า

- สถานบริการตามมาตรา 3 (3) คือ สถานอาบน้ำ นวดหรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการ
ให้แก่ลูกค้า เว้นแต่

ก) สถานที่ซึ่งผู้บริการได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็น ผู้ประกอบโรคศิลปะ
สาขาการแพทย์แผนไทยประเภทการนวดไทย ตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ หรือได้รับ
ยกเว้น ไม่ต้องขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะ สาขาการแพทย์แผนไทย
ประเภทการนวดไทย ตามกฎหมายดังกล่าว หรือสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล

ข) สถานที่เพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมสวยที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด โดย
ความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งจะต้องมีลักษณะของสถานที่บริการ
หรือ ผู้ให้บริการเป็นไปตามมาตรฐานที่กระทรวงสาธารณสุขประกาศกำหนด โดยความเห็นชอบของ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยด้วย ประกาศดังกล่าวจะกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการตรวจสอบ
เพื่อการรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานนั้นด้วยก็ได้ หรือ

ค) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

- สถานบริการตามมาตรา 3 (4) คือ สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่น
จำหน่าย หรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(ก) มีดนตรี การแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและ
ยินยอมหรือปล่อยให้พลละเลยให้นักร้อง นักแสดง หรือพนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า เช่น คาเฟ่
สวนอาหาร ฯลฯ ที่มีนักร้อง นักแสดง หรือพนักงานนั่งกับลูกค้า

(ข) มีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มี ผู้
บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า

(ค) มีการเต้นหรือยินยอมให้มีการเต้น หรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวที หรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม

ข้อแตกต่างของ ม.3(1) และ ม.3(4) (ค) คือ ม.3(1) เป็นสถานเต้นรำ แต่ ม.3(4) (ค) เป็นร้านอาหาร และมีการเต้น

(ง) มีลักษณะของสถานที่ การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (ปัจจุบันยังไม่มีกฎกระทรวงดังกล่าว)

สถานบริการประเภทที่ใช้องค์ประกอบในเรื่องลักษณะของการประกอบกิจการ และ องค์ประกอบในเรื่องเวลา ได้แก่ สถานบริการตามมาตรา 3 (5) คือ สถานที่ที่มีอาหารสุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ซึ่งปิดทำการหลังเวลา 24.00 น. เช่น คาเฟ่ สวนอาหาร ฯลฯ ที่มีนักร้อง นักแสดง หรือพนักงานนั่งกับลูกค้า

- สถานบริการตามมาตรา 3 (6) คือ สถานบริการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งปัจจุบันยังไม่มีกฎกระทรวงดังกล่าว โดยเจตนารมณ์ของการบัญญัติประเภทของสถานบริการตามมาตรา 3 (6) ก็เพื่อที่จะใช้ อดช่องว่างของกฎหมายที่อาจมีขึ้นในอนาคต

ร้านจำหน่ายอาหารสุราที่มีลักษณะคล้ายสถานบริการ

- หากองค์ประกอบในลักษณะของการกระทำ หรือองค์ประกอบในเรื่องของเวลา เข้าลักษณะสถานบริการ ต้องขออนุญาตเป็นสถานบริการ

- หากองค์ประกอบไม่เข้าข่ายเป็นสถานบริการ ต้องหยุดจำหน่าย และหยุดดื่มสุราหลังเวลา 24.00 น. เพราะจะมีความผิดตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 253 พระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 ประกอบกับประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 50 ซึ่งสามารถสั่งปิดสถานประกอบการดังกล่าวได้

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนสถานบริการที่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการในท้องที่ กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2556

ประเภทสถานบริการที่ได้รับอนุญาต ตาม มาตรา 3 พ.ร.บ. สถานบริการฯ	จำนวนสถานบริการที่ได้รับอนุญาต	
	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2556
มาตรา 3(1)	50	49
มาตรา 3(2)	24	19
มาตรา 3(3)	98	95
มาตรา 3(4)	333	298
มาตรา 3(5)	52	48
รวม	557	509

ที่มา : ฝ่ายอำนวยการ 5 กองบังคับการอำนวยการ กองบัญชาการตำรวจนครบาล (ฝ่ายอำนวยการ 5, 2556)

จากตารางจะเห็นได้ว่าจำนวนสถานบริการที่ได้รับอนุญาตนั้น มีแนวโน้มลดลง โดยในปี พ.ศ. 2555 นั้น มีจำนวน 557 แห่ง แต่ต่อมา ในปี พ.ศ. 2556 ลดลงเหลือ 509 แห่ง แสดงให้เห็นว่าแนวโน้มการขออนุญาตเปิดสถานบริการตามกฎหมายมีแนวโน้มที่ลดลง อันเนื่องมาจากผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะเห็นว่า การขออนุญาตเปิดสถานบริการนั้นเป็นเรื่องที่ยุ่งยาก หลายขั้นตอน ประกอบกับสภาพเศรษฐกิจที่ย่ำแย่ลง ทำให้ธุรกิจสถานบริการเติบโตได้น้อยลง ด้วยเหตุนี้เองผู้ประกอบการส่วนใหญ่จึงหันไปเปิดสถานบริการที่ผิดกฎหมายกันมากขึ้น ซึ่งบางครั้งก็จะมี ผู้ถือสิทธิพลหรือบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ดำรงตนด้วยการกระทำการด้วยตนเอง หรือใช้จ้างวาน สนับสนุนการกระทำใดๆ ที่ผิดกฎหมายหรืออยู่เหนือกฎหมาย อยู่เบื้องหลัง และคอยสนับสนุนการกระทำผิดกฎหมาย มีการใช้ยาเสพติดในสถานบริการ เนื่องจากมีผู้ให้การสนับสนุน จัดหา ยาเสพติดมาให้กับผู้ให้บริการ การเรียกรับผลประโยชน์จากสถานบริการ โดยมีการส่งผลประโยชน์ให้กับผู้มีอิทธิพลอย่าง

ต่อเนื่อง ในลักษณะ รายเดือน หรือ รายปี การลักลอบค้าประเวณี ในสถานบริการ โดยผู้มีอิทธิพล มีการลักลอบ จัดหาเด็ก และ ผู้หญิง มาให้บริการกับผู้ใช้บริการ อย่างผิดกฎหมาย

3.3 การเปิด ปิดสถานบริการ

การเปิด ปิดสถานบริการนั้น ได้มีการบัญญัติไว้ในกฎกระทรวงกำหนดวันเวลาเปิด ปิดของสถานบริการ พ.ศ. 2547 ข้อ 1 ถึง ข้อ 6 ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ข้อ 1 สถานบริการตามมาตรา 3 (1) ให้เปิดทำการได้ ดังนี้

(1) ระหว่างเวลา 21.00 น. ถึง 02.00 น. ของวันรุ่งขึ้น สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

(2) ระหว่างเวลา 21.00 น. ถึง 24.00 น. ของวันเดียวกัน สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ หรือสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่งดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามที่ พระราชกฤษฎีกา กำหนดท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้ผ่อนผันให้

ข้อ 2 สถานบริการตามมาตรา 3 (2) ให้เปิดทำการได้ระหว่างเวลา 11.00 น. ถึง 14.00 น. และระหว่างเวลา 18.00 น. ถึง 24.00 น. ของวันเดียวกัน

ข้อ 3 สถานบริการตามมาตรา 3 (3) ให้เปิดทำการได้ ดังนี้

(1) ระหว่างเวลา 12.00 น. ถึง 24.00 น. ของวันเดียวกัน สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

(2) ระหว่างเวลา 18.00 น. ถึง 24.00 น. ของวันเดียวกัน สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ หรือสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่งดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามที่พระ ราชกฤษฎีกา กำหนดท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้ผ่อนผันให้

ข้อ 4 สถานบริการตามมาตรา 3 (4) ให้เปิดทำการได้ ดังนี้

(1) ระหว่างเวลา 18.00 น. ถึง 01.00 น. ของวันรุ่งขึ้น สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา

(2) ระหว่างเวลา 18.00 น. ถึง 24.00 น. ของวันเดียวกัน สำหรับสถานบริการที่ตั้งอยู่นอกเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ หรือสถานบริการที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่งด

อนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามที่พระ ราชกฤษฎีกา กำหนดท้องที่เพื่อการอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้ผ่อนผันให้

ข้อ 5 สถานบริการตามมาตรา 3 (5) ให้เปิดทำการได้ระหว่างเวลา 18.00 น. ถึง 01.00 น. ของวันรุ่งขึ้น

ข้อ 6 กำหนดเวลาเปิดทำการตามความในข้อ 1 ข้อ 2 ข้อ 3 ข้อ 4 และข้อ 5 ถ้าวันรุ่งขึ้น

ข้อ 7 สถานบริการที่ตั้งอยู่ก่อนวันที่ พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 มีผลใช้บังคับ ให้มีเวลาเปิดทำการตามข้อ 1 (1) ข้อ 2 ข้อ 3 (1) ข้อ 4 (1) ข้อ 5 และข้อ 6 แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ตามประเภทที่ได้รับใบอนุญาต (www.ratchakitcha.soc.go.th, 2556)

3.4 ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการที่มักเกิดขึ้น

3.4.1 ลักลอบเปิดดำเนินการกิจการเป็นสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาตเปิดดำเนินการเป็นสถานประกอบการจำหน่ายสุรา อาหารเครื่องดื่มแล้วลักลอบเปิดดำเนินการ เป็นสถานบริการบางช่วงเวลา เปิดนอกเวลา หรือเกินกว่ากฎหมายกำหนด

3.4.2 จัดให้มีการแสดงลามก หรือกระทำการอื่นใด ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งการแสดงลามกอนาจาร แม้จะเป็นความผิดลหุโทษ (โทษสถานเบา) ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 388 ผู้ใดกระทำการอันควรขายหน้าต่อหน้าธารกำนัล โดยเปลือยหรือเปิดเผยร่างกาย หรือกระทำการลามกอย่างอื่น ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท แต่การแสดงลามกดังกล่าวอาจก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมอื่นๆตามมา เช่น คดีที่เกี่ยวกับเพศและร่างกาย คดีทำร้ายร่างกาย คดีพยายามฆ่า เป็นต้น

3.4.3 ยินยอมหรือปล่อยให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานนั้นเข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ, ยินยอมหรือปล่อยให้ผู้มี การค้าประเวณีในสถานบริการ ซึ่ง พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ได้บัญญัติความผิดไว้โดยสรุปดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ "การค้าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับ การกระทำชำเราหรือ การยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทาง

กามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำ และผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

"สถานการณ์ค้าประเวณี" หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้า ประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณี และให้หมายความรวมถึงสถานที่ที่ใช้ใน การติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้าประเวณีด้วย

มาตรา 5 ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้า บุคคลตามถนน หรือสาธารณสถาน หรือกระทำการดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้า ประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอัปยศหรือเป็นที่เดือนร้อนรำคาญแก่ สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 6 ผู้ใดเข้าไปมั่วสุมในสถานการณ์ค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ ใน การค้า ประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือ ตกอยู่ภายใต้ อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ผู้กระทำไม่มี ความผิด

มาตรา 7 ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือ การติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้อง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือ ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ...

มาตรา 9 ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้น กระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่า การกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็น ความผิดนั้นจะได้กระทำภายในหรือนอก ราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และ ปรับตั้งแต่ สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุ กว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปี ถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสน บาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่เด็กอายุ ยังไม่เกิน สิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับ ตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม เป็นการกระทำ โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจ ครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืน ใจด้วยประการใด ๆ ผู้กระทำต้อง ระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรค สาม หนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี

ผู้ใดเพื่อให้มีการกระทำการค้าประเวณี รับตัวบุคคลซึ่งตนรู้ว่ามี ผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพาไปตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิด ดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ แล้วแต่กรณี...

มาตรา 11 ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือ ผู้จัดการกิจการ การค้าประเวณีหรือสถานการค้าประเวณี หรือเป็นผู้ควบคุม ผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการ การค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีบุคคลซึ่งมีอายุกว่า สิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษ จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีเด็ก อายุยังไม่เกิน สิบห้าปีทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึง ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

มาตรา 12 ผู้ใดหวังเหนี่ยว กักขัง กระทำด้วยประการใดให้ ผู้อื่นปราศจาก เสรีภาพในร่างกายหรือทำร้ายร่างกาย หรือชูเชิญด้วยประการ ใด ๆ ว่าจะใช้กำลังประทุษร้ายผู้อื่น เพื่อข่มขืนใจให้ผู้อื่นนั้นกระทำการค้า ประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้ง แต่สองแสนบาท ถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำ

(1) ได้รับความอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

(2) ถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือ จำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดสนับสนุนในการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษ ตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี ถ้าผู้กระทำความผิดหรือผู้สนับสนุน การกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือ เจ้าหน้าที่ ในสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้กระทำ ต้อง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท

3.4.4 รับ, ยินยอมหรือปล่อยปละละเลยให้มีบุคคลต่างด้าวทำงานในสถานบริการ โดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2521 ได้บัญญัติลักษณะความผิดไว้โดยสรุปดังนี้

มาตรา 5 ในพระราชบัญญัตินี้

"คนต่างด้าว" หมายความว่า บุคคลธรรมดาซึ่งไม่มีสัญชาติไทย

"ทำงาน" หมายความว่า การทำงานโดยใช้กำลังกายหรือความรู้ ด้วย ประสงค์ค่าจ้าง หรือประโยชน์อื่นใดหรือไม่ก็ตาม

"ใบอนุญาต" หมายความว่า ใบอนุญาตทำงาน

"ผู้รับใบอนุญาต" หมายความว่า คนต่างด้าวซึ่งได้รับใบอนุญาต...

มาตรา 6 ภายใต้บังคับ มาตรา 12 งานใดที่ห้ามคนต่างด้าวทำในท้องที่ใดเมื่อใดโดยห้ามเด็ดขาด หรือห้ามโดยมีเงื่อนไขอย่างใดเพียงใดให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา งานที่มีได้ห้าม

มาตรา 7 ภายใต้บังคับ มาตรา 10 งานใดที่มีได้ห้ามไว้ในพระราช กฤษฎีกา ซึ่งออกตามความใน มาตรา 6 คนต่างด้าวจะทำได้ต่อเมื่อได้รับ ใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมายเว้นแต่คนต่างด้าวที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองเพื่อ ทำงานอันจำเป็นและเร่งด่วนมีระยะเวลาการทำงานไม่เกินสิบห้าวัน แต่คนต่าง ด้าวนั้น จะทำงานนั้นได้เมื่อได้มีหนังสือแจ้งให้อธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดี มอบหมายทราบ ตามแบบที่อธิบดี กำหนด

มาตรา 10 คนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้เข้ามาทำงานในราชอาณาจักร ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนหรือตามกฎหมายอื่น ให้ยื่นคำขอรับ ใบอนุญาตต่ออธิบดีหรือเจ้าพนักงาน ซึ่งอธิบดีมอบหมายภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คนต่างด้าวนั้นเข้ามาในราชอาณาจักร แต่ถ้าคนต่างด้าวนั้นอยู่ใน ราชอาณาจักรแล้วระยะเวลาสามสิบวันให้นับแต่วันที่ทราบการได้รับ อนุญาตให้ ทำงานตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนหรือตามกฎหมายอื่น ใน ระหว่างรอรับ ใบอนุญาตให้ผู้ยื่นคำขอทำงานไปพลางก่อนได้ เมื่ออธิบดีหรือเจ้าพนักงาน ซึ่งอธิบดีมอบหมายได้ รับคำขอแล้วให้ออกใบอนุญาตให้โดยมิชักช้า

มาตรา 12 คนต่างด้าวดังต่อไปนี้จะทำงานใดได้เฉพาะที่รัฐมนตรีกำหนดโดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในประกาศดังกล่าวรัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดไว้ก็ได้ตามที่ เห็นสมควร

(1) คนต่างด้าวที่ถูกเนรเทศตามกฎหมายว่าด้วยการเนรเทศ ซึ่งได้รับ การผ่อนผันให้ไปประกอบอาชีพ ณ ที่แห่งใดแทนการเนรเทศหรืออยู่ใน ระหว่างรอการเนรเทศ

(2) คนต่างด้าวที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต ตาม กฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง และอยู่ในระหว่างรอการส่งกลับออกนอก ราชอาณาจักร

(3) คนต่างด้าวที่เกิดในราชอาณาจักร แต่ไม่ได้รับสัญชาติไทยตาม ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 337 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 หรือ ตามกฎหมายอื่น

(4) คนต่างด้าวโดยผลของการถูกถอนสัญชาติ ตามประกาศของคณะ ปฏิวัติฉบับที่ 337 ลงวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2515 หรือตามกฎหมายอื่น

คนต่างด้าวจะทำงานใดที่รัฐมนตรีกำหนดตามวรรคหนึ่งได้ ต่อเมื่อได้รับ ใบอนุญาตจากอธิบดีหรือเจ้าพนักงานซึ่งอธิบดีมอบหมาย (www.ratchakitcha.soc.go.th, 2556)

3.4.5 ลักลอบเปิดบ่อนการพนันในสถานบริการ โดยใช้ธุรกิจสถานบริการบังหน้า มีผลประโยชน์มหาศาล มีเจ้าหน้าที่ของรัฐเรียกรับผลประโยชน์ มีมือปืน ผู้ดูแลบ่อนการพนัน รับจํานำทรัพย์สินหรือรถยนต์ ซึ่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพนันมีโดยสรุปดังนี้

การพนัน หมายถึง การเล่นชนิดหนึ่งเพื่อเอาเงินหรือสิ่งอื่นใดด้วยการเสี่ยงโชค โดยการทำนายหรือคาดเดาผลที่เกิดขึ้นในอนาคต การพนันอาจแบ่งได้หลายอย่าง เช่น การพนันในการแข่งขัน ตัวอย่างเช่น เกมไพ่ เกมลูกเต๋า การพนันโดยการทำนายผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต เช่น การแทงบอล การแทงม้า และการพนันที่ไม่มีการแข่งขันโดยขึ้นกับความน่าจะเป็นของเหตุการณ์ที่เกิดกฎหมายที่เกี่ยวข้อง คือ พ.ร.บ.การพนัน พุทธศักราช 2478

มาตรา 4 ห้ามมิให้อนุญาตจัดให้มี หรือเข้าเล่น หรือเข้าพนันในการเล่นอันระบุไว้ใน บัญชี ก. ท้ายพระราชบัญญัตินี้ หรือการเล่นซึ่งมีลักษณะคล้ายกัน หรือการเล่นอันร้ายแรงอื่นใด ซึ่งรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่ได้ออกกฎกระทรวงระบุเพิ่มเติมห้ามไว้ แต่เมื่อรัฐบาลพิจารณาเห็นว่า ณ สถานที่ใดสมควรจะอนุญาตภายใต้บังคับเงื่อนไขใด ๆ ให้มีการเล่นชนิดใดก็อนุญาตได้โดยออกพระราชกฤษฎีกา

มาตรา 4 ทวิ ในการเล่นอื่นใดนอกจากที่กล่าวในมาตรา 4 จะพนันกันหรือจะจัดให้มีเพื่อให้พนันกันได้เฉพาะการเล่นที่ระบุชื่อและเงื่อนไขไว้ในกฎกระทรวง

คำว่า การเล่น ในวรรคก่อน ให้หมายความรวมถึงการพนันและการทำนายด้วย

มาตรา 5 ผู้ใดจัดให้มีการเล่น ซึ่งตามปกติย่อมจะพนันเอาเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่น แยกกัน ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นจัดให้มีขึ้นเพื่อนำมาซึ่งผลประโยชน์แห่งตน และผู้ใดเข้าเล่นอยู่ด้วย ก็ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นพนันเอาเงินหรือทรัพย์สินอย่างอื่น

มาตรา 6 ผู้ใดอยู่ในวงการเล่นอันขัดต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือขัดต่อข้อความในกฎกระทรวง หรือใบอนุญาตซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้น เล่นด้วย เว้นแต่ผู้ซึ่งเพียงแต่ดูการเล่นในงานรื่นเริงสาธารณะ หรือในงานนักขัตฤกษ์ หรือในที่ สาธารณสถาน

มาตรา 8 การจัดให้มีการแกมพุกหรือรางวัลด้วยการเสี่ยงโชคโดยวิธีใดๆ ในการ ประกอบกิจการค้าหรืออาชีพ จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตก่อนจึงจะทำได้

มาตรา 10 ทรัพย์สินพนันกันซึ่งจับได้ในวงการเล่นอันขัดต่อบทแห่งพระราชบัญญัติ นี้หรือขัดต่อข้อความในกฎกระทรวงหรือใบอนุญาตซึ่งออกตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ริบเสียทั้งสิ้น เว้นแต่ทรัพย์สินซึ่งมีได้เอาออกพนัน

เครื่องมือที่ใช้ในการเล่นนั้น ให้ศาลมีอำนาจริบได้ตามกฎหมายลักษณะอาญา

มาตรา 12 ผู้ใดจัดให้มีการเล่น หรือทำอุบายล่อ ช่วยประกาศโฆษณาหรือชักชวน โดยทางตรงหรือทางอ้อมให้ผู้อื่นเข้าเล่นหรือเข้าพนันในการเล่นซึ่งมีได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน หรือรับอนุญาตแล้วแต่เล่นพลิกแพลงหรือผู้ใดเข้าเล่นหรือเข้าพนันในการเล่นอันขัดต่อบทแห่ง พระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวง หรือข้อความในใบอนุญาต ผู้นั้นมีความผิดต่อไปนี้

(1) ถ้าเป็นความผิดในการเล่นตามบัญชี ก. หมายเลข 1 ถึงหมายเลข 16 หรือ การเล่นตามบัญชี ข. หมายเลข 16 เฉพาะสลากกินรวบหรือการเล่นซึ่งมีลักษณะคล้ายกันนี้ ต้อง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 3 เดือนขึ้นไปจนถึง 3 ปี และปรับตั้งแต่ 500 บาท ขึ้นไปจนถึง 5,000 บาท ด้วยอีกโทษหนึ่งเว้นแต่ผู้เข้าเล่นหรือเข้าพนันที่เรียกว่าลูกค้า ให้จำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกิน 5,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(2) ถ้าเป็นความผิดในการเล่นอื่นใดตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวังโทษจำคุกไม่ เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่ความผิดตามมาตรา 4 ทวิ ต้องระวัง โทษจำคุกไม่เกิน 1ปี หรือปรับไม่เกิน 1,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(www.ratchakittha.soc.go.th, 2556)

3.4.6 การก่อเหตุทำร้ายร่างกายผู้อื่น เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่ชีวิตและร่างกาย รวมถึงการทะเลาะวิวาท ซึ่งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ ประมวลกฎหมายอาญา ที่เกี่ยวข้องโดยสรุปดังนี้
 มาตรา 288 ผู้ใดฆ่าผู้อื่น ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุก ตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 289 ผู้ใด

- (1) ฆ่าบุพการี
- (2) ฆ่าเจ้าพนักงาน ซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่จะกระทำ หรือได้กระทำการตามหน้าที่
- (3) ฆ่าผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ในการที่เจ้าพนักงานนั้นกระทำตามหน้าที่ หรือเพราะเหตุที่บุคคลนั้นจะช่วยหรือได้ช่วยเจ้าพนักงานดังกล่าวแล้ว
- (4) ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน
- (5) ฆ่าผู้อื่นโดยทรนินหรือโดยกระทำทารุณโหดร้าย
- (6) ฆ่าผู้อื่นเพื่อเตรียมการ หรือเพื่อความสะดวกในการที่จะกระทำความผิดอย่างอื่น หรือ
- (7) ฆ่าผู้อื่นเพื่อจะเอาหรือเอาไว้ซึ่งผลประโยชน์อันเกิดแต่การที่ตนได้กระทำความผิดอื่นเพื่อปกปิดความผิดอื่นของตน หรือเพื่อหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนได้กระทำไว้ต้องระวางโทษประหารชีวิต

มาตรา 290 ผู้ใดมิได้มีเจตนาฆ่า แต่ทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ผู้นั้นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี

ถ้าความผิดนั้นมีลักษณะประการหนึ่งประการใด ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๘๙ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปี

มาตรา 291 ผู้ใดกระทำโดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา 294 ผู้ใดเข้าร่วมในการชุลมุนต่อสู้ระหว่างบุคคลตั้งแต่สามคนขึ้นไป และบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่ ถึงแก่ความตายโดยการกระทำในการชุลมุนต่อสู้นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่เข้าร่วมในการชุลมุนต่อสู้นั้นแสดงได้ว่า ได้กระทำไปเพื่อห้ามการชุลมุนต่อสู้นั้น หรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 295 ผู้ใดทำร้ายผู้อื่น จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของผู้อื่น นั้น ผู้นั้นกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 297 ผู้ใดกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำร้ายรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี

อันตรายสาหัสนั้น คือ

(1) ตาบอด หูหนวก ลิ่นขาด หรือเสียอวัยวะ

(2) เสียอวัยวะสืบพันธุ์ หรือความสามารถสืบพันธุ์

(3) เสียแขน ขา มือ เท้า นิ้วหรืออวัยวะอื่นใด

(4) หน้าที่เสียโฉมอย่างติดตัว

(5) แถ้งลูก

(6) จิตพิการอย่างติดตัว

(7) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บเรื้อรังซึ่งอาจถึงตลอดชีวิต

(8) ทุพพลภาพ หรือป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาเกินกว่ายี่สิบวันหรือจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน

มาตรา 299 ผู้ใดเข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้ระหว่างบุคคลแต่สามคนขึ้นไป และบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าร่วมในการนั้นหรือไม่รับอันตรายสาหัส โดยการกระทำในการชุมนุมต่อสู้นั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้ที่เข้าร่วมในการชุมนุมต่อสู้นั้นแสดงได้ว่า ได้กระทำไปเพื่อห้ามการชุมนุมต่อสู้นั้น หรือเพื่อป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นไม่ต้องรับโทษ

มาตรา 300 ผู้ใดกระทำให้โดยประมาท และการกระทำนั้นเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (www.ratchakitcha.soc.go.th, 2556)

3.4.7 การลักลอบพกพาอาวุธปืนเข้าไปในสถานบริการ หรือบริเวณสถานบริการ ต่างๆ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 ที่เกี่ยวข้องโดยสรุปดังนี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

(1) "อาวุธปืน" หมายความว่ารวมตลอดถึงอาวุธทุกชนิดซึ่งใช้ส่งเครื่องกระสุน ปืนโดยวิธีระเบิดหรือกำลังดันของแก๊สหรืออัดลมหรือเครื่องกลไกอย่างไรก็ดี ซึ่งต้องอาศัยอำนาจ ของพลังงาน และส่วนหนึ่งส่วนใดของอาวุธนั้น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีเห็นว่าสำคัญและได้ระบุไว้ใน กฎกระทรวง

(2) "เครื่องกระสุนปืน" หมายความว่ารวมตลอดถึงกระสุนโหด กระสุนปราย กระสุนแตก ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ฟันระเบิดและจรวด ทั้งชนิดที่มีหรือไม่มีกรดแก๊ส เชื้อเพลิง เชื้อโรค ไอพิษ หมอกหรือควัน หรือกระสุน ลูกกระเบิด ตอร์ปิโด ฟันระเบิดและจรวด ที่มี คุณสมบัติคล้ายคลึงกัน หรือเครื่อง หรือสิ่งสำหรับอัดหรือทำ หรือใช้ประกอบเครื่องกระสุนปืน

(3) "วัตถุระเบิด" คือ วัตถุที่สามารถส่งกำลังดันอย่างแรงต่อสิ่งห่อหุ้ม โดยฉับพลัน ในเมื่อระเบิดขึ้น โดยมีสิ่งเหมาะสมทำให้เกิดกำลังดัน หรือโดยการสลายตัวของ วัตถุระเบิดนั้นทำให้มีแรงทำลายหรือแรงประหาร กับหมายความว่ารวมตลอดถึงเชื้อประทูต่าง ๆ หรือวัตถุอื่นใดอันมีสภาพคล้ายคลึงกันซึ่งใช้หรือทำขึ้นเพื่อให้เกิดการระเบิด ซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศระบุไว้ในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 5 พระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่มาตรา 8 ทวิ มิให้ใช้บังคับแก่

(1) อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน ของ

(ก) ราชการทหารและตำรวจที่มีหรือใช้ในราชการ

(ข) หน่วยราชการที่มีหรือใช้เพื่อป้องกันประเทศหรือรักษาความสงบเรียบร้อย ของประชาชน

(ค) หน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจที่มีและใช้ในการป้องกันและรักษาทรัพย์สิน อันสำคัญของรัฐ

(ง) ราชการทหารและตำรวจตาม (ก) หรือหน่วยราชการตาม (ข) ที่มอบให้ประชาชนมีและใช้เพื่อช่วยเหลือราชการของทหารและตำรวจหรือของหน่วยราชการ แล้วแต่กรณี

มาตรา 7 ห้ามมิให้ผู้ใดทำ ซื้อมี ใช้ ส่ง หรือนำเข้า ซึ่งอาวุธปืน หรือ เครื่องกระสุนปืน เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่

มาตรา 8 ห้ามมิให้ผู้ใดมีเครื่องกระสุนปืนซึ่งมิใช่สำหรับใช้กับอาวุธปืนที่ตน ได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้

มาตรา 8 ทวิ ห้ามมิให้ผู้ใดพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านหรือทาง สาธารณะ โดยมิได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว เว้นแต่เป็นกรณีที่ต้องมีติดตัวเมื่อมีเหตุ จำเป็นและเร่งด่วน ตามสมควรแก่พฤติการณ์

ไม่ว่ากรณีใด ห้ามมิให้พาอาวุธปืนไปโดยเปิดเผย หรือพาไปในชุมนุมชนที่ได้จัด ให้มีขึ้น เพื่อนมัสการ การรื่นเริง การมหรสพ หรือการอื่นใด

ความในมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่

(1) เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน ทหารและ ตำรวจ ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่

(2) ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการหรือรัฐวิสาหกิจตาม มาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ข) หรือ (ค) ซึ่งอยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่เพื่อการป้องกันประเทศ หรือรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือรักษาทรัพย์สินอันสำคัญของรัฐ

(3) ประชาชนผู้ได้รับมอบให้มีและใช้ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง (1) (ง) ซึ่งอยู่ในระหว่างการช่วยเหลือราชการ และมีเหตุจำเป็นต้องมี และใช้อาวุธปืนในการนั้น (www.ratchakitcha.soc.go.th, 2556)

3.4.8 การเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเนื่องจากการขับขี่ยานพาหนะขณะเมาสุรา หลังจากใช้บริการสถานบริการ มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องคือ พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ที่เกี่ยวข้องโดยสรุปดังนี้

มาตรา 43 ห้ามมิให้ผู้ขับขี่รถ

- (1) ในขณะที่อ่อนความสามารถที่จะขับ
- (2) ในขณะเมาสุราหรือเมาอย่างอื่น
- (3) ในลักษณะกีดขวางการจราจร
- (4) โดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน
- (5) ในลักษณะผิดปกติวิสัยของการขับรถธรรมดาหรือไม่อาจแลเห็นทางด้านหน้าหรือด้านหลัง ด้านใดด้านหนึ่งหรือทั้งสองด้านได้พอแก่ความปลอดภัย
- (6) คร่อมหรือทับเส้นหรือแนวแบ่งของช่องเดินรถ เว้นแต่เมื่อเปลี่ยนช่องเดินรถ เลี้ยวรถ หรือกลับรถ
- (7) บนทางเท้าโดยไม่มีเหตุอันสมควร เว้นแต่รถลากเข็นสำหรับทารก คนป่วยหรือคนพิการ
- (8) โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่น

กฎกระทรวงฉบับที่ 16 พ.ศ. 2537 ออกตามความในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 ได้กำหนดไว้ว่า

ข้อ 3 ถ้ามีปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเมาสุรา

- (1) กรณีตรวจวัดจากเลือดเกิน 50 มิลลิกรัมเปอร์เซ็นต์
- (2) กรณีตรวจวัดจากลมหายใจหรือปัสสาวะ ให้เทียบปริมาณแอลกอฮอล์โดยใช้ปริมาณแอลกอฮอล์ในเลือดเป็นเกณฑ์มาตรฐานดังนี้
 - (ก) กรณีตรวจวัดจากลมหายใจให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับ 2,000
 - (ข) กรณีตรวจวัดจากปัสสาวะ ให้ใช้ค่าสัมประสิทธิ์ในการแปลงค่าเท่ากับ เศษ 1 ส่วน 1.3 (www.ratchakitcha.soc.go.th, 2556)

มีชื่อเสียง ในเรื่องคุณภาพหน้าต่างสวย ๆ ก็มักจะเฟื่องฟูเป็นที่ค่านิยมของในหมู่นักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี จุดสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งเป็นส่วนประกอบที่ทำให้บาร์อะโกโก้ เหล่านี้ประสบความสำเร็จนั้นคือ ความหลากหลายของพนักงานต้อนรับอะโกโก้เพราะมีความสามารถในการโชว์ การเต้นที่แตกต่างกัน แยกบางคนอาจจะมีความชื่นชม ความสวยของผิว บางคนอาจจะมีความสวยทางหน้าต่างหรือบางราย อาจจะชอบคนตัวเล็กผอมหุ่นดีหรือผิวดำดำเป็นพิเศษโดยเฉพาะเป็นที่ชอบของชาวต่างชาติความหลากหลายจึงเป็นเครื่องที่ดึงดูดให้นักท่องเที่ยวแวะเวียนมาใช้บริการสถานที่ บาร์อะโกโก้เหล่านี้ การที่จะพิจารณาถึงจุดกำเนิดของปัญหาที่แท้จริงและทำให้ยอมรับการออกกฎหมายสถานบริการ เพื่อให้ครอบคลุมทั่วถึงสถานบริการทุกประเภทและมีระเบียบที่ชัดเจนยิ่งขึ้น และ มีการควบคุมให้อยู่ในสายตาของรัฐได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะผู้รักษากฎหมายที่ได้รับเงิน “ใต้โต๊ะ”

วีระกิตติ์ หาญปริพรรณ และคณะ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง “การมีส่วนร่วมของสมาชิก แจ๊งข่าวอาชญากรรมในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานี ตำรวจภูธรอำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี” พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกัน และปราบปรามอาชญากรรม ได้แก่ อายุ รายได้ของครอบครัวต่อเดือน ตำแหน่งทางสังคมและความคาดหวังในผลประโยชน์ที่ได้รับต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ส่วน ปัจจัยที่ไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของสมาชิกแจ๊งข่าวอาชญากรรมในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ได้แก่ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ ระยะเวลาในการเป็นสมาชิกแจ๊งข่าวอาชญากรรม

กฤตภาศ ฉกามาพจร และคณะ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “ระดับความพึงพอใจของ มาตรการรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของสถานบันเทิงประเภทผับ พื้นที่ศึกษาชอยเอก มัย” มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาถึงความปลอดภัยของสถานที่ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว และเป็น แนวทางในการแก้ไขหาทางออกในเรื่องของความปลอดภัยต่อผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่ของ ภาครัฐที่มีส่วนรับผิดชอบ วิธีการศึกษาจะศึกษาจากกลุ่มสถานบันเทิงในย่านเอกมัยจำนวน 5 แห่ง คือ 1. ร้าน Jet Bangkok 2. ร้าน Groove room 3. ร้านกิงกะมู 4. ร้านนั่งเล่น 5. ร้าน Muse โดยใช้วิธี เก็บแบบสอบถามนักท่องเที่ยวจำนวน 400 คนเป็นเพศหญิง 252 คน เพศชายจำนวน 148 คน และ พนักงานแต่ละร้าน ร้านละ 10 คน และใช้การสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ทั้ง 5 ร้าน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจที่รับผิดชอบพื้นที่เอกมัย ผลการศึกษา นั้น จากคำถาม 3 ส่วน ประกอบด้วย 1. ส่วนของสถานที่ คำถามส่วนที่ 2 เป็นความปลอดภัยภายในสถานบันเทิง และส่วน

สุดท้ายคือส่วนที่ 3 ความปลอดภัยภายนอกสถานบันเทิง และคำตอบจากแบบสอบถามของทั้ง 3 ส่วนก็คือ ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสถานบันเทิงมีระดับความพึงพอใจที่น้อย จากแบบสอบถามได้คำตอบคือความปลอดภัยของสถานที่เป็นที่พึงพอใจของนักท่องเที่ยวในระดับที่น้อย ประเด็นหัวข้อการวิจัยนี้ได้ชี้ให้เห็นภาพรวมของความปลอดภัยในสถานบันเทิง และต้องได้รับความร่วมมือจากทุกส่วน ทั้งเจ้าหน้าที่ภาครัฐ เจ้าของสถานบันเทิง รวมทั้งนักท่องเที่ยวเอง เพื่อให้เกิดการปรับปรุงในการแก้ปัญหาเรื่องความปลอดภัย

ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และ อุนิษา เลิศโตมรสกุล (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การนำกลยุทธ์แบบ Community policing มาประยุกต์ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในเขตเมือง : กรณีศึกษาในเขตลาดพร้าว บางนา และบางพลัด กรุงเทพมหานคร” วัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อศึกษาแนวคิด หลักการ และรูปแบบวิธีการที่เกี่ยวข้องกับ Community policing ของประเทศไทย รวมทั้งความเป็นไปได้ของการที่จะนำกลยุทธ์แบบ Community policing (ตำรวจผู้รับใช้ชุมชน) มาประยุกต์ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในสังคมเมืองโดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ทำการวิจัยเฉพาะกลุ่มคณะกรรมการชุมชนที่ประจำในชุมชนต่างๆ ในเขตลาดพร้าว บางนา และเขตบางพลัดในลักษณะของการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม จำนวนทั้งสิ้น 226 คน และมีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งชั้นสัญญาบัตรและชั้นประทวนที่มีประสบการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับตำรวจชุมชนสัมพันธ์มาไม่น้อยกว่า 2 ปี ในสถานี่ตำรวจในท้องที่ดังกล่าว จำนวนทั้งสิ้น 10 นาย ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่เป็นส่วนสำคัญในการหารูปแบบกลยุทธ์ตำรวจชุมชนที่เหมาะสมในการนำมาใช้ป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในเขตเมืองดังเช่น กรุงเทพมหานคร ได้แก่ ประชาชนในชุมชน และหน่วยงานราชการที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เป็นต้น ในส่วนของกิจกรรม หรือการดำเนินงานที่เหมาะสมของรูปแบบกลยุทธ์ตำรวจชุมชน ควรเป็นกิจกรรมที่ประชาชนและชุมชนเป็นแกนกลางในการวิเคราะห์ปัญหา การวางนโยบาย การบริหารงานและ การดำเนินกิจกรรม เนื่องจากประชาชนในชุมชน จะเป็นผู้ที่ทราบปัญหาของชุมชนตนเองอย่างถ่องแท้ที่สุด และในด้านงบประมาณที่ประชาชนหรือชุมชนต้องแบกรับภาระต้องอยู่ระดับต่ำ หรือในระดับที่สามารถรับเป็นภาระอย่างต่อเนื่องในระยะยาวได้ และการดำเนินกิจกรรมตำรวจชุมชนบางกิจกรรมต้องได้รับความช่วยเหลือ การประสานความร่วมมือจากภาครัฐ ทั้งด้านงบประมาณและบุคลากรในการดำเนินกิจกรรม

มนัญชยา เหมทานนท์ (2556) ได้ศึกษา “ทัศนคติของพนักงานกลางคืนในสถานบริการประเภท 4 ต่อสาเหตุการค้าบริการทางเพศ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสาเหตุการค้าบริการทางเพศของพนักงานกลางคืนในสถานบริการประเภท 4 และเพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขและป้องกันปัญหาการค้าบริการทางเพศของพนักงานกลางคืน เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยใช้แบบสอบถาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ ผู้หญิงที่ทำงานกลางคืนในสถานบริการประเภท 4 ในตำแหน่ง โควตี้และเด็กนั้ดรีจึ่จ จำนวน 421 คน สถิติที่ใช้ในการศึกษา คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (Depth Interview) จากกลุ่มตัวอย่าง 4 คน โดยแบ่งเป็นพนักงานโควตี้ 2 คน และพนักงานเด็กนั้ดรีจึ่จ 2 คน ผลการศึกษาสรุปว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีสถานภาพโสด มีฐานะทางครอบครัวปานกลาง เป็นนักศึกษาก่อนมาทำอาชีพนี้ พักอาศัยอยู่คนเดียว ประเภทที่พักอาศัยคือ คอนโด ภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพฯ และปริมณฑล เป็นพนักงาน Part time ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่าง 30,001-40,000 บาท สาเหตุที่ยอมค้าบริการทางเพศทั้ง 2 ด้าน คือ ทัศนคติเกี่ยวกับการค้าบริการทางเพศ กลุ่มตัวอย่างมองว่า ในปัจจุบัน การค้าบริการทางเพศเป็นเรื่องปกติ ธรรมดา และมีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่อย่างไรก็ตามก็ต้องมีการป้องกัน ในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ทุกครั้ง สำหรับทัศนคติเกี่ยวกับแรงจูงใจในการประกอบอาชีพนี้ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจในการเลือกประกอบอาชีพนี้ ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.88 เป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยรวมมากที่สุด อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านสื่อมวลชน ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.53 อยู่ในระดับมาก ด้านการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.49 อยู่ในระดับมาก ด้านค่านิยม ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.39 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านครอบครัว ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.05 อยู่ในระดับปานกลาง และ ด้านการศึกษา ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 2.67 ซึ่งน้อยที่สุด อยู่ในระดับปานกลาง และจากการสัมภาษณ์เชิงลึกพนักงานโควตี้ 2 คน และพนักงานเด็กนั้ดรีจึ่จ 2 คน เกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกมาทำอาชีพนี้ พบว่า แต่ละคนมีทัศนคติในเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องธรรมดาจึงกล้าที่ตัดสินใจค้าบริการทางเพศ การที่เลือกตัดสินใจค้าบริการทางเพศเกิดจากเห็นว่าเป็นอาชีพที่เงินเยอะ ใช้เวลาในการทำงานในระยะสั้นแต่ได้ผลตอบแทนสูง ส่วนใหญ่เกิดจากการทำตามเพื่อน เพราะแต่ละคนมีฐานะครอบครัวค่อนข้างลำบาก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เงินเพื่อมาดูแลตัวเองและครอบครัว และมองชีวิตในอนาคตไว้ว่า หากได้ทุกอย่างตามที่ตนต้องการแล้วผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่จะเลิกทำอาชีพนี้

สุนนทิพย์ จิตสว่าง (2553) ศึกษาถึง “ความสัมพันธ์ของการเสพสุรากับการประกอบอาชญากรรมที่เป็นความผิดต่อชีวิตและร่างกาย” ว่าการเสพสุราเป็นปัจจัยหลักหรือปัจจัยรองในการประกอบอาชญากรรม เพื่อศึกษาถึงปัจจัยสำคัญอื่น ๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรมของผู้ที่เสพสุราในประเภทคดีความผิดต่อชีวิตและร่างกาย และเพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเสพสุรา ผลการศึกษาพบว่าการเสพสุรามีความสัมพันธ์กับอาชญากรรม โดยเป็นปัจจัยหลักในการประกอบอาชญากรรมเกี่ยวกับความผิดต่อชีวิตและร่างกายของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่น ซึ่งมีอายุไม่เกิน 25 ปี เนื่องจากการเสพสุรานำไปสู่การประกอบอาชญากรรมโดยตรง โดยกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบอาชญากรรมจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งมีการเสพสุราก่อนการกระทำผิด จนกระทั่งทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมสติหรือการยับยั้งชั่งใจในการกระทำผิด การเสพสุราเพื่อข่มใจทำให้มีความใจกล้าในการกระทำผิด ไม่มีความเกรงกลัวต่อโทษที่จะได้รับ เมื่อประสบกับโอกาสหรือสถานการณ์ที่มีส่วนกระตุ้นจึงเกิดการประกอบอาชญากรรม โดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชญากรรมภายหลังจากที่เสพสุราประเภทเบียร์ไทยรองลงไป คือ เหล้าขาว ปริมาณตั้งแต่ 1 ขวดขึ้นไป เป็นระยะเวลาไม่เกิน 5 ชั่วโมง และมีการประกอบอาชญากรรมโดยใช้อาวุธ คือ มีด ดาบ ของมีคม และปืน ในสถานที่ที่กำลังเสพสุราหรือไม่ห่างไกลจากสถานที่ในการเสพสุรา ทำให้ผู้เสียหายส่วนใหญ่เสียชีวิตและได้รับบาดเจ็บสาหัส

ความสัมพันธ์ของการเสพสุราและการประกอบอาชญากรรม เป็นความสัมพันธ์ที่มีความสลับซับซ้อนขึ้นอยู่กับปัจจัยอื่น ๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์กับการประกอบอาชญากรรม โดยผู้ที่มีปัจจัยพื้นฐานทางสังคมที่ผ่านกระบวนการเรียนรู้และกระบวนการขัดเกลาทางสังคมจนทำให้มีบุคลิกภาพอ่อนแอต่อการถูกกระตุ้น เมื่อเสพสุราและถูกกระตุ้นจากปัจจัยอื่น ๆ ที่เป็นปัจจัยรองก็จะถูกผลักดันไปสู่การกระทำผิด หรือนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมได้ง่าย ในขณะที่เดียวกันการเสพสุรายังทำให้ผู้เสพมีโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วย

งานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

Bennett และ Holloway (2005) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ยาเสพติดต่าง ๆ และการก่ออาชญากรรม (The Association Between Multiple Drug Misuse And Crime)” โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ยาเสพติดกับการก่ออาชญากรรม โดยพิจารณาความสัมพันธ์ทั้งจำนวนการใช้ยาเสพติดกับการก่ออาชญากรรมและประเภทของยาเสพติดที่ใช้กับการก่ออาชญากรรม โดยการศึกษาครั้งนี้ทำการศึกษาโดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ที่เก็บจากโครงการ The New English And Welsh Arrestee Drug

Abuse Monitoring Program (New - Adam) ซึ่งเก็บข้อมูลในช่วง พฤษภาคม ปี 2000 ถึง มีนาคม ปี 2002 ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 13 เขตการดูแลของตำรวจ (Police Force Areas) ในสหราชอาณาจักร และเวลล์ ผลการศึกษาพบว่า ในกลุ่มผู้ที่ใช้ยาเสพติดหลายชนิด (Multiple Drug Users) มีจำนวนผู้ที่กระทำอาชญากรรมมากเป็น 2 เท่าของกลุ่มผู้ที่ใช้ยาเสพติดเพียงชนิดเดียว (Single Drug Users) กล่าวคือ ยิ่งมีการใช้ยาเสพติดหลายชนิดยิ่งมีโอกาสที่จะก่ออาชญากรรมมากขึ้นเท่านั้น เมื่อพิจารณาถึงความเป็นเหตุเป็นผล (Causal Model) ระหว่างการใช้ยาเสพติดกับการก่ออาชญากรรม มีการวิพากษ์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ดังกล่าว 3 แนวทาง ก) การใช้ยาเป็นสาเหตุของการกระทำอาชญากรรม ข) การกระทำอาชญากรรมเป็นสาเหตุของการใช้ยาเสพติด และ ค) ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ยาเสพติดกับการก่ออาชญากรรมเป็นความสัมพันธ์ลวง (Spurious Relationship) ในกรณีของการใช้ยาเป็นสาเหตุของการกระทำอาชญากรรมมีเหตุผลรองรับ 2 แนวทาง คือ 1) มุมมองทางเศรษฐกิจที่กล่าวว่า การกระทำอาชญากรรมเป็นช่องทางในการหาเงินเพื่อมาซื้อยาเสพติด ยิ่งมีการใช้ยาหลายชนิด ค่าใช้จ่ายในการซื้อยาเสพติดก็จะมากตาม โอกาสการก่ออาชญากรรมมีแนวโน้มมากตาม (Multiple Drug Use Causes High Rates of Crime) 2) มุมมองเชิงจิตวิทยาทางเภสัชศาสตร์ (Psychopharmacology) กล่าวว่า ผู้ที่เสพยาจะคงระดับการเสพยา ทั้งในเชิงปริมาณการเสพยา และประเภทของยาที่เสพ ด้วยเหตุผลนี้ทำให้ผู้ที่เสพยาหลายชนิดมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดได้มากกว่าผู้ที่เสพยาชนิดเดียวหรือน้อยกว่าเพราะผู้ที่ติดยาจะต้องเสพยาในประเภทที่เสพติดและปริมาณการเสพในประเภทและปริมาณที่คงที่หรือเพิ่มขึ้น เมื่อมีอาการอยากยาจำเป็นที่จะต้องหาเงินเพื่อมาเสพยา โดยวิธีที่ผิดกฎหมาย เพราะสะดวก รวดเร็วและมีจำนวนมากพอที่จะใช้ซื้อยาเสพติดมาเสพในกรณีของการกระทำอาชญากรรมเป็นสาเหตุของการเสพยาเสพติด

Wright และ Decker (1994) ได้ใช้แนวคิดของ “Life As A Party” ที่กล่าวว่า เมื่อเกิดการกระทำอาชญากรรมแล้วเงินที่ได้รับจากการกระทำอาชญากรรมจะถูกใช้จ่ายเพื่อการรื่นเริงช่องทางหนึ่งที่จะสร้างความรื่นเริงให้กับผู้กระทำผิดได้คือ การเสพยา กล่าวคือ ยิ่งปริมาณเงินที่ได้จากการกระทำความผิดมากเท่าไร โอกาสในการเสพยาก็จะมากตาม รวมถึงการเสพยาเสพติดหลายชนิดด้วย (High Levels of Illegal Funds, High Level of Drug Use) ในกรณีของความสัมพันธ์ลวงระหว่างการใช้ยาเสพติดกับการกระทำอาชญากรรมจะพิจารณาถึงตัวแปรแทรกซ้อนที่เกี่ยวข้องกับประวัติชีวิตของผู้กระทำผิด เช่น สถานภาพของครอบครัวที่มาจากครอบครัวที่แตกแยก เป็นต้น ซึ่งจะมีผลต่อการใช้ยาเสพติดและการก่ออาชญากรรมหรืออาจจะเป็นเพราะพื้นฐานบุคลิกภาพและวิถีชีวิต

(Personality and Lifestyle) ที่แตกต่างกัน อาจจะมีผลต่อการใช้ยาเสพติดและการก่ออาชญากรรม เช่นกัน

John Muncie (2005) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “The Globalization of Crime Control - The Case of Youth and Juvenile Justice : Neo-Liberalism, Policy Convergence and International Conventions” โดยมีวัตถุประสงค์การศึกษา คือ เพื่อที่จะสำรวจนโยบายและแนวทางปฏิบัติต่อการตัดสินใจคดีความของวัยรุ่นทั้งในระดับท้องถิ่น ประเทศและนานาชาติ ผลการศึกษาพบว่า นโยบายและแนวปฏิบัติต่อการตัดสินใจคดีเยาวชนมีความขัดแย้งระหว่างกระแสโลกาภิวัตน์และการตัดสินใจในระดับรัฐชาติและระดับท้องถิ่น กล่าวคือ มีความพยายามในระดับเหนือรัฐชาติ (Supranational Structures) โดยผ่านองค์กรระดับนานาชาติ คือ องค์กรสหประชาชาติมีความพยายามที่จะให้ประเทศสมาชิกให้สัตยาบรรณต่อข้อตกลงว่าด้วยสิทธิเด็ก (Convention on the Rights of Children) เพื่อที่จะเป็นมาตรฐานสากลต่อนโยบายและแนวทางปฏิบัติต่อการตัดสินใจคดีเยาวชน ขณะที่นโยบายและแนวปฏิบัติในระดับประเทศและท้องถิ่นมีลักษณะเฉพาะตัวในแต่ละประเทศสมาชิก ในขณะที่ประเทศมหาอำนาจเช่น สหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรเป็นประเทศที่สนับสนุนต่อกระแสโลกาภิวัตน์ (Pro - Globalizational Countries) โดยให้กำเนิดแนวคิดว่าด้วยเรื่อง “Neo - Liberal Governance” ที่พยายามที่จะกำหนดมาตรฐานสากลว่าด้วยการตัดสินใจคดีเยาวชน อย่างไรก็ตามในบางประเทศ เช่น ประเทศแคนาดา ออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ มีแนวทางที่จะยอมรับความแตกต่างต่อนโยบายและแนวปฏิบัติต่อคดีเยาวชน ดังแนวคิดว่าด้วยเรื่อง “Localization Approach”

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณควบคู่กับการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยการศึกษาเชิงปริมาณจะใช้ การแจกแบบสอบถาม (Survey Research) ส่วนการศึกษาเชิงคุณภาพจะใช้ การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) เพื่อให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในสถานบริการ ซึ่งข้อมูลที่ได้มาจากผู้ที่เกี่ยวข้องตามสถานบริการต่างๆ ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

1. ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้รูปแบบการดำเนินการวิจัยดังนี้

1.1 การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางและการค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Study) ที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีอาชญาวิทยาและแนวคิดการป้องกันอาชญากรรม

1.2 ลงพื้นที่ค้นคว้าภาคสนาม (Field Research) ดำเนินการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview)

1.3 แจกแบบสอบถาม (Survey Research) โดยแบบสอบถามได้ถูกออกแบบให้มีความเข้าใจง่าย ผู้ให้ข้อมูลสามารถให้ความร่วมมือได้

1.4 ขั้นตอนในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลมีดังนี้

1.4.1 วางแผน กำหนดกรอบระยะเวลาการเก็บข้อมูล ให้เป็นรูปแบบ

1.4.2 ร่างแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบอาชญากรรมที่พบในสถานบริการพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบตรวจสอบเนื้อหาเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสม เพื่อความสมบูรณ์ก่อนนำไปเก็บรวบรวมข้อมูล

1.4.3 ติดต่อประสานงานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สถานีตำรวจในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง เพื่อหาข้อมูลรายชื่อสถานบริการในพื้นที่ สอบถามเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจในพื้นที่ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจงานป้องกันและปราบปราม และงานสืบสวน เพราะเป็นผู้ที่มีความรู้ในพื้นที่เป็นอย่างดี สอบถามประชาชนที่พักอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง ออกสำรวจสถานบริการในพื้นที่

และสอบถามประชาชนที่เข้าไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่โดยใช้วิธีการแจกแบบสอบถาม และจดบันทึก

1.5 จัดเตรียมอุปกรณ์การเก็บข้อมูล และดำเนินการการเก็บรวบรวม ได้แก่ จดบันทึก สังเกต และถ่ายภาพ การแลกเปลี่ยน เรียนรู้ จากนั้นนำมาเรียบเรียง วิเคราะห์ข้อมูล ตามวัตถุประสงค์ รวบรวมองค์ความรู้ในแต่ละครั้ง ให้กับทรงคุณวุฒิดำเนินการตรวจสอบหรือให้ข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ต่อการวิจัยอีกครั้ง ก่อนจะทำการสรุป วิเคราะห์และจัดพิมพ์เป็นเล่มฉบับสมบูรณ์

1.6 วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ สถานภาพสมรส รายได้ เป็นต้น วิเคราะห์โดยการหาค่าร้อยละ ของแต่ละข้อมูล

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับความเห็น ความรุนแรง และความถี่ของ อาชญากรรมในสถานบริการ โดยดัดแปลงวิธีการศึกษาของลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) (มัญญา เหมทานนท์, 2556) วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่า ร้อยละของแต่ละประเด็น

1.7 วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ

การวิจัยเรื่องนี้มีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นเครื่องมือในการศึกษาควบคู่กับการศึกษาเชิงปริมาณ แลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยประเด็นสำคัญในการแลกเปลี่ยนความรู้มีประเด็นดังต่อไปนี้

1.7.1 ความเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรมด้านประเภทอาชญากรรม และความถี่ของการเกิดเหตุที่เกิดขึ้นในสถานบริการ ในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

1.7.2 อาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสถานบริการ มีความรุนแรงมากน้อยเพียงใด และส่งผลกระทบต่ออย่างไร

1.7.3 สาเหตุของอาชญากรรมที่เกิดขึ้นนั้น มีสาเหตุมาจากสิ่งใด

1.7.4 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

1.7.5 การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา หาหัวข้อแนวคิดสำคัญและแบบแผน แนวคิดสำคัญอันเป็นแก่นสารของการวิจัย เพื่อถอดบทสัมภาษณ์ แนวความคิดจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และนำมาวิเคราะห์ให้อยู่ในรูปแบบการพรรณนา และรูปภาพเพื่อให้เกิดระบบและองค์ความรู้ได้มากยิ่งขึ้น

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ

กลุ่มประชากรเป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้คือ กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอาชญากรรมในสถานบริการ ในพื้นที่ความรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ซึ่งใช้เกณฑ์การเลือกตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) โดยสุ่มจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการในพื้นที่เขตห้วยขวาง จำนวนร้อยละ 30 ของผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการต่อคืน ซึ่งสามารถจำแนกได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ คือ

2.1 กลุ่มประชาชน

2.1.1 ประชาชนที่ใช้บริการสถานบริการ ใช้แบบสอบถาม จำนวน 29 ชุด สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 2 คน

2.1.2 ประชาชนที่พักอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงสถานบริการใช้แบบสอบถาม จำนวน 25 ชุด สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 2 คน

2.2 กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ

2.2.1 ผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้จัดการสถานบริการ ใช้แบบสอบถาม จำนวน 20 ชุด สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 1 คน

2.2.2 พนักงานหรือเด็กเสิร์ฟ ใช้แบบสอบถาม จำนวน 20 ชุด สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 1 คน

2.2.3 เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ใช้แบบสอบถาม จำนวน 20 ชุด สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 1 คน

2.3 กลุ่มเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

2.3.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานป้องกันและปราบปราม ใช้แบบสอบถาม จำนวน 20 ชุด สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 1 คน

2.3.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานสืบสวน ใช้แบบสอบถาม จำนวน 20 ชุด สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 1 คน

3. เครื่องมือที่จะใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) และการสัมภาษณ์ (Interview)

3.1 แบบสอบถาม ซึ่งจะแบ่งการสอบถามเป็น 5 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ

ตอนที่ 3 ความเห็นเกี่ยวกับผู้ประกอบการสถานบริการ และอาชญากรรม

ตอนที่ 4 ความรุนแรงและความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบเห็น

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

3.2 การสัมภาษณ์ เป็นการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยใช้เครื่องอัดเสียงและ การจดบันทึก

3.3 ได้นำค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจำนวนร้อยละ 10 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ซึ่งมีแบบสอบถาม 16 ชุด ผลปรากฏว่า ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามอยู่ที่ 0.75

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistic) โดยใช้ค่าร้อยละสำหรับอธิบายข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง และทำการประมวลผลการหาความสัมพันธ์ของข้อมูล (Chi-square) เพื่อบอกถึงความสัมพันธ์ของข้อมูล 2 ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS (statistical for the social science)

5. จริยธรรมในการวิจัย

จริยธรรมในการวิจัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการวิจัย การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญในเรื่องดังต่อไปนี้

5.1 ผู้วิจัยได้แจ้งวัตถุประสงค์ในการวิจัยโดยบริสุทธิ์ใจให้แก่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ทราบแล้ว และได้ทำการชี้แจงข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยแก่ผู้ให้ข้อมูลอย่างละเอียดและชัดเจนแล้ว ผู้ให้ข้อมูลมีความไว้วางใจในการให้ข้อมูลเป็นอย่างดี

5.2 ผู้ให้ข้อมูลได้ให้ความยินยอมโดยสมัครใจแล้ว ผู้วิจัยได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยและกระบวนการทำวิจัยให้แก่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญทราบ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญต้องมีความสมัครใจในการให้ข้อมูล หากผู้ให้ข้อมูลสำคัญไม่ยินยอมให้สัมภาษณ์ ผู้ทำวิจัยจะไม่บังคับหรือทำ การขู่เชิญผู้ให้ข้อมูลเป็นอันขาด

5.3 การรักษาความลับและความเป็นส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เกี่ยวข้องกับธุรกิจสถานบริการ ผู้วิจัยจะเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญเมื่อได้รับอนุญาตจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญแล้วเท่านั้น

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา

ผลการศึกษางานวิจัยเชิงปริมาณ เรื่อง “ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ในเขตพื้นที่
สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง” ประกอบด้วย 6 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ

ส่วนที่ 3 ความถี่ของอาชญากรรมในสถานบริการ

ส่วนที่ 4 ความเห็นเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมและสถานบริการ

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

ส่วนที่ 6 ปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่สัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่

สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 เพศ

ตารางที่ 5 แสดงเพศของกลุ่มตัวอย่าง

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	89	57.79
หญิง	65	42.21

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 89 คน คิดเป็น
ร้อยละ 57.79 นอกจากนั้นเป็นเพศหญิง จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 42.21

1.2 อายุ

ตารางที่ 6 แสดงอายุของกลุ่มตัวอย่าง

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
18 – 20 ปี	11	7.14
21 – 25 ปี	54	35.06
26 – 30 ปี	35	22.73
31 – 35 ปี	34	22.08
35 ปีขึ้นไป	20	12.99

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อายุ 21-25 ปี จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 35.06 รองลงมาคืออายุ 26-30 ปี จำนวน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 22.73 และอายุ 31-35 ปี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 22.08

1.3 อาชีพ

ตารางที่ 7 แสดงอาชีพของกลุ่มตัวอย่าง

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รับราชการ	42	27.27
พนักงานบริษัทเอกชน	24	15.58
ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว	29	18.83
รับจ้างทั่วไป	32	20.78
อื่นๆ	27	17.53

จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับราชการ จำนวน 42 คน คิดเป็น ร้อยละ 27.27 รองลงมาประกอบอาชีพ รับจ้างทั่วไป จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 20.78 และประกอบอาชีพค้าขายหรือธุรกิจส่วนตัว จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 18.83

1.4 ระดับการศึกษา

ตารางที่ 8 แสดงระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประถมศึกษา	1	0.65
มัธยมศึกษา	11	7.14
อนุปริญญา	15	9.74
ปริญญาตรี	97	62.99
ปริญญาโท	27	17.53
ปริญญาเอก	3	1.95

จากผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 62.99 รองลงมาคือ ระดับปริญญาโท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 17.53 และระดับอนุปริญญา จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 9.74

1.5 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ตารางที่ 9 แสดงรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่าง

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท	33	21.43
10,001 – 20,000 บาท	45	29.22
20,001 – 30,000 บาท	30	19.48
30,001 – 40,000 บาท	27	17.53
มากกว่า 40,001 บาท	19	12.34

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001–20,000 บาท จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 29.22 รองลงมาคือ ต่ำกว่า 10,000 บาท จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 21.43 และรายได้ 20,001–30,000 บาท จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 19.48

1.6 ภูมิสำเนาเดิม

ตารางที่ 10 แสดงภูมิสำเนาเดิมของกลุ่มตัวอย่าง

ภูมิสำเนาเดิม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กรุงเทพฯ และ ปริมณฑล	66	42.86
ต่างจังหวัด	88	57.14

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภูมิสำเนาอยู่ในกรุงเทพฯและปริมณฑล จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 นอกจากนั้นมีภูมิสำเนาอยู่ต่างจังหวัด จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 57.14

1.7 ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่กรุงเทพฯ

ตารางที่ 11 แสดงระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่กรุงเทพฯ

ระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ กรุงเทพฯ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไม่เกิน 1 ปี	11	7.14
1 - 3 ปี	34	22.08
4 - 6 ปี	38	24.68
มากกว่า 6 ปี	71	46.10

จากผลการศึกษาพบว่า ระยะเวลาที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อาศัยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร คือ ระยะเวลามากกว่า 6 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 46.10 รองลงมาคือ ระยะเวลา 4-6 ปี ที่อาศัยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 24.68 และ ระยะเวลา 1-3 ปี ที่อาศัยในพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 22.08

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ

2.1 ประเภทสถานบริการที่ใช้บริการ

ตารางที่ 12 แสดงประเภทสถานบริการที่ใช้บริการ

ประเภทสถานบริการที่ใช้บริการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ดิสโก้เธค ผับ บาร์ ไนท์คลับ	62	40.26
คาราโอเกะ เลาจ์	42	27.27
อาบอบนวด	9	5.85
ร้านอาหาร หรือ สวนอาหาร	41	26.62

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นิยมใช้บริการสถานบริการประเภท ดิสโก้เธค ผับ บาร์ ไนท์คลับ จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 40.26 รองลงมาคือประเภท คาราโอเกะ เลาจ์ จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 27.27 ประเภท และประเภทร้านอาหาร หรือสวนอาหาร จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 26.62

2.2 วันที่ใช้บริการ

ตารางที่ 13 แสดงวันที่ใช้บริการ

วันที่ใช้บริการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จันทร์ – ศุกร์	56	36.36
เสาร์ – อาทิตย์	98	63.64

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้บริการสถานบริการในวันวันเสาร์และอาทิตย์ จำนวน 98 คน คิดเป็น ร้อยละ 63.64 นอกจากนั้นมาใช้บริการสถานบริการวันจันทร์ถึงวันศุกร์ จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36

2.3 ช่วงเวลาที่ใช้บริการ

ตารางที่ 14 แสดงช่วงเวลาที่ใช้บริการ

ช่วงเวลาที่ใช้บริการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
18.00 – 24.00	132	85.71
24.00 – 02.00	22	14.29

จากผลการศึกษาพบว่า ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้บริการสถานบริการ คือ ช่วงเวลา 18.00–24.00 น. จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 นอกจากนั้นใช้บริการช่วงเวลา 24.00–02.00 น. จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29

2.4 ความถี่ที่ท่านใช้บริการสถานบริการ

ตารางที่ 15 แสดงความถี่ที่ท่านใช้บริการสถานบริการ

ความถี่ที่ใช้บริการสถานบริการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทุกวัน	28	18.18
สัปดาห์ละ 3 – 4 ครั้ง	36	23.38
สัปดาห์ละ 1 - 2 ครั้ง	46	29.87
เดือนละ 1 ครั้ง	44	28.57

จากผลการศึกษาพบว่า ความถี่ที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้บริการสถานบริการมากที่สุด คือ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 29.87 รองลงมาคือ ใช้บริการสถานบริการ เดือนละ 1 ครั้ง จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 และสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 23.38

2.5 การเดินทางไปใช้บริการสถานบริการ

ตารางที่ 16 แสดงการเดินทางไปใช้บริการสถานบริการ

การเดินทาง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รถส่วนตัว	95	61.69
รถโดยสารสาธารณะ	59	38.31

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เดินทางไปใช้บริการสถานบริการโดยรถยนต์ส่วนตัว จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 61.69 นอกจากนั้นเดินทางโดยรถโดยสารสาธารณะ จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 38.31

2.6 สิ่งที่น่าพอใจให้อยากเข้าไปใช้บริการในสถานบริการ

ตารางที่ 17 แสดงสิ่งที่น่าพอใจให้อยากเข้าไปใช้บริการในสถานบริการ

สิ่งที่น่าพอใจให้เข้าไปใช้บริการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การแสดงต่างๆ แสง สี เสียง	31	20.13
พนักงานมีความน่ารัก นิสัยดี	19	12.34
ความคุ้นเคยกับสถานบริการ	44	28.57
ความปลอดภัย	15	9.74
ผู้คนที่ไปใช้บริการ	13	8.44
อาหารและเครื่องดื่ม	29	18.83
อื่นๆ	3	1.95

จากผลการศึกษาพบว่า สิ่งที่น่าพอใจที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างอยากเข้าไปใช้บริการในสถานบริการมากที่สุดคือ ความรู้จักคุ้นเคยกับสถานบริการ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาคือ การแสดงต่างๆ แสง สี เสียง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 20.13 และสิ่งน่าพอใจด้านอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 29 คน คิดเป็น ร้อยละ 18.83

2.7 บุคคลที่มักไปเที่ยวสถานบริการด้วย

ตารางที่ 18 แสดงบุคคลที่มักไปเที่ยวสถานบริการด้วย

บุคคลที่ไปเที่ยวสถานบริการด้วย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ญาติ พี่ น้อง	29	18.83
นายจ้าง ผู้บังคับบัญชา	18	11.69
เพื่อนร่วมงาน	91	59.09
ไปคนเดียว	16	10.39

จากผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่กลุ่มตัวอย่างส่วนมากมักจะไปเที่ยวสถานบริการด้วยมากที่สุดคือ เพื่อนร่วมงาน จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 59.09 รองลงมาคือ ญาติ พี่ น้อง จำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 18.83 และไปกับนายจ้าง ผู้บังคับบัญชา จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 11.69

2.8 เมื่อเลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้ว จะไปต่อที่อื่นอีกหรือไม่

ตารางที่ 19 ความต้องการที่จะไปต่อของผู้ใช้บริการหลังเลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้ว

เมื่อเลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้ว จะไปต่อหรือไม่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไป	56	36.36
ไม่ไป	98	63.64

จากผลการศึกษาพบว่า เมื่อกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้วจะไม่ไปสถานบริการอื่นต่อ จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 63.64 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ไปสถานบริการอื่นต่อที่อื่นอีก จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 36.36

ส่วนที่ 3 ความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ

ตารางที่ 20 แสดงความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ

คดีอาชญากรรมที่พบเห็น	ไม่พบ (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)
คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ	75 (48.7)	40 (26.0)	28 (18.2)	11 (7.1)
คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	76 (49.3)	48 (31.2)	18 (11.7)	12 (7.8)
คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์	43 (27.9)	69 (44.9)	33 (21.4)	9 (5.8)
คดีที่น่าสนใจ	77 (50.0)	45 (29.3)	23 (14.9)	9 (5.8)
คดีประเภทรัฐเป็นผู้เสียหาย	19 (12.4)	47 (30.5)	57 (37.0)	31 (20.1)

จากผลการศึกษาพบว่าความถี่ของคดีอาชญากรรมที่กลุ่มตัวอย่างเคยพบในสถานบริการ ประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่พบ จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 48.7 รองลงมาคือพบน้อย จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 26.0 และมีกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยที่พบมาก จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.1

ประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่พบ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 รองลงมาคือ พบน้อย จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 และมีกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยที่พบมาก จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8

ประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พบน้อย จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 รองลงมาคือไม่พบ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 และมีกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยที่พบมาก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8

ประเภทคดีที่น่าสนใจ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่พบ จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาคือพบน้อย จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 29.3 และมีกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยที่พบมาก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8

คดีประเภทรัฐเป็นผู้เสียหาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พบได้ปานกลาง จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 37.0 รองลงมาคือพบน้อย จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 30.5 และมีกลุ่มตัวอย่างส่วนน้อยที่ไม่พบ จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 12.4

ส่วนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับอาชญากรรมในสถานบริการ

4.1 การพบเห็นสถานบริการเปิดเกินเวลา

ตารางที่ 21 แสดงการพบเห็นสถานบริการที่เปิดเกินเวลา

การเคยพบสถานบริการที่ เปิดเกินเวลา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	106	68.8
ไม่เคย	48	31.2

จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยพบสถานบริการที่เปิดเกินเวลา จำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 68.8 นอกจากนั้นไม่เคยพบสถานบริการที่เปิดเกินเวลา จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2

4.2 ความเหมาะสมของการปิดสถานบริการเวลา 02.00 น.

ตารางที่ 22 แสดงความเหมาะสมของการปิดสถานบริการเวลา 02.00 น.

การปิดสถานบริการเวลา 02.00	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เหมาะสม	108	70.1
ไม่เหมาะสม	46	29.9

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการปิดสถานบริการเวลา 02.00 น. มีความเหมาะสม จำนวน 108 คน คิดเป็นร้อยละ 70.1 นอกจากนั้นมีความเห็นว่าการปิดสถานบริการเวลา 02.00 น. เป็นเวลาที่ไม่เหมาะสม จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9

เหตุผลของกลุ่มตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าการปิดสถานบริการเวลา 02.00 น. เป็นเวลาที่เหมาะสม โดยเหตุผลส่วนมากจะเป็นความคิดเห็นเชิงบวกที่เห็นด้วยกับการปิดสถานบริการเวลานี้ ได้แก่

1. กลุ่มที่เห็นว่าเป็นความสะดวกในการเดินทาง ได้แก่
 - “เป็นช่วงเวลาที่เพียงพอสำหรับการพักผ่อนหย่อนใจหลังเลิกงาน”
 - “ไม่ปิดเร็วหรือช้าเกินไป เป็นเวลาที่ดี”

“เป็นเวลาที่เราไม่ติด ถนนโล่ง”

“เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายต่อชุมชนรอบข้างในช่วงหัวค่ำ ”

“กำลังได้เวลาเมาและพร้อมกลับไปนอนที่บ้าน”

“ลดความวุ่นวายบนท้องถนนที่เกิดจากการเที่ยวกลางคืน”

2. กลุ่มที่เห็นว่าเป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมกับผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการในด้านความรู้สึก ได้แก่

“ไม่ตึกเกินไปสำหรับนักเที่ยวกลางคืนและเป็นเวลาไม่น้อยเกินไปจนทำให้ผู้ประกอบการทำธุรกิจไม่ได้”

“หากเปิดให้บริการนานกว่านี้ อาจจะทำให้เกิดอาชญากรรมได้”

“เป็นเวลาเข้านอนปกติ สามารถตื่นไปทำงานได้ปกติสบายๆ”

“เป็นเวลาที่สมควรพักผ่อนหย่อนใจ”

“ทำให้อาชญากรรมลดน้อยลงได้”

“เหมาะสมแก่เยาวชนที่กำลังเรียนรู้โลกกลางคืน”

“เป็นช่วงเวลาที่ดีที่จะประกอบธุรกิจได้นานหลายชั่วโมง เนื่องจากเริ่มเปิดให้บริการเวลา 18.00 น.”

“เป็นแบบอย่างมาตรฐานเวลาเดียวกันทั้งหมดที่จะให้สถานบริการปิดบริการ ทำให้เจ้าหน้าที่ง่ายต่อการควบคุม”

3. นอกจากนี้ยังเหตุผลของกลุ่มตัวอย่างทั้งเชิงบวกและเชิงลบที่แสดงให้เห็นว่าการปิดสถานบริการเวลา 02.00 น. เป็นเวลาที่ไม่เหมาะสม ได้แก่

“ตึกเกินไป อันตรายเพิ่มขึ้น น่าจะปิดเวลาเที่ยงคืน”

“เป็นเวลาที่เราควรนอนพักผ่อน”

“เกินเวลาของคนปกติที่จะสังสรรค์กัน”

“อาจเกิดอาชญากรรมได้”

“ปิดเร็วเกินไป ควรจะปิดเวลา 4.00 น.”

“ทำให้สถานบริการบางแห่งแอบเนียนๆ ฝ่าฝืนกฎหมายปิดช้ากว่านี้ได้”

“น่าจะกำหนดให้ปิด 22.00 น. เลยเวลานี้ถือว่าตึกเกินไป”

“เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ ควรเปิดทั้งคืน ให้สนุกเต็มที่แล้วแต่จะกลับเวลาไหนก็ได้หรือมิฉะนั้น ควรยกเว้นให้วันศุกร์และวันเสาร์เปิดทั้งคืน”

“เป็นการส่งเสริมยืดเวลาคนเฒ่ามากขึ้น อาจส่งผลต่อการกระทำความผิดได้”

“มีความเสี่ยงอันตรายที่จะเดินทางกลับ”

4.3 การเคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสถานบริการ

ตารางที่ 23 แสดงการพบเห็นปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสถานบริการ

การเคยพบปัญหาอาชญากรรมที่ เกี่ยวข้องกับยาเสพติด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	72	46.8
ไม่เคย	82	53.2

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสถานบริการ จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 นอกจากนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสถานบริการ จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 46.8

4.4 การเคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศในสถานบริการ

ตารางที่ 24 แสดงการพบเห็นปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศในสถานบริการ

การเคยพบปัญหาอาชญากรรมที่ เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศ ในสถานบริการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	74	48.1
ไม่เคย	80	51.9

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศในสถานบริการ จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9 นอกจากนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศในสถานบริการ จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 48.1

4.5 ปัญหาอาชญากรรมส่วนใหญ่ในสถานบริการมีสาเหตุมาจากปัญหายาเสพติด

ตารางที่ 25 แสดงปัญหาอาชญากรรมส่วนใหญ่ในสถานบริการมีสาเหตุมาจากปัญหายาเสพติด

ปัญหาอาชญากรรมมีสาเหตุมา จากปัญหายาเสพติด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เห็นด้วย	115	74.7
ไม่เห็นด้วย	39	25.3

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยเกี่ยวกับอาชญากรรมส่วนใหญ่ในสถานบริการมีสาเหตุมาจากปัญหายาเสพติด จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 74.7 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยว่าปัญหาอาชญากรรมส่วนใหญ่ในสถานบริการมีสาเหตุมาจากปัญหายาเสพติด จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 25.3

4.6 การใช้บริการสถานบริการที่เคยมีอาชญากรรมเกิดขึ้น

ตารางที่ 26 แสดงการใช้บริการสถานบริการที่เคยมีอาชญากรรมเกิดขึ้น

การใช้บริการสถานบริการที่ เคยมีอาชญากรรมเกิดขึ้น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ไป	56	36.4
ไม่ไป	98	63.6

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่ไปใช้บริการสถานบริการที่เคยมีอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 63.6 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 ที่จะยังคงไปใช้บริการสถานบริการที่เคยมีอาชญากรรมเกิดขึ้นแล้ว

4.7 การเคยพบอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือสนับสนุนให้กระทำความผิด

ตารางที่ 27 แสดงการพบเห็นอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือสนับสนุนให้กระทำความผิด

การเคยพบอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือสนับสนุนให้กระทำความผิด	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เคย	63	40.9
ไม่เคย	91	59.1

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยพบอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการ เข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือสนับสนุนให้กระทำความผิด จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 59.1 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่เคยพบอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการเข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดหรือสนับสนุนให้กระทำความผิด จำนวน 63 คน คิดเป็น ร้อยละ 40.9

4.8 สถานบริการที่มีขนาดใหญ่จะมีความปลอดภัยกว่าสถานบริการขนาดเล็ก

ตารางที่ 28 แสดงสถานบริการที่มีขนาดใหญ่จะมีความปลอดภัยกว่าสถานบริการขนาดเล็ก

สถานบริการที่มีขนาดใหญ่จะ มีความปลอดภัยกว่า สถานบริการขนาดเล็ก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช่	74	48.1
ไม่ใช่	80	51.9

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าขนาดของสถานบริการที่มีขนาดใหญ่ไม่ได้มีความปลอดภัยมากกว่าสถานบริการขนาดเล็ก จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานบริการที่มีขนาดใหญ่จะมีความปลอดภัยมากกว่าสถานบริการขนาดเล็ก จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 48.1

4.9 สถานบริการที่มีขนาดเล็กจะถูกเจ้าหน้าที่ตรวจสอบความผิดมากเป็นพิเศษ

ตารางที่ 29 แสดงสถานบริการที่มีขนาดเล็กจะถูกเจ้าหน้าที่ตรวจสอบความผิดมากเป็นพิเศษ

สถานบริการที่มีขนาดเล็กจะถูก เจ้าหน้าที่ตรวจสอบความผิด มากเป็นพิเศษ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช่	86	55.8
ไม่ใช่	68	44.2

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานบริการที่มีขนาดเล็กมักจะถูกเจ้าหน้าที่ตรวจสอบความผิดมากเป็นพิเศษ จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 55.8 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่มีความคิดเห็นว่าสถานบริการขนาดเล็กจะไม่ถูกเจ้าหน้าที่ตรวจสอบเป็นพิเศษ จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 44.2

4.10 การตรวจสอบสถานบริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่น มีส่วนช่วย ป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

ตารางที่ 30 แสดงการตรวจสอบสถานบริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่น มีส่วนช่วย
ป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

การตรวจสอบสถานบริการของ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เจ้าหน้าที่ตำรวจมีส่วนช่วยป้องกัน		
อาชญากรรมในสถานบริการ		
ใช่	128	81.8
ไม่ใช่	26	18.2

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการตรวจสอบสถานบริการของ
เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง มีส่วนช่วยป้องกันอาชญากรรมในสถาน
บริการได้จริง จำนวน 128 คน คิดเป็นร้อยละ 81.8 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นว่
การตรวจสอบสถานบริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ไม่มีส่วนช่วย
ป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการได้ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2

4.11 สถานบริการที่ให้บริการในเวลากลางคืน เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรมในเวลากลางคืน

ตารางที่ 31 แสดงสถานบริการที่ให้บริการในเวลากลางคืน เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรมในเวลากลางคืน

สถานบริการที่ให้บริการในเวลา กลางคืน เป็นสาเหตุหลักของ อาชญากรรมในเวลากลางคืน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช่	100	64.9
ไม่ใช่	54	35.1

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าสถานบริการที่ให้บริการในเวลากลางคืน เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรมในเวลากลางคืน จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 64.9 นอกจากนี้มีกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าสถานบริการที่ให้บริการในเวลากลางคืน ไม่น่าเป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรมในเวลากลางคืน จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 35.1

4.12 สถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้ว ในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก

ตารางที่ 32 แสดงสถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้ว ในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก

สถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้ว ในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ใช่	113	73.4
ไม่ใช่	41	26.6

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าสถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้ว ในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 73.4 นอกจากนี้ยังมีกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าสถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้ว ในอนาคตอาจจะไม่มีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 26.6

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

5.1 การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อสถานบริการ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการได้มากกว่าวิธีอื่น

ตารางที่ 33 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อสถานบริการ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการได้มากกว่าวิธีอื่น

การบังคับใช้กฎหมาย	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อย่างจริงจังต่อสถาน บริการจะช่วยเพิ่มความ มั่นใจให้กับผู้ใช้บริการ		
เห็นด้วย	113	73.4
ไม่แน่ใจ	37	24.0
ไม่เห็นด้วย	4	2.6

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อสถานบริการ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการได้มากกว่าวิธีอื่น ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 113 คน คิดเป็นร้อยละ 73.4 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 24.0 และไม่เห็นด้วย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

5.2 การบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการ จะมีผลต่อรูปแบบ และความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมในพื้นที่นั้น

ตารางที่ 34 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการ จะมีผลต่อรูปแบบ และความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมในพื้นที่นั้น

การบังคับใช้กฎหมายกับ สถานบริการ จะมีผลต่อ รูปแบบและความรุนแรง ของการก่ออาชญากรรม ในพื้นที่นั้น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เห็นด้วย	90	58.4
ไม่แน่ใจ	58	37.7
ไม่เห็นด้วย	6	3.9

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการ จะมีผลต่อรูปแบบ และความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมในพื้นที่นั้น ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 90 คน คิดเป็นร้อยละ 58.4 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 37.7 และไม่เห็นด้วย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9

5.3 อาชญากรส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่

ตารางที่ 35 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่

อาชญากรส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผู้ประกอบการสถานบริการ หรือผู้มีอิทธิพลในพื้นที่		
เห็นด้วย	70	45.4
ไม่แน่ใจ	64	41.6
ไม่เห็นด้วย	20	13.0

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 45.4 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 41.6 และไม่เห็นด้วย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 13.0

5.4 สถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่

ตารางที่ 36 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่

สถานบริการที่มีขนาดเล็ก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่		
เห็นด้วย	46	29.9
ไม่แน่ใจ	80	51.9
ไม่เห็นด้วย	28	18.2

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่ ส่วนใหญ่ไม่แน่ใจ จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 51.9 รองลงมาคือ เห็นด้วย จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 29.9 และไม่เห็นด้วย จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2

5.5 เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับผู้ประกอบการในพื้นที่

ตารางที่ 37 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับผู้ประกอบการในพื้นที่

เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ การรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับ ผู้ประกอบการในพื้นที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เห็นด้วย	89	57.8
ไม่แน่ใจ	61	39.6
ไม่เห็นด้วย	4	2.6

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับผู้ประกอบการในพื้นที่ ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 57.8 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 39.6 และไม่เห็นด้วย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

5.6 ในสถานบริการแต่ละแห่งจะมีปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบแตกต่างกันและจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่

ตารางที่ 38 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสถานบริการแต่ละแห่งจะมีปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบแตกต่างกันและจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่

สถานบริการแต่ละแห่งจะมี	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบแตกต่างกัน และจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่		
เห็นด้วย	100	64.9
ไม่แน่ใจ	48	31.2
ไม่เห็นด้วย	6	3.9

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ สถานบริการแต่ละแห่งจะมีปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบแตกต่างกัน และจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 64.9 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 31.2 และไม่เห็นด้วย จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9

5.7 ผู้ประกอบการสถานบริการ และผู้มีอิทธิพล คือ ปัจจัยหนึ่งในการควบคุมความรุนแรง และ ความถี่ของอาชญากรรมในพื้นที่นั้น

ตารางที่ 39 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ประกอบการสถานบริการ และผู้มีอิทธิพลคือ ปัจจัยหนึ่งในการควบคุมความรุนแรง และ ความถี่ของอาชญากรรมในพื้นที่นั้น

ผู้ประกอบการสถานบริการ และผู้มีอิทธิพล คือ ปัจจัย หนึ่งในการควบคุมความ รุนแรง และ ความถี่ของ อาชญากรรมในพื้นที่นั้น	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เห็นด้วย	102	66.2
ไม่แน่ใจ	44	28.6
ไม่เห็นด้วย	8	5.2

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ ผู้ประกอบการสถานบริการ และผู้มีอิทธิพล คือ ปัจจัยหนึ่งในการควบคุมความรุนแรง และ ความถี่ของอาชญากรรมในพื้นที่นั้น ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 102 คน คิดเป็นร้อยละ 66.2 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 28.6 และไม่เห็นด้วย จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2

**5.8 การปิดสถานบริการตามเวลาที่กำหนด คือเวลา 02.00 น. จะช่วยลดปัญหา
อาชญากรรมได้**

ตารางที่ 40 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการปิดสถานบริการตามเวลาที่กำหนด คือ เวลา 02.00 น. จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมได้

การปิดสถานบริการตาม เวลาที่กำหนด คือเวลา 02.00 น. จะช่วยลดปัญหา อาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เห็นด้วย	54	35.1
ไม่เห็นด้วย	79	51.3
ไม่แน่ใจ	21	13.6

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ การปิดสถานบริการตามเวลาที่กำหนด คือเวลา 02.00 น. จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมได้ ส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 51.3 รองลงมาคือ เห็นด้วย จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 35.1 และไม่เห็นด้วย จำนวน 21 คน คิดเป็น ร้อยละ 13.6

5.9 การออกตรวจสอบสถานบริการ การตรวจค้นสถานบริการอย่างเข้มงวด เป็นมาตรการที่ดีที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

ตารางที่ 41 แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการออกตรวจสอบสถานบริการ การตรวจค้นสถานบริการอย่างเข้มงวด เป็นมาตรการที่ดีที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

การออกตรวจสอบสถานบริการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การตรวจค้นสถานบริการ		
อย่างเข้มงวด เป็น		
มาตรการที่ดีที่สุด ในการ		
ป้องกันอาชญากรรม		
ในสถานบริการ		
เห็นด้วย	117	76.0
ไม่แน่ใจ	33	21.4
ไม่เห็นด้วย	4	2.6

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการออกตรวจสอบสถานบริการ การตรวจค้นสถานบริการอย่างเข้มงวด เป็นมาตรการที่ดีที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ ส่วนใหญ่เห็นด้วย จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 76 รองลงมาคือ ไม่แน่ใจ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 21.4 และไม่เห็นด้วย จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6

ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากแบบสอบถาม ต่อการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

“การตรวจสอบสถานบริการไม่ควรตรวจเป็นเวลา ควรสุ่มตรวจสถานบริการ และตรวจบ่อยๆ”

“ควรให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบและคอยระมัดระวังต่อสถานบริการแต่ละแห่งอย่างเข้มงวดมากยิ่งขึ้น”

“การจะแก้ปัญหาให้ได้จริงๆ ต้องมีการประสานงานกับทุกๆฝ่าย และควรทำอย่างจริงจัง และต้องเป็นรูปธรรม มิใช่ทำไปแค่สำหรับการศึกษา ได้ผลการศึกษามากก็แค่นั้น ไม่ได้ทำอะไรต่อไป ระบุปัญหา แต่ไม่ได้แก้ปัญหา จึงมีความจำเป็นที่ต้องนำผลการวิจัยที่ได้นี้ ไปปฏิบัติให้เห็นผลเป็นรูปธรรม”

“เจ้าหน้าที่ควรออกตรวจสอบสถานบริการต่างๆ ทุกแห่งในบริเวณนั้นเป็นระยะๆ เพื่อป้องกันอาชญากรรมได้ในระดับหนึ่ง”

“ควรติดกล้องวงจรปิดให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ และมีการตรวจสอบแกนอาวุธต่างๆ ก่อนเข้าสถานบริการอย่างเข้มงวด”

“ต้องมีการตรวจค้นร่างกายและอุปกรณ์ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้สถานบริการ เช่น ข้อมือคัม หรืออุปกรณ์ที่สามารถใช้เป็นอาวุธได้ และควรให้มีการเพิ่มการคุ้มกัน การดูแลความปลอดภัยให้ทั่วถึง รวมถึงการติดกล้องวงจรปิดรอบร้านด้วย ”

“ในสถานบริการแต่ละแห่ง ควรเพิ่มแสงสว่างให้มากกว่านี้ หรือบางจุดควรติดไฟให้สว่าง เพื่อลดความเสี่ยงอาจจะเกิดอาชญากรรมได้”

“การเข้ามาตรวจสอบสถานบริการต่างๆของเจ้าหน้าที่ ควรให้มีทั้งเจ้าหน้าที่ทั้งในและนอกเครื่องแบบ เพื่อให้รับทราบปัญหาที่แท้จริงของสถานบริการนั้นๆ เพราะสถานบริการบางแห่งอาจจะมีการจัดฉากให้ดูเรียบร้อยต่อหน้าเจ้าหน้าที่ตำรวจก็เป็นได้”

“ควรจัดให้มีการประชุมระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐและผู้ประกอบการทุกรายทุกเดือน เพื่อหารือป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการทุกแห่งในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง”

**ส่วนที่ 6 ปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่สัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานี
ตำรวจนครบาลห้วยขวาง**

6.1 ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการในพื้นที่
สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ

ตารางที่ 42 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดี
อุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ

ประเภท สถาน บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
ผับ บาร์	28 (52.8)	11 (20.8)	10 (18.9)	4 (7.5)	53 (100)
คาราโอเกะ	11 (25.6)	20 (46.5)	12 (27.9)	0 (0)	43 (100)
อาบอบ นวด	3 (30.0)	4 (40.0)	3 (30.0)	0 (0)	10 (100)
ร้านอาหาร	75 (68.7)	40 (10.4)	28 (6.3)	11 (14.6)	154 (100)
รวม	75 (48.7)	40 (26.0)	28 (18.2)	11 (7.1)	154 (100)

*P-value <0.05

Chi-square = 36.649

Df = 9

Sig = 0.00*

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการ
ในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ มีความสัมพันธ์กันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

6.2 ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการในพื้นที่
สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ
ตารางที่ 43 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดี
เกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

ประเภท สถาน บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
ผับ บาร์	29 (54.7)	17 (32.1)	6 (11.3)	1 (1.9)	53 (100)
คาราโอเกะ	16 (37.2)	15 (34.8)	6 (14.0)	6 (14.0)	43 (100)
อาบอบ นวด	6 (60.0)	3 (30.0)	1 (10.0)	0 (0)	10 (100)
ร้านอาหาร	25 (52.1)	13 (27.1)	5 (10.4)	5 (10.4)	154 (100)
รวม	76 (49.3)	48 (31.2)	18 (11.7)	12 (7.8)	154 (100)

*P-value <0.05

Chi-square = 8.318

Df = 9

Sig = 0.502

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการ
ในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ **ไม่มี**
ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.3 ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

ตารางที่ 44 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดี ประทุษร้ายต่อทรัพย์

ประเภท สถาน บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
ผับ บาร์	16 (30.2)	18 (34)	15 (28.3)	4 (7.5)	53
คาราโอเกะ	9 (20.9)	24 (55.8)	9 (21.0)	1 (2.3)	43
อาบอบ นวด	2 (20)	5 (50)	2 (20)	1 (10)	10
ร้านอาหาร	16 (33.3)	22 (45.8)	7 (14.6)	3 (6.3)	48
รวม	43 (27.9)	69 (44.8)	33 (21.4)	9 (5.9)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 7.919

Df = 9

Sig = 0.542

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการ ในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ **ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติ**

6.4 ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีที่น่าสนใจ

ตารางที่ 45 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ

ประเภท สถาน บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
ผับ บาร์	27 (50.9)	13 (24.5)	11 (20.8)	2 (3.8)	53
คาราโอเกะ	20 (46.5)	41.9 (41.9)	4 (9.3)	1 (2.3)	43
อาบอบ นวด	6 (60)	3 (30)	0 (0)	1 (10)	10
ร้านอาหาร	24 (50)	11 (22.9)	8 (16.7)	5 (10.4)	48
รวม	77 (50)	45 (29.2)	23 (15)	9 (5.8)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 10.373

Df = 9

Sig = 0.294

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการ ในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีที่น่าสนใจ **ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ**

6.5 ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

ตารางที่ 46 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างประเภทของสถานบริการและอาชญากรรมประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

ประเภท สถาน บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
ผับ บาร์	4 (7.6)	20 (37.7)	21 (39.6)	8 (15.1)	53
คาราโอเกะ	3 (7.0)	9 (20.9)	16 (37.2)	15 (34.9)	43
อาบอบ นวด	1 (10)	3 (30)	5 (50)	1 (10)	10
ร้านอาหาร	11 (22.9)	15 (31.3)	15 (31.3)	7 (14.5)	48
รวม	19 (12.3)	47 (30.5)	57 (37)	31 (20.2)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 16.140

Df = 9

Sig = 0.064

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย **ไม่มีความสัมพันธ์กัน** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.6 ความสัมพันธ์ของช่วงเวลาในกลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ ตารางที่ 47 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ

ช่วงเวลาที่ใช้ บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
18.00-24.00	68 (51.5)	31 (23.5)	22 (16.7)	11 (8.3)	132
24.00-02.00	7 (31.8)	9 (40.9)	6 (27.3)	0	22
รวม	75 (48.7)	40 (26)	28 (18.2)	11 (7.1)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 6.706

Df = 3

Sig = 0.082

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของช่วงเวลาในกลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ **ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ**

6.7 ความสัมพันธ์ของช่วงเวลาในกลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่
สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ
ตารางที่ 48 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย
และเพศ

ช่วงเวลาที่ใช้ บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
18.00-24.00	68 (51.5)	38 (28.8)	14 (10.6)	12 (9.1)	132
24.00-02.00	8 (36.3)	10 (45.5)	4 (18.2)	0	22
รวม	76 (49.3)	48 (31.2)	18 (11.7)	12 (7.8)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 5.484

Df = 3

Sig = 0.140

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของช่วงเวลาในกลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการใน
พื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ **ไม่มีความสัมพันธ์**
กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.8 ความสัมพันธ์ของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่
สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

ตารางที่ 49 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์

ช่วงเวลาที่ใช้ บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
18.00-24.00	38 (28.8)	60 (45.5)	26 (19.7)	8 (6.0)	132
24.00-02.00	5 (22.7)	9 (40.9)	7 (31.8)	1 (4.6)	22
รวม	43 (27.9)	69 (44.8)	33 (21.4)	9 (5.9)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 1.702 Df = 3 Sig = 0.636

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการใน
พื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ **ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ**

6.9 ความสัมพันธ์ของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีที่น่าสนใจ

ตารางที่ 50 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ

ช่วงเวลาที่ใช้บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
18.00-24.00	63 (47.7)	39 (29.6)	21 (15.9)	9 (6.8)	132
24.00-02.00	14 (63.6)	6 (27.4)	2 (9.0)	0	22
รวม	77 (50)	45 (29.3)	23 (14.9)	9 (5.8)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 3.075

Df = 3

Sig = 0.380

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภท คดีที่น่าสนใจ ได้แก่ โจรกรรม ฆ่า ช่มชู้ **ไม่มี** ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.10 ความสัมพันธ์ของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

ตารางที่ 51 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงเวลาและอาชญากรรมประเภทคดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

ช่วงเวลาที่ใช้ บริการ	อาชญากรรมประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
18.00-24.00	18 (13.6)	38 (28.8)	49 (37.2)	27 (20.4)	132
24.00-02.00	1 (4.5)	9 (40.9)	8 (36.4)	4 (18.2)	22
รวม	19 (12.3)	47 (30.5)	57 (37.1)	31 (20.1)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 2.222

Df = 3

Sig = 0.528

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของเวลาที่กลุ่มตัวอย่างที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวางและอาชญากรรมประเภท คดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย **ไม่มี** ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.11 ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีอุจฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ ตารางที่ 52 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรมประเภท คดีอุจฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ

สถานบริการที่ เปิดให้บริการ เกินเวลา	อาชญากรรมประเภทคดีอุจฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
เคยพบ	49 (46.2)	28 (26.4)	22 (20.8)	7 (6.6)	106
ไม่เคยพบ	26 (54.2)	12 (25.0)	6 (12.5)	4 (8.3)	48
รวม	75 (48.7)	40 (26)	28 (18.2)	11 (7.1)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 1.830

Df = 3

Sig = 0.608

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีอุจฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ **ไม่มี** ความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.12 ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ ตารางที่ 53 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

สถานบริการที่ เปิดให้บริการ เกินเวลา	อาชญากรรมประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายและเพศ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
เคยพบ	53 (50.0)	30 (28.3)	12 (11.3)	11 (10.4)	106
ไม่เคยพบ	23 (47.9)	18 (37.5)	6 (12.5)	1 (2.1)	48
รวม	76 (49.3)	48 (31.2)	18 (11.7)	12 (7.8)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 3.882

Df = 3

Sig = 0.275

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.13 ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ

ตารางที่ 54 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ที่ผู้ให้ข้อมูลพบเห็น

สถานบริการที่ เปิดให้บริการ เกินเวลา	อาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
เคยพบ	28 (26.4)	52 (49.1)	18 (17.0)	8 (7.5)	106
ไม่เคยพบ	15 (31.3)	17 (35.4)	15 (31.3)	1 (2.0)	48
รวม	43 (27.9)	69 (44.8)	33 (21.4)	9 (5.9)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 6.475

Df = 3

Sig = 0.091

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.14 ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีที่น่าสนใจ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ

ตารางที่ 55 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรมประเภท คดีที่น่าสนใจ

สถานบริการที่ เปิดให้บริการ เกินเวลา	อาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
เคยพบ	53 (50.0)	30 (28.3)	15 (14.2)	8 (7.5)	106
ไม่เคยพบ	24 (50.0)	15 (31.2)	8 (16.7)	1 (2.1)	48
รวม	77(50.0)	45 (29.2)	23 (14.9)	9 (5.9)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 1.926

Df = 3

Sig = 0.588

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีที่น่าสนใจ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ **ไม่มีความสัมพันธ์กัน** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

6.15 ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ

ตารางที่ 56 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา และอาชญากรรมประเภท คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย

สถานบริการที่ เปิดให้บริการ เกินเวลา	อาชญากรรมประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย				รวม (ร้อยละ)
	ไม่มี (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	
เคยพบ	14 (50.0)	31 (31.2)	36 (16.7)	25 (2.1)	106
ไม่เคยพบ	5 (10.4)	16 (33.3)	21 (43.8)	6 (12.5)	48
รวม	19 (12.3)	47 (30.5)	57 (37.0)	31 (20.2)	154

*P-value <0.05

Chi-square = 3.261

Df = 3

Sig = 0.353

จากผลการศึกษาพบว่า ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภท คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ **ไม่มีความสัมพันธ์กัน** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการศึกษางานวิจัยเชิงคุณภาพ เรื่อง “ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง” โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

1. กลุ่มประชาชน

กรณีศึกษาที่ 1 : ประชาชนที่ใช้บริการสถานบริการ

“ ผมพักอาศัยอยู่เขตพลับพลาไชยครับ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิดครับ เคยไปเที่ยวสถานบริการในย่านสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ไปผับ มีดนตรี มีการเต้นรำ ตีมัสสุรา ไปเที่ยวไม่ค่อยบ่อย นานๆจะไปครั้ง หลายเดือนถึงจะไปครั้งหนึ่ง ที่ผ่านมายังไม่เคยพบอาชญากรรมในสถานบริการกับตัวเอง เคยพบแต่ในข่าว สังเกตส่วนใหญ่จะเป็นอาชญากรรมเกี่ยวกับความรุนแรง เด็กวัยรุ่นควบคุมสติอารมณ์ไม่ได้ มีการทำร้ายร่างกาย ทะเลาะวิวาท คิดว่าสถานบริการในย่านห้วยขวาง เป็นสถานบริการไม่แพงมาก เป็นที่ที่เด็กวัยรุ่นระดับ ล่าง ถึง กลาง มีรายได้ไม่มาก มีการยับยั้งชั่งใจไม่มากเท่าใด จึงเกิดเหตุทะเลาะวิวาทกันบ่อย คิดว่าสาเหตุอาชญากรรมในสถานบริการ หลักๆน่าจะมาจากการตีมัสสุรา เมมาเหล้า กินแล้วควบคุมตัวเองไม่ได้ เป็นเรื่องของตัวบุคคลมากกว่า และอาจจะมีการเปิดสถานบริการเกินเวลาด้วย ”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

1.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้มีมักจะมีเหตุทำร้ายร่างกายหรือการทะเลาะวิวาท และมีการลักลอบเปิดสถานบริการเกินเวลา

1.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการตีมัสสุรา และการเปิดสถานบริการเกินเวลา

1.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูล เห็นว่าควรมีการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ที่มากขึ้น

กรณีศึกษาที่ 2 : ประชาชนที่ใช้บริการสถานบริการ

“ ผมพักอาศัยอยู่เขตบางซื่อ อยู่กรุงเทพฯ มาได้ สองปีกว่า เคยไปเที่ยวผับในย่านห้วยขวาง จำชื่อร้านไม่ได้ ลักษณะเปิดดนตรี มีเครื่องดีมี มีการเต้นรำ โดยเฉลี่ยจะไปเที่ยวเดือนละครั้ง ส่วนใหญ่จะไปเที่ยวกับเพื่อน ไปนั่งกินข้าว ฟังเพลง ตอนไปเที่ยวเคยเจออาชญากรรมประเภทการทำร้ายร่างกาย วิวรันทะเลาะวิวาท นานๆ ครั้งจะเจอเหตุ ไม่บ่อย คิดว่าสาเหตุของอาชญากรรมเหล่านั้นน่าจะมาจากการดื่มสุรา พูดคุยยียวน หาเรื่องกัน นอกจากการทำร้ายร่างกายแล้วก็มีเปิดสถานบริการเกินเวลา โดยส่วนตัวคิดว่าสถานบริการในย่านห้วยขวางเป็นสถานบริการที่พอใช้ ไม่หรุหระ มีความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรมสูงอยู่เหมือนกัน ”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

2.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้มักจะมีเหตุทำร้ายร่างกายและการทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น

2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา และพูดจาหาเรื่องกันในสถานบริการ

2.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่

ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า ควรมีการตรวจตราเรื่องการจำหน่ายสุราให้มากขึ้น

กรณีศึกษาที่ 3 : ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงสถานบริการ

“ มีบ้านพักอยู่ย่านห้วยขวางค่ะ ดิฉันเคยไปสถานบริการในย่านห้วยขวางส่วนมากจะไปเที่ยวกับเพื่อน ไปเที่ยวผับ บาร์ เช่น ร้านสน๊อป แล้วก็แถวๆ ซอยสี่คะ แต่ชอบไปสน๊อป จากประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมที่สถานบริการ ก็เคยเห็นเรื่องทะเลาะวิวาท เพราะในผับจะมีดี คนแน่น ตอนที่ไป ไปกับเพื่อนผู้หญิง ตอนตีก็มาก ๆ ก็ลุกเดินกัน สักพักก็มีเสียงโวยวาย มีน้ำแข็ง ขวด แก้ว ปาข้ามกันไปมา มีถึง

น้ำแข็งโยนกัน จากนั้นเพลงก็เงียบ ร้านก็เปิดไฟ เจ้าหน้าที่ก็รีบเคลียร์พื้นที่ให้เร็วที่สุด ออกไปไหนยังไม่ได้เพราะคนเยอะมาก จากนั้นร้านก็เปิดเพลงต่อ แล้วก็กินกันต่อจนถึงตีหนึ่งนิดๆ ส่วนตัวคิดว่า เรื่องแบบนี้เกิดไม่บ่อย แต่เพื่อนที่เกี่ยวข้องประจำ ยานนี้บอกว่าเกิดบ่อย สาเหตุอาชญากรรมคงมาจากการเมา เกิดการทะเลาะวิวาท มีเรื่องกันมาก่อน แล้วตามมาหาเรื่องกันในผับ สาเหตุมาจากผู้เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ก็อาจจะมีพวกยาเสพติด เช่น ยาไอซ์ เคยเห็นเพื่อนผู้หญิง ใช้จ่ายยาไอซ์ แต่ไม่มาก พอให้สนุก แล้วก็เลิกไป เสพในปริมาณที่น้อย ช่วยเพิ่มความสวดยความสนุกให้กับเพื่อน”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

3.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้ส่วนใหญ่จะเป็น เหตุทำร้ายร่างกายการทะเลาะวิวาท เหตุทำให้เสียทรัพย์ และมีการใช้ยาเสพติด

3.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา หรือตัวของผู้น่าใช้บริการเอง

3.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าควรมีการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ในเรื่องยาเสพติดมากขึ้น

กรณีศึกษาที่ 4 : ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงสถานบริการ

“พักอาศัยอยู่หอพักย่านห้วยขวางครับ เคยไปเที่ยวสถานบริการย่านห้วยขวางแต่ไม่บ่อยเพราะไม่ค่อยชอบเที่ยว แต่เวลาไปก็เจอแต่วัยรุ่นตึกกัน ทะเลาะกัน ไปที่ไรก็รู้สึกหวาดกลัวครับ ส่วนใหญ่ก็จะไปเที่ยวผับ มีความหวาดกลัว กลัวโดนลูกหลงอะไรประมาณนี้ครับ ส่วนตัวคิดว่าสาเหตุมาจากการดื่มสุรา นอกจากนี้ก็อาจจะเป็นการขาดการเอาใจใส่ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ก็เลยเกิดเหตุขึ้นบ่อย

โดยรวมสถานบริการในย่านนี้จะเป็นต้นเหตุของอาชญากรรมในช่วงเวลากลางคืน และคิดว่าอาชญากรรมในย่านนี้ก็จะเป็นการทำร้ายร่างกายกันเป็นส่วนใหญ่ครับ”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

4.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้มักจะมีเหตุทำร้ายร่างกายหรือการทะเลาะวิวาท

4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา และการเปิดสถานบริการที่ผิดกฎหมาย

4.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูล เห็นว่ายังขาดการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจึงทำให้เกิดเหตุขึ้น

2. กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ

กรณีศึกษาที่ 5 : ผู้ประกอบสถานบริการ

“ผมชื่อเหลืองนะครับ เป็นผู้จัดการร้านส่น้อยอยู่ห้วยขวาง ส่วนมากอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเกิดจากการเมาสุรา และทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท และอาจจะมีการชกต่อยกันเล็กน้อย แต่ไม่ถึงกับเกิดเหตุรุนแรง ส่วนเรื่องยาเสพติดนั้นจะป้องกันและปรามลูกค้าเสมอ แต่อาจจะมีลูกค้าบางกลุ่มที่เสพยามาก่อนเข้ามาร้าน หรือบางทีทางร้านอาจจะไม่เห็น เพราะไม่รู้เห็นเป็นใจใดๆทั้งสิ้นกับลูกค้า ส่วนเรื่องการปิดตามเวลา ส่วนมากทางร้านจะปิดและเปิดตามเวลาเสมอ แต่ก็อาจมีบางกรณีเช่นเวลาเช็คบิลอาจจะยืดออก หรือการระบายลูกค้า หรืออาจจะล่าช้าในวันศุกร์เสาร์หรือในวันที่คนเยอะ แต่ถามว่าถ้าเปิดเกินเวลามีผลกระทบด้านอาชญากรรมไหม ตอบได้ว่ามี เพราะเวลาลูกค้ากินเหล้าเมา ก็จะทำให้เกิดเหตุทะเลาะ

วิวาทกัน เมื่อเวลาร้านเปิดไฟ มีการมองเห็นกัน ก็จะมีการชกต่อยกันทะเลาะวิวาทกันในบางกรณี ส่วนเรื่องเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เวลาทางร้านแจ้งก็มาแต่อาจจะมาช้า ก็เนื่องจากสภาพการจราจร ทางร้านก็จะมีระบบดูแลรักษาความปลอดภัย แต่ก็ก็จะดูแลได้ระดับหนึ่ง เพราะทำได้แค่ห้ามปราม หลังจากนั้นก็ต้องส่งต่อให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่ละ สน. นั้นๆ ทางร้านก็ยินดีให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจเสมอมา เพราะทางร้านก็มีกล้องวงจรปิด มีการรักษาความปลอดภัย และก็มีป้ายแสดงถึงสิ่งต้องห้าม เช่น อาวุธปืน ทางร้านก็มีการตรวจค้นก่อนจะเข้ามาในร้าน ว่ามีการพกอาวุธปืนไหม มีการตรวจกระเป๋า แต่ก็ทำได้ในระดับหนึ่งในเบื้องต้นครับ โดยส่วนตัวเห็นว่าสถานบริการที่เปิดเกินเวลานั้นมีส่วนเป็นสาเหตุของอาชญากรรมในสถานบริการระดับหนึ่ง แต่ผมคิดว่าการเมาสุรา ก็เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรมเบื้องต้น แต่คงไม่ถึงขั้นต้องฆ่า ยิงกัน คงน้อยครับในเขตห้วยขวาง แต่ส่วนมากจะเกิดจากการเมาสุราและการทะเลาะวิวาทกันในผับเบื้องต้นตรงจุดนั้น ต้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ อาจจะตั้งด่านกวดขัน เข้มงวด หรือมีสายตรวจมาตระเวนตามผับต่างๆ ประมาณนี้ครับ และคิดว่า อาชญากรรมประเภททะเลาะวิวาท ชกต่อยกัน เป็นอาชญากรรมที่มักเกิดขึ้นในย่านห้วยขวางนี้ ส่วนเรื่องยาเสพติดนั้น ก็มีบ้างครับ เพราะว่าเป็นสถานบันเทิงในละแวกห้วยขวาง ความเจริญก็มีส่วนให้ยาเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้องในชุมชนและสถานบริการได้ แต่ทางร้านก็มีมาตรการป้องปราม แต่ก็ทำได้ในระดับหนึ่ง ส่วนเรื่องจี้ชิงทรัพย์นั้นถามว่ามีไหม ก็อาจจะมีการจี้ชิง แต่ก็คือว่า ไม่เยอะ เพราะส่วนมาก ทางสถานบริการเราจะไม่ค่อยทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องจี้ชิงทรัพย์ เพราะว่าในสถานบริการเราจะมีการดูแลในจุดนี้ ส่วนผู้เที่ยวที่กลับไปแล้วเราก็ไม่รู้ ต้องเป็นหน้าที่ของทางตำรวจที่จะมาตรวจสอบว่าเกิดเหตุอะไรตรงไหนที่ไหนอย่างไร ในอีกระดับหนึ่งครับ”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

5.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้มักจะมีเหตุทำร้ายร่างกาย และการทะเลาะวิวาท บางครั้งก็มีการใช้ยาเสพติด และเหตุประทุษร้ายต่อทรัพย์ บางครั้ง แต่จะมีการเสพยาเสพติดก่อนมาใช้สถานบริการมาแล้วเป็นส่วนใหญ่

5.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือ ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา การขาดการดูแล หรือการดูแลที่ไม่ทั่วถึงของทางร้านเอง

5.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ การบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูล เห็นว่ายังขาดการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง อยากรให้มีการตรวจตราที่มากขึ้น มีการตั้งจุดตรวจจุดสกัดของเจ้าหน้าที่ตำรวจให้มากขึ้น

กรณีศึกษาที่ 6 : พนักงานหรือเด็กเสิร์ฟ

“เป็นพนักงานเสิร์ฟร้านโสดค่ะ เคยเห็นเรื่องทะเลาะวิวาทกัน ในห้องน้ำหญิง ค่ะ เคยเห็นในห้องน้ำหญิงมีการทะเลาะวิวาทกัน มีเรื่องกัน แต่ก็มีเพื่อนมาช่วยห้าม ก็เหมือนจะเป็นคนเมามาทะเลาะกันค่ะ สาเหตุหลักๆน่าจะมาเป็นเพราะการดื่มสุรา มีการใช้คำพูดที่หยาบคาย แม้จะมีหน้าตาที่ดีก็ตาม อาจจะมีเรื่องฐานะทางการเงินด้วย คนมีเงินมักจะมีปัญหากับผู้อื่น โดยส่วนตัวเวลามาทำงานในย่านนี้ก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจ กลัวพวกคนเมา และพวกมิจฉาชีพ เพราะต้องอยู่จนร้านปิด เวลาเดินออกจากร้านมาก็จะเจอคนทะเลาะวิวาทกัน บางครั้งถึงขั้นมีการมาล้วงละเมิดตัวดิฉันด้วย แต่ถึงเสียอย่างไรก็ยอมเพื่อทำงานหาเงินค่ะ”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

6.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้มักจะมีเหตุทำร้ายร่างกาย การทะเลาะวิวาท และบางครั้งก็มีการล้วงละเมิดทางเพศ

6.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือ ข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา

6.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับ การบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูล เห็นว่ายังขาดการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ที่ยังน้อยเกินไป

กรณีศึกษาที่ 7 : เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

“ผมเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยร้านโฮสต์คลับ เคยเห็นกลุ่มวัยรุ่นทะเลาะวิวาทกันครับ จะมีการทะเลาะวิวาทเป็นส่วนใหญ่ สาเหตุที่น่าจะมาจากการเมาสุรา และมีปัญหากันมาก่อน มีการทะเลาะกันนอกร้านเป็นส่วนใหญ่ การเปิดสถานบริการเกินเวลาก็มีผลกับเหตุเหล่านี้ แต่ส่วนใหญ่ร้านในละแวกนี้จะให้ความร่วมมือปิดตามเวลา และสถานภาพอาชญากรรมในย่านนี้ก็ไม่น่าจะมีความรุนแรง ก็แค่ทะเลาะกัน ไม่เหมือนเมื่อหลายปีก่อนครับที่รุนแรงกว่านี้”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

7.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้มักจะมีเหตุทำร้ายร่างกาย และการทะเลาะวิวาท

7.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา

7.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูล เห็นว่ายังขาดการตรวจตราของเจ้าหน้าที่มีน้อย เนื่องจากอาชญากรรมยังมีน้อย

3. กลุ่มเจ้าหน้าที่รัฐ

กรณีศึกษาที่ 8 : เจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานสืบสวน

“โดยปกติเคยไปใช้บริการสถานบริการประเภท นุ่งดื่มธรรมดา สบายๆ ไม่ต้องมีอะไรมาก และเคยเห็นอาชญากรรมในสถานบริการจำพวกการทำร้ายร่างกาย ทะเลาะวิวาท ชกต่อยกันธรรมดา ส่วนในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ มักจะเจอเหตุคนร้ายเมาสุรา ประพฤติตัวก่อความวุ่นวาย และการเปิดเพลงส่งเสียงดัง รบกวนประชาชนในละแวกใกล้เคียงเป็นส่วนใหญ่ คิดว่าสาเหตุของอาชญากรรมในสถานบริการส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา และการทะเลาะกันเรื่องชู้สาว การเปิด

สถานบริการเกิดเวลาไม่มีผลต่ออาชญากรรมในพื้นที่ การป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการในปัจจุบันยังขาดประสิทธิภาพเนื่องจากกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจมีไม่เพียงพอ ถูกไปช่วยปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมฝูงชน ปัจจุบันมีความเคยชินกับเหตุอาชญากรรมในสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางเป็นอย่างมาก เนื่องจากเกิดขึ้นบ่อย และผู้แจ้งก็มักจะเป็นผู้แจ้งคนเดิม มีข้อเสนอแนะอยากเพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ให้มากขึ้น

ประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมในสถานบริการ เคยจับกุมคนร้ายคดียาเสพติด ที่สถานบริการแห่งหนึ่งในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ขอให้ครอบครัวยาเสพติดโดยผิดกฎหมาย คนร้ายปฏิเสธข้อกล่าวหา และกล่าวหาว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ยึดยาให้กับคนร้าย จนต้องต่อสู้คดีกันในชั้นศาล สุดท้ายศาลลงโทษคนร้ายตามข้อกล่าวหา และคดีอุ้มฆ่า เหตุเกิดเริ่มต้นที่สถานบริการแห่งหนึ่งในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง และถูกฆาตกรรมที่จังหวัดสุพรรณบุรี ล่าสุดที่จำได้ มีเหตุการณ์ใช้อาวุธปืน เป็นการยิงปืนชู่บริเวณหน้าสถานบริการแห่งหนึ่ง ปัจจุบันสถานภาพอาชญากรรมลดลงจากเมื่อก่อน นานๆครั้งจะมีอาชญากรรมฉ้อฉลเกิดขึ้น ที่เกิดส่วนใหญ่จะเป็นเหตุเมาสุราอาละวาด ”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

8.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า อาชญากรรมในย่านนี้มักจะมีเหตุทำร้ายร่างกาย และการทะเลาะวิวาท คดีเกี่ยวกับยาเสพติด เหตุส่งเสียงดังรบกวนผู้อื่น

8.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการดื่มสุรา

8.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า การป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการในปัจจุบันยังขาดประสิทธิภาพเนื่องจากกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจมีไม่เพียงพอ ถูกไปช่วยปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมฝูงชน ปัจจุบันมีความเคยชินกับเหตุอาชญากรรมในสถาน

บริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางเป็นอย่างมาก เนื่องจากเกิดขึ้นบ่อย และผู้แจ้งก็มักจะเป็นผู้แจ้งคนเดิม มีข้อเสนอแนะอยากเพิ่มกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ให้มากขึ้น

กรณีศึกษาที่ 9 : เจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานป้องกันและปราบปราม

“ผมเคยปฏิบัติหน้าที่อยู่ในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง โดยปกติมักจะไปใช้บริการสถานบริการประเภท กิน ดื่ม ร้องเพลง อาจมีเต็นท์บังนิดหน่อย เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ป้องกันอาชญากรรม ที่เคยพบเห็นอาชญากรรมในสถานบริการ ส่วนใหญ่จะเป็นเหตุทำร้ายร่างกาย และ ทะเลาะวิวาท อาจมีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินบ้างเป็นบางครั้ง มีเหตุแทบทุกวัน มักจะเกิดเหตุช่วงหลังสถานบริการปิด มักจะเป็นเหตุเดิมๆ ซ้ำๆ เกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย เป็นส่วนใหญ่ และมักจะเกิดขึ้นในพื้นที่เดิม ซ้ำๆ คิดว่าสาเหตุของปัญหาเหล่านี้มาจากการดื่มสุราเป็นหลัก การเปิดสถานบริการเกินเวลา อาชญากรรมมักจะมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้เสียหายมาก่อน ประสบการณ์ เกี่ยวกับอาชญากรรมในสถานบริการ คือ เคยไประงับเหตุในสถานบริการแห่งหนึ่ง ในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง เมื่อไปถึงที่เกิดเหตุ พบกลุ่มวัยรุ่น มั่วสุมกันประมาณ 10 -15 คน เมื่อกลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวเห็นตำรวจแล้วได้ขับรถหนี โดยขับรถพุ่งเข้าชนรถตำรวจ และมีการยิงอาวุธปืนขู่เจ้าหน้าที่ตำรวจ แล้วหลบหนีไป เป็นการยิงปืนขู่ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้ติดตามไป ในเวลาต่อมาก็สามารถจับกุมตัวได้ พบว่ากลุ่มวัยรุ่นดังกล่าวมียาเสพติดไว้ในครอบครอง จึงได้ทำการจับกุมตัวพร้อมของกลางไปดำเนินคดีตามกฎหมาย เห็นว่าอาชญากรรมในพื้นที่นี้ บางครั้งก็มีความรุนแรง มีอาวุธปืนและยาเสพติดมาเกี่ยวข้อง อยากจะฝากให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกนาย ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรอบคอบ ไม่ประมาท พึงระลึกเสมอว่าคนร้ายมีการใช้อาวุธ ต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ตลอดเวลา”

จากบทสัมภาษณ์ดังกล่าวสามารถสรุปใจความได้ดังต่อไปนี้

9.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า ส่วนใหญ่จะเป็นเหตุทำร้ายร่างกาย และ ทะเลาะวิวาท อาจมีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินบ้างเป็นบางครั้ง มีเหตุแทบทุกวัน มักจะเกิดเหตุ

ช่วงหลังสถานบริการปิด มักจะเป็นเหตุเดิมๆ ซ้ำๆ เกี่ยวกับการทำร้ายร่างกาย เป็นส่วนใหญ่ และมักจะเกิดขึ้นในพื้นที่เดิม ซ้ำๆ อาชญากรรมในพื้นที่นี้ บางครั้งก็มีความรุนแรง มีอาวุธปืนและยาเสพติดมาเกี่ยวข้อง

9.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า สาเหตุของปัญหาเหล่านี้มาจากการดื่มสุราเป็นหลัก การเปิดสถานบริการเกินเวลา

9.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย

ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกนาย ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรอบคอบ ไม่ประมาท พึงระลึกลึกเสมอว่าคนร้ายมีการใช้อาวุธ ต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ตลอดเวลา

อภิปรายผลการศึกษา

จากผลการศึกษางานวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง” เป็นการศึกษาที่เน้นศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นระหว่างการใช้บริการสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง หาความสัมพันธ์ระหว่างปัญหาอาชญากรรมและสถานบริการในพื้นที่ อันอาจจะมีลักษณะที่เป็นเอกลักษณ์ แตกต่างจากสถานบริการในพื้นที่อื่น จากนั้นก็มุ่งหาสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้น มีความเกี่ยวข้องกับสถานบริการที่ไปใช้บริการอย่างไร เพื่อจะได้นำไปหาวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมที่มักเกิดขึ้นในสถานบริการในเขตพื้นที่ดังกล่าว ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ ใช้การวิจัยเชิงปริมาณเป็นหลักและเสริมด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงปริมาณนั้นเป็นการตอบแบบสอบถาม ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความหลากหลาย และตรงประเด็น จากการศึกษาสามารถอภิปรายผลการศึกษา ได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มประชาชน กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ และกลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยสุ่มประชากรแต่ละกลุ่มเพื่อตอบแบบสอบถามที่ได้จัดไว้ให้จำนวน 154 คน ไม่จำกัดจำนวนเพศ และ อายุ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นก็ทำการสุ่มหาตัวแทนประชากรแต่ละกลุ่มเพื่อนำมาสัมภาษณ์เชิงลึก รวม 9 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยแบบสอบถาม และประเด็นคำถามการสัมภาษณ์ที่จัดไว้ให้ นั้น เป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลสามารถเข้าใจได้ง่าย กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 57.59 ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.06 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 62.99 ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 10,001 – 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.22 ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ต่างจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระยะเวลาอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมากกว่า 6 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 46.10

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างนั้นส่วนใหญ่จะเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง เนื่องจากเป็นเพศที่มีมักจะมี ความอยากรู้อยากเห็น และมีการใช้ชีวิตที่โลดโผนกว่าเพศหญิง อายุส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21 – 25 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่อยู่ในวัยที่กำลังทำงานใหม่ มีความอยากรู้อยากเห็น และความกระตือรือร้นในการใช้ชีวิตประจำวันสูงกว่าช่วงอายุอื่นๆ การศึกษาจะอยู่ในระดับปริญญาตรีเพราะเป็นระดับที่จบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยมาใหม่ ซึ่งมี

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 10,000 – 20,000 บาท เป็นผู้ที่มิภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดเป็นส่วนใหญ่ ทำให้มีระยะเวลาที่การอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ มากกว่า 6 ปี แต่ด้วยความที่มีพื้นเพเป็นคนต่างจังหวัด จึงทำให้ยังคงมีความอยากรู้ อยากเห็น แสง สี เสียง ในเมืองหลวง มากกว่าคนที่มิภูมิลำเนาอยู่ กรุงเทพฯ จากข้อมูลดังกล่าว

สอดคล้องกับทฤษฎี ค่านิยมของชนชั้นกลาง ของ อัลเบิร์ต โคเฮน (Albert Cohen) โคเฮน อธิบายว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำต้องอยู่ในสังคม ซึ่งกฎเกณฑ์ บรรทัดฐานถูกกำหนดโดยชนชั้นกลาง แต่เด็กชนชั้นล่างเหล่านั้นไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนแบบชน ชั้นกลาง จึงไม่พร้อมที่จะแข่งขันกับเด็กที่มาจากชนชั้นกลาง หรือแข่งขันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ถูกกำหนดโดยชนชั้นกลาง อย่างไรก็ตาม เด็กเหล่านี้ยอมรับในมาตรฐานของชนชั้นกลางผ่านทางพ่อ แม่ของตนและผ่านทางสื่อมวลชน เมื่อเขายอมรับในมาตรฐานแต่ไม่มีวิถีทางที่จะให้ได้มา พวกเขาจึง สร้างวัฒนธรรมหรือบรรทัดฐานของตนเองขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความคับข้องใจ นอกจากนี้ยังสามารถสรุปพฤติกรรมหลักๆ ของชนชั้นกลางได้ว่ามี 3 อย่าง คือ ความสามารถรอบด้าน การแสวงหาความสุขชั่วเล่นและความเป็นอิสระของกลุ่ม (วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2531) ซึ่งคล้ายกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่มักจะไปใช้บริการสถานบริการส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น เพศชาย พึงจบการศึกษามากใหม่ เพราะคิดว่าสถานบริการคือสถานที่ที่สามารถแสวงหาความสุขความสนุกสนานและอิสระอย่างไร้ขีดจำกัด เป็นเหมือนค่านิยมหรือ วัฒนธรรมของวัยรุ่นกลุ่มดังกล่าว ใครที่ไม่ชอบเที่ยวสถานบริการในวัยนี้ จะถูกมองเป็นเรื่องแปลกในกลุ่มเพื่อน ดังนั้นเพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับเพื่อนภายในกลุ่มได้ การเที่ยวสถานบริการจึงเปรียบเสมือนค่านิยม หรือ วัฒนธรรมย่อยของวัยรุ่นกลุ่มนี้

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมนทิพย์ จิตสว่าง ที่กล่าวไว้ว่า การเสพสุราของ คนส่วนใหญ่ จะเริ่มต้นเสพสุราในช่วงวัยรุ่น ซึ่งอยู่ในวัยที่กำลังศึกษาคณะน้อง มีความอยากรู้ อยากเห็น อยากลอง และช่วงอายุที่มีการเสพสุรามากที่สุดนั้น จะอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 4 –25 ปี นอกจากนี้ค่านิยมในการเสพสุรานั้น มักจะเป็นเพศชาย เพราะต้องแสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชาย เห็นว่าสุราเป็นสิ่งที่เท่ แสดงออกถึงความเป็นผู้ใหญ่ อันเป็นค่านิยมที่ปลูกฝังอยู่มาอย่างยาวนาน (สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 2553) เช่นเดียวกันกับการศึกษาในครั้งนี้ ที่ผู้ใช้บริการสถานบริการในย่านห้วยขวางส่วนใหญ่นั้น มักจะเป็นวัยรุ่น เพศชาย อายุ 21 –25 ปี เป็นช่วงวัยที่มีความอยากรู้ อยากเห็น และมีความคึกคะนองมากที่สุด

2. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ

จากผลการศึกษาปรากฏว่า สถานบริการประเภท ดิสโก้เธค ผับ บาร์ ไนต์คลับ ได้รับความนิยมนิยมสูงสุด โดยคิดเป็นร้อยละ 40.26 กลุ่มตัวอย่างมักใช้บริการในวันหยุดเสาร์ – อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 63.64 ใช้บริการช่วงเวลาประมาณ 18.00 – 24.00 น. คิดเป็นร้อยละ 85.71 ความถี่ที่ใช้บริการสถานบริการประมาณ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.87 ส่วนใหญ่เดินทางไปสถานบริการโดยรถส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 61.69 สำหรับสิ่งที่จูงใจให้อยากเข้าไปใช้บริการในสถานบริการนั้นๆมากที่สุด คือ ความรู้สึกคุ้นเคยกับสถานบริการนั้นๆ คิดเป็นร้อยละ 28.57 และมักจะไปเที่ยวกับเพื่อนร่วมงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 59.09 และเมื่อเลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้ว มักจะไม่ไปต่อที่อื่นอีก คิดเป็นร้อยละ 63.64

จากข้อมูลเบื้องต้นนั้น จะเห็นได้ว่า สถานบริการที่ได้รับความนิยมสูงสุดนั้นคือ ดิสโก้เธค ผับ บาร์ ไนต์คลับ นั้นเป็นเพราะว่าปัจจุบันวัฒนธรรมต่างประเทศ ได้เข้ามามีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตคนไทยมากขึ้น สถานบริการประเภทดิสโก้ เธค ผับ บาร์ ไนต์คลับ และเป็นสถานบริการที่เปิดโอกาสให้วัยรุ่นหรือผู้ที่มาใช้บริการมีโอกาสแสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางท่องเที่ยวได้อย่างเป็นอิสระ มีการแสดงแสดงสีเสียดต่างๆ คล้ายกับสถานบริการของต่างประเทศ มีการจัดโปรโมชั่น และกิจกรรมต่างๆ เพื่อดึงดูดวัยรุ่นหรือผู้มาใช้บริการอย่างสม่ำเสมอ สร้างเอกลักษณ์ที่โดดเด่น ทั้งบรรยากาศ ดนตรี และการแสดงแสดงสีเสียดต่างๆ ให้เป็นที่น่าจดจำแก่ผู้ใช้บริการ สถานบริการประเภทดังกล่าวจึงกลายเป็นที่นิยมของกลุ่มนักท่องเที่ยวมากขึ้น ส่วนใหญ่จะไปใช้บริการในช่วงเวลาว่างจากการทำงาน นั่นก็คือ วันเสาร์อาทิตย์ การใช้บริการในสถานบริการส่วนใหญ่ก็จะอยู่ในช่วงเวลาที่ยังสถานบริการเปิดให้บริการ ส่วนหลังเวลา 24.00 น. นั้นจะเป็นช่วงที่ไม่ค่อยจะมีผู้ใช้บริการมากเท่าใดนัก เพราะสถานบริการที่เปิดหลัง 24.00 น. นั้นมีน้อยอยู่แล้ว ส่วนใหญ่จะเปิดให้บริการถึงเวลา 24.00 น. ตามกฎกระทรวงกำหนดวันเวลาเปิดปิดของสถานบริการ พ.ศ. 2547 ข้อ 1 ถึง ข้อ 6 ซึ่งส่วนใหญ่จะกำหนดให้สถานบริการแต่ละประเภทจะเปิดบริการได้ถึงเวลา 24.00 น. เท่านั้น มีเพียงสถานบริการที่ได้รับอนุญาตให้เป็นสถานบริการประเภท พ.ร.บ. สถานบริการ ฉบับที่ 4 พ.ศ. 2546 มาตรา 3 (1) เท่านั้น ที่สามารถให้เปิดได้ถึงเวลา 02.00 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น การขออนุญาตเปิดสถานบริการในปัจจุบันมีความยุ่งยากซับซ้อน มีหลายขั้นตอน จึงเป็นเหตุผลที่ไม่ค่อยมีผู้ประกอบการไปขออนุญาตเปิดสถานบริการให้ถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้ไม่สามารถเปิดบริการหลังเวลา 24.00 น. ได้ โดยรวมแล้วการใช้บริการสถานบริการของผู้ให้บริการแต่ละประเภทนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของ

ผู้ใช้บริการเป็นหลัก ความพึงพอใจ (Satisfaction) ความหมายตามความหมายตามพจนานุกรมด้านพฤติกรรมศาสตร์ ได้จำกัดความไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกที่ดี หรือมีความสุขเมื่อเราได้รับผลสำเร็จตามเป้าหมาย (Goal) ความต้องการ (Need) หรือแรงจูงใจ (Motivation) และสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจ (Motivation Theory) หรือทฤษฎีลำดับความต้องการ ของ Maslow (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation) มาสโลว์ (Maslow) เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์จำนวนมากสามารถอธิบายโดยใช้แนวโน้มของบุคคลในการค้นหาเป้าหมายที่จะทำให้ชีวิตของเขาได้รับความต้องการ ความปรารถนา และได้รับสิ่งที่มีความหมายต่อตนเอง แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดบุคลิกภาพของคนได้ Maslow เชื่อว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่มีความต้องการในตัวเองตลอดเวลา แม้ว่าจะได้ความพอใจสิ่งหนึ่งแล้ว ก็ยังต้องการความต้องการอีกสิ่งหนึ่งต่อไปเสมอ เป็นลักษณะเอกลักษณ์ของมนุษย์ Maslow ยังกล่าวอีกว่า ความต้องการของมนุษย์นั้นยังมีลักษณะเรียงลำดับ จากน้อยไปมาก ลำดับความต้องการของมนุษย์ (The Need Hierarchy Conception of Human Motivation) สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

- 1) ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs)
- 2) ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs)
- 3) ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and love needs)
- 4) ความต้องการในการนับถือ และความยกย่อง (Esteem needs)
- 5) ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self – actualization needs)

โดยที่มนุษย์ต้องได้รับความต้องการในระดับล่างสุดก่อน จึงจะมีความต้องการในระดับที่สูงขึ้นไป (จากอันดับที่ 1 ลงมาอันดับที่ 5) เปรียบเทียบกับการศึกษานี้คือ คนส่วนใหญ่เมื่อได้รับความต้องการทางพื้นฐานคือ ที่พักอาศัย ยานพาหนะ หน้าที่การงาน และบริวาร เพื่อนฝูงแล้ว ก็ย่อมต้องการมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น ต้องการกิจกรรมที่ได้มีส่วนร่วมทำกันเป็นหมู่คณะ การสังสรรค์หลังเลิกงาน จึงเป็นทางเลือกหนึ่งของการตอบสนองความต้องการด้านนี้ ดังนั้นการออกไปใช้บริการในสถานบริการในยามค่ำคืนจึงเป็นสิ่งที่ได้รับความนิยมมากเป็นพิเศษ เพราะเป็นการสนองความต้องการของคนวัยทำงานนั่นเอง

และสอดคล้องกับทฤษฎีความแตกต่างในการคบหาสมาคม ของ ซัทเธอร์แลนด์ (Sutherland) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมอาชญากร หรือ พฤติกรรมต่างๆของคนเรา เกิดจากการ

เลียนแบบผู้อื่น หรือ กลุ่มเพื่อน โดยอาศัยระยะเวลาในการคบหาสมาคม ยิ่งคบหานาน ก็ยิ่งเลียนแบบมาก (สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 2553)

อีกทั้ง ไรส์แมน (Riseman) ยังได้กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพล หรือ มีความสำคัญที่สุดต่อการดำรงชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะสังคมปัจจุบัน คนเรามักจะยึดติดเอาเพื่อนเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกต่างๆ หรือ แม้กระทั่งทัศนคติ การชักชวนของเพื่อนให้ไปดื่มสุรา ล้วนเป็นสาเหตุให้มีการดื่มสุรา หรือ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์มากขึ้น การเข้ากลุ่มกับเพื่อนฝูงจะช่วยสร้างค่านิยม และบรรทัดฐานต่อการดื่ม เช่นเดียวกันกับการเที่ยวสถานบริการของการศึกษาครั้งนี้ ที่ส่วนใหญ่มักจะได้รับอิทธิพลมาจากเพื่อนในกลุ่ม มีการชักจูงกันไปเที่ยวกันเป็นส่วนใหญ่ มากกว่าการไปเที่ยวด้วยตนเอง (สุพัตรา สุภาพ, 2519)

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กมลทิพย์ วิจิตรสุนทรกุล ที่ได้ศึกษาการสำรวจเบื้องต้นเกี่ยวกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานครเมื่อกรกฎาคม พ.ศ. 2541 โดยการสุ่มสัมภาษณ์นักเรียนที่ดื่มแอลกอฮอล์ พบว่าสาเหตุการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เป็นการสร้างสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนและความสนุกสนานในกลุ่ม รองลงมาไปตามเพื่อนไม่ยอมขัดเพื่อน เช่นเดียวกันกับการศึกษาครั้งนี้ที่ การเที่ยวสถานบริการของผู้ใช้บริการสถานบริการส่วนใหญ่จะไปเพื่อดื่มสุรา และมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ได้รับการชักชวนจากเพื่อนในกลุ่ม ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงเป็นกลุ่มที่มีผลต่อการไปใช้บริการสถานบริการเป็นอย่างมาก (กมลทิพย์ วิจิตรสุนทรกุล, 2542)

3. ความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ

จากผลการศึกษาปรากฏว่า อาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น ฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ วางเพลิง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยพบ คิดเป็นร้อยละ 48.7 อาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ เช่น ฆ่าผู้อื่น พยายามฆ่า ข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ไม่เคยพบ คิดเป็นร้อยละ 49.3 อาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ พบเห็นน้อย คิดเป็นร้อยละ 44.9 อาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ เช่น โจรกรรมรถจักรยานยนต์ รถยนต์ ข่มขืนและฆ่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ไม่เคยพบ คิดเป็นร้อยละ 50.0 และอาชญากรรมประเภท รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น อาวุธปืน การพนัน ยาเสพติด การค้าประเวณี เปิดสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือเกิน

เวลา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พบเห็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.0 จากการศึกษาข้างต้นจะเห็นได้ว่า อาชญากรรมประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหายนั้นเป็นอาชญากรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดในสถานบริการย่าน ห้วยขวาง เนื่องจาก อาชญากรรมประเภทนี้ ผู้กระทำผิดสามารถกระทำได้ง่าย และใช้เวลาน้อย อาศัยความวุ่นวายของสังคมเมืองในการกระทำความผิดได้ง่าย

สอดคล้องกับทฤษฎีสภาวะไร้บรรทัดฐานทางสังคม (Anomie Theory) ของ อีมิล เดอร์ไคห์ม (Emile Durkheim) การเปลี่ยนแปลงทางสังคมจากสังคมชนบท ไปสู่สังคมเมือง ทำให้เกิดปัญหาจากการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคม รวมทั้งเกิดความไม่เป็นระเบียบของสังคม การเปลี่ยนแปลง ทำให้เกิดความสูญเสียระบบศรัทธาในสถาบันหลัก อันได้แก่ สถาบันการปกครอง (รัฐ) ศาสนา สถาบันครอบครัว อีมิล เดอร์ไคห์ม ได้บัญญัติศัพท์คำว่า Anomie ขึ้นในปี ค.ศ. 1893 ซึ่งมีความหมายในภาษากรีกว่า กฎหมายไร้ความหมาย (lawlessness) เป็นปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว จากสังคมเกษตร ไปสู่สังคมอุตสาหกรรม ทำให้สังคม ล้มเหลวในการบทบาท และการทำหน้าที่จัดความปรารถนาและความคาดหวังของคนในสังคม การเปลี่ยนแปลงทางสังคมทำให้เกิดปัจจัยอื่นตามมา อย่างเช่น สงคราม การแย่งชิง การอพยพแรงงาน การเคลื่อนไหวของสังคม ทำให้เกิดภาวะที่เรียกว่า อนอมี (Anomie) หมายถึง สภาวะไร้บรรทัดฐาน หรือ สภาวะไร้บรรทัดฐาน (normlessness) ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาสังคม และอาชญากรรมตามมา แต่จะเป็นเพียงระยะหนึ่ง หลังจากนั้นเมื่อสภาวะของสังคมเข้าสู่ปกติสภาวะไร้กฎหมายก็จะหมดไป เดอร์ไคห์ม เห็นว่า อาชญากรรมเป็นสภาวะที่ต้องเกิดขึ้นในสังคม ไม่เพียงว่าเป็นสภาวะปกติเท่านั้น แต่เป็นสภาวะที่จำเป็นของสังคม ต้องมีอยู่ทุกสังคม โดยสรุป สภาวะอนอมี (Anomie) หมายถึง สภาวะที่สังคมอยู่ในความวุ่นวาย สังคมไม่มีระบบระเบียบ ไร้การควบคุม ซึ่งย่อมทำให้เกิดปัญหา อาชญากรรมตามมา เปรียบเทียบกับการศึกษาครั้งนี้ สถานบริการในเวลากลางคืน มักจะมีผู้คนไปใช้บริการอย่างมากมาย ทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้น จึงเป็นโอกาสของอาชญากรที่มักจะอาศัยช่วงเวลาที่วุ่นวายเหล่านี้ ก่อเหตุอาชญากรรมขึ้นได้นั่นเอง

สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social Control Theory) โดย อีมิล เดอร์ไคห์ม (Emile Durkheim) ได้อธิบายว่า เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรไปเป็นสังคม อุตสาหกรรมหรือสังคมสมัยใหม่ ทำให้เกิดสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยการแข่งขันตัวใครตัวมัน กฎเกณฑ์ทางสังคมจะไม่มีประสิทธิภาพในการควบคุมบุคคลได้อย่างเพียงพอ ทำให้สังคมขาดความเป็นปึกแผ่น และไม่เข้มแข็งพอที่จะควบคุมสมาชิกในสังคมให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ หรือเกิดสภาวะอนอมี

(Anomie) ในที่สุดพฤติกรรมอาชญากรรมก็จะเกิดขึ้น ตามทฤษฎีนี้ถือว่ามนุษย์ไม่สามารถควบคุมตนเองได้เพราะโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์ชั่วร้ายและพร้อมที่จะทำผิดหากไม่มีกลไกใดมาควบคุมพฤติกรรม ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสถาบันทางสังคม ที่จะต้องเข้ามามีบทบาทในการควบคุมหรือจัดระเบียบพฤติกรรมมนุษย์ให้มากขึ้น สังคมจึงจะสงบและเป็นปกติสุข ซึ่งสภาพของสังคมไทยในปัจจุบัน มักมีค่านิยมยกย่องวัตถุเป็นสำคัญ จึงมีการรับเอาวัฒนธรรมของต่างชาติเข้ามาในรูปแบบต่างๆ เช่น การเที่ยวเตร่ การดื่มสุรา หรือแม้แต่การใช้ยาเสพติดชนิดต่าง ๆ ในสถานบริการ ดังนั้นสถาบันทางสังคมจึงต้องเข้ามามีส่วนในการควบคุมการปฏิบัติตัวของคนในสังคม เช่น นโยบายการจัดระเบียบสังคมต่างๆ เป็นต้น เพื่อที่จะสามารถควบคุมอาชญากรรมให้อยู่ในสภาวะที่ควบคุมได้อย่างสม่ำเสมอ (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543)

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่สอดคล้องกับการศึกษาของท่านอื่นอีก ได้แก่ สุมนทิพย์ จิตสว่าง ที่ได้ศึกษาเรื่อง “ความสัมพันธ์ของการเสพสุรากับอาชญากรรม” ได้กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีการเสพสุราในขณะอายุน้อย อาจนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมที่มีความรุนแรงมากขึ้น เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ สืบเนื่องมาจากการที่ไม่สามารถควบคุมสติในการใช้ชีวิตได้ ได้ให้ความเห็นว่า การเสพสุรา มีส่วนนำไปสู่การเป็นอาชญากรได้ เช่นเดียวกับการศึกษาในครั้งนี้ การไปใช้บริการในสถานบริการ ย่อมมีการเสพสุราเป็นเรื่องปกติ เมื่อมีการดื่มสุราเข้าไปแล้ว ย่อมทำให้ สติ การครองตัว วุฒิภาวะ ความยับยั้ง ชั่งใจ ลดลง อาจทำให้เกิดอาชญากรรมขึ้นในสถานบริการได้ตลอดเวลา (สุมนทิพย์ จิตสว่าง, 2553)

การศึกษาของ มนูญชยา เหมทานนท์ ที่ได้ศึกษา ทักษะของคนทำงานกลางคืนในสถานบริการประเภท 4 ต่อสาเหตุการค้าบริการทางเพศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสาเหตุการค้าบริการทางเพศของคนทำงานกลางคืนในสถานบริการประเภท 4 และเพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขและป้องกันปัญหาการค้าบริการทางเพศของคนทำงานกลางคืน ซึ่งผลการศึกษาปรากฏว่า สาเหตุที่ยอมค้าบริการทางเพศทั้ง 2 ด้าน คือ ทักษะเกี่ยวกับการค้าบริการทางเพศ กลุ่มตัวอย่างมองว่า ในปัจจุบัน การค้าบริการทางเพศเป็นเรื่องปกติ ธรรมดา และมีเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และจากการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเลือกมาทำอาชีพนี้ พบว่า แต่ละคนมีทักษะในเรื่องเพศว่าเป็นเรื่องธรรมดาจึงกล้าที่ตัดสินใจค้าบริการทางเพศ การที่เลือกตัดสินใจค้าบริการทางเพศเกิดจากเห็นว่าเป็นอาชีพที่เงินเยอะ ใช้เวลาในการทำงานในระยะสั้นแต่ได้ผลตอบแทนสูง ส่วนใหญ่เกิดจากการทำตามเพื่อน เพราะแต่ละคนมีฐานะครอบครัวค่อนข้างลำบาก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เงินเพื่อมาดูแลตัวเองและ

ครอบครัว และมองชีวิตในอนาคตไว้ว่า แสดงให้เห็นว่า สถานบริการในเวลากลางคืนนั้น ยังคงมีการ ลักลอบก่ออาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการค้าประเวณี ซึ่งเป็นหนึ่งในความผิดประเภทที่ รัฐเป็นผู้เสียหาย (มนัญชยา เหมทานนท์, 2556)

บริหาร เสียงอารมณ ได้กล่าวสรุปไว้ว่า ปัญหาอาชญากรรมในกรุงเทพมหานครซึ่ง เกิดขึ้นอย่างหนาแน่นตามความสลับซับซ้อนของสังคมเมืองนั้น พบว่าปัญหาโจรกรรมเกิดขึ้นมากที่สุด อันเป็นปัญหาที่ทำความเดือดร้อนรำคาญให้แก่ประชาชนผู้สุจริตชนเป็นอย่างมาก ซึ่งสาเหตุของ ปัญหานั้นมีอยู่หลายประการ เช่น สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม แหล่งอบายมุข แหล่งเสื่อมโทรม ยาเสพติด ปัญหาวัยรุ่น และอื่น ๆ และสภาพแวดล้อมทางสังคมมีส่วนสำคัญที่ทำให้คนประกอบ อาชญากรรม การประกอบอาชญากรรมเป็นผลมาจาก การเลียนแบบเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมทาง สังคม เช่น มาตรฐานการดำรงชีวิต ผลการเติบโตของอุตสาหกรรม เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาใน ครั้งนี้ คือ สถานบริการในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางนั้น มีความวุ่นวาย สลับซับซ้อนทางสังคม ทำให้เกิดอาชญากรรมเกี่ยวกับการโจรกรรมอยู่เป็นประจำ ซึ่งอาชญากรรม ประเภทการโจรกรรมนั้นเป็นหนึ่งในคดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหายนั่นเอง (บริหาร เสียงอารมณ, 2523)

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรมในสถานบริการ

จากการศึกษาผลปรากฏว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ เคยพบสถานบริการที่เปิดเกินเวลา คิดเป็นร้อยละ 68.8 เห็นว่าการปิดสถานบริการในเวลา 02.00 น. นั้นมีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 70.1 ไม่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสถานบริการ คิดเป็นร้อยละ 53.2 ไม่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศในสถานบริการ คิดเป็นร้อยละ 51.9 เห็นว่าปัญหายาเสพติดคือสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการคิดเป็นร้อยละ 74.7 หากสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลมีอาชญากรรมเกิดขึ้น จะไม่ไปใช้บริการสถานบริการนั้นอีก คิดเป็น ร้อยละ 63.6 ไม่เคยพบอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการนั้นเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระทำความ ผิด เช่น เป็นผู้ร่วมกระทำผิด หรือเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิด คิดเป็นร้อยละ 59.1 ไม่คิดว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่ มีผู้ใช้บริการมาก จะเป็นสถานบริการที่มีความปลอดภัยกว่าสถาน บริการที่มีขนาดเล็ก คิดเป็นร้อยละ 51.9 คิดว่าสถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะถูกเจ้าหน้าที่ ตรวจสอบการกระทำความผิดมากเป็นพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 55.8 คิดว่าการตรวจสถานบริการของ

เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นนั้น มีส่วนช่วยป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการได้จริง คิดเป็นร้อยละ 81.8 คิดว่าอาชญากรรมในช่วงเวลากลางคืนที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน สถานบริการที่ให้บริการในเวลากลางคืน เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 64.9 คิดว่าหากสถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้วในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้น เกิดขึ้นอีก คิดเป็นร้อยละ 73.4

สอดคล้องกับทฤษฎีโครงสร้างทางสังคม ทฤษฎีสภาวะไร้กฎเกณฑ์ (Social Structure And Anomie Theory) และ ทฤษฎีความกดดันทางสังคม (Strain Theory) "When people get mad, they act bad" Robert Agnew พฤติกรรมเบี่ยงเบน เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันในการดำเนินชีวิต ไปสู่เป้าหมายในชีวิตที่สังคมกำหนดค่านิยมไว้ ความขัดแย้งระหว่าง เป้าหมายและวิถีทาง นำไปสู่ภาวะ อโนมี (Anomie) แนวคิดเรื่องการอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชนในสังคมว่าเกิดมาจากโครงสร้างทางสังคม (Social Structure) ได้รับอิทธิพลมาจากแนวความคิดของอีมิล เดอร์คเคิม (Emile Durkheim) ซึ่ง เดอร์คเคิมได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับสภาวะทางสังคมที่ไม่มีกฎหมายหรือสังคมที่ไร้ระเบียบในการควบคุมพฤติกรรมของคนในสังคมว่าเป็นสภาวะที่เรียกว่า "อโนมี" (Anomie) และต่อมาแนวคิดนี้ได้รับการยอมรับว่าเป็นต้นแบบของแนวคิดริเริ่มในการมองปัญหาพฤติกรรมเบี่ยงเบนหรืออาชญากรรมว่าเกิดจากปัจจัยทางสังคม (Akers, 1994) จากแนวคิดสังคมไร้บรรทัดฐานของ อีมิล เดอร์คเคิม ต่อมา โรเบิร์ต เค เมอร์ตัน (Robert K. Merton) ได้นำเอาหลักการสังคมไร้บรรทัดฐาน (Anomie) มาสร้างเป็นทฤษฎีใหม่โดยตั้งชื่อว่า "ทฤษฎีความกดดันทางสังคม" (Strain Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายถึงสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนของบุคคลหรือพฤติกรรมอาชญากรรมว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนหรือพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดมาจากความขัดแย้งระหว่างค่านิยมของสังคมกับวิธีการในการบรรลุวัตถุประสงค์ (Discrepancy between Cultural Goals and Institutionalized Means) เพื่ออธิบายพฤติกรรมอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกา โดย เมอร์ตันได้อธิบายว่าสภาพสังคมมีอิทธิพลในการปลูกฝังให้บุคคลมีค่านิยมหรือความอยากบางประการแต่ในขณะเดียวกันโครงสร้างทางสังคมก็จำกัดความสามารถของบุคคลเฉพาะ กลุ่มในการบรรลุความต้องการนั้น หรืออาจกล่าวได้ว่าโครงสร้างทางสังคมมีส่วนกระตุ้นหรือผลักดันให้บุคคลบางกลุ่มมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับของคนในสังคม วัฒนธรรมของสังคมจะเป็นตัวกำหนดจุดมุ่งหมายหรือความต้องการของคนในสังคมที่บุคคลควรจะต้องไขว่คว้าหรือหามาให้ได้ ซึ่งจุดมุ่งหมายของแต่ละสังคมก็จะมีแตกต่างกันออกไปตามวัฒนธรรม สำหรับประเทศ

สหรัฐอเมริกาจุดมุ่งหมายสูงสุดของสังคมที่วัฒนธรรมกำหนดขึ้นก็คือความมั่งคั่ง ร่ำรวย เมื่อบุคคลมีความร่ำรวยหรือมั่งคั่งก็มักจะตามมาด้วยการได้รับการยอมรับ การยกย่องในสังคม หรือมีสถานภาพทางสังคมสูง ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวนี้มีลักษณะคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกันกับสภาพสังคม ไทยในปัจจุบัน ที่คนในสังคมยอมรับคนที่มีฐานะร่ำรวยได้รับการศึกษาดี มากกว่าจะยอมรับคนที่เป็นคนดี โดยนอกจากนี้ เมอร์ตันยังเชื่อว่า วัฒนธรรมในสังคมของประเทศสหรัฐอเมริกา นั้น กระตุ้นให้คนทุกคนใฝ่หาความร่ำรวยนี้ ทั้งนี้เนื่องจากวัฒนธรรมของประเทศมีพื้นฐานมาจากปรัชญาของความเท่าเทียมกันในสังคม (Egalitarian Ideology) ที่เชื่อว่าทุกคนมีสิทธิเท่าเทียมกันในการสร้างฐานะด้านเศรษฐกิจ ถึงแม้ทุกคนจะไม่สามารถบรรลุจุดมุ่งหมายนี้ แต่ทุกคนก็มีสิทธิและถูกคาดหวังว่าต้องพยายามสร้างฐานะให้ได้ หากผู้ใดไม่มีลักษณะเช่นนี้ก็อาจจะถูกสังคมกล่าวหาว่าเป็นบุคคลเกียจคร้าน หรือไม่มีความทะเยอทะยาน เมอร์ตันใช้โครงสร้างทางสังคมเป็นตัวอธิบายถึงสาเหตุที่ชนชั้นล่างของสังคมมีอัตราการกระทำผิดสูงกว่าชนชั้นกลางหรือสูง เนื่องมาจากการมีอยู่น้อยของโอกาสที่จะบรรลุความมุ่งหวังของสังคม คือ การสร้างฐานะความร่ำรวยให้แก่ตนเองอย่างถูกต้องตามกฎหมายตามโครงสร้างของสังคมหรือการสร้างฐานะโดยอาศัยวิธีการตามวัฒนธรรม ซึ่งชนชั้นกลางหรือชนชั้นสูงจะมีโอกาสเหล่านี้มากกว่าชนชั้นล่างแต่ในขณะเดียวกันสังคมก็เน้นถึงจุดมุ่งหมายทางสังคมมากกว่าวิธีการที่ได้รับมันมา ในสภาวะการณ์เช่นนี้ ชนชั้นล่างก็จะได้รับความกดดันมากกว่าชนชั้นอื่นในสังคม ฉะนั้นบุคคลต้องมีการปรับตัว เมื่อมีความขัดแย้งหรือ คับข้องใจ เมอร์ตัน ได้จำแนกหน้าที่ทางสังคมเป็น 2 ประเภท คือ หน้าที่หลัก (Manifest) หน้าที่รอง (Latent) หน้าที่ที่ไม่พึงปรารถนา (Dysfunctional) หน้าที่ของบางโครงสร้างของสังคมอาจมีประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ แต่ขณะเดียวกันคนบางส่วนอาจได้รับประโยชน์เพียงน้อยนิดหรืออาจไม่ได้รับประโยชน์เลย ซึ่งรวมไปถึงอาจจะมีคนบางกลุ่มหรือบางส่วนของสังคมได้รับผลเสียจากทำงานของโครงสร้างของสังคมนั้นก็ได้ Merton เห็นว่าสาเหตุของปัญหาจากการที่คนอเมริกันและสังคมอเมริกัน ให้ความสำคัญกับเป้าหมายเรื่องความร่ำรวยมั่งคั่งมากเกินไป จนเกินกำลังที่จะหาวิธีการไปสู่เป้าหมายได้ดีพอ ทำให้ประชาชนจะเกิดความตึงเครียด (Strain) และความคับข้องใจ (Frustration) ความตึงเครียดเชิงโครงสร้าง (Structural Strain) เมอร์ตัน ได้พัฒนาแนวคิดเรื่องอโนมีมาศึกษากับสังคมอเมริกัน โดยการรวมทฤษฎีของเดอริคส์กับข้อสันนิษฐานของเขาโดยเน้นประเด็นวัฒนธรรมอเมริกัน โมเดลโครงสร้างทางสังคมของเมอร์ตัน กลายมาเป็นมุมมองที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในการศึกษาทางอาชญาวิทยา ในช่วงตอนต้นทศวรรษที่ 1900 และยังคงได้รับความสนใจมาจนถึงปัจจุบัน แนวคิดเรื่องอโนมีและความตึงเครียดใน

ทัศนคติของสังคมต่างๆ ให้ความสำคัญและตระหนักต่อเป้าหมายและวิธีการไปสู่เป้าหมายแตกต่างกัน บางสังคมให้ความสำคัญต่อเรื่องหนึ่งมากกว่าอีกเรื่องหนึ่ง ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนในสังคมอเมริกันคือการให้ความสำคัญต่อเป้าหมายมากกว่าวิธีการไปสู่เป้าหมาย ทำให้เกิดความไม่ได้ดุษฎีภาพระหว่างเป้าหมายและวิธีการไปสู่เป้าหมาย เมอร์ตันเรียกว่า สภาวะ “อโนมี” ซึ่งเป็นลักษณะที่เป็นส่วนด้านลบของรัฐในการจัดการปัญหา คล้ายกับที่เตอร์โคมกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ความคิดของเมอร์ตันและเตอร์โคมเรื่องอโนมี แม้จะมีลักษณะเหมือนกันว่าเป็นสภาวะด้านลบของรัฐ แต่สิ่งที่แตกต่างกันอย่างเด่นชัดคือ ขณะที่เตอร์โคม ให้ความสำคัญในการอธิบายสาเหตุของอโนมีว่ามาจากสาเหตุพื้นฐานสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเกินไปเกินกว่าที่ระเบียบสังคมจะก้าวตามทันในการแก้ปัญหาควบคุมสังคมได้ แต่สำหรับ เมอร์ตัน เขาเห็นว่าสาเหตุของปัญหามาจากการที่คนอเมริกันและสังคมอเมริกัน ให้ความสำคัญกับเป้าหมายเรื่องความร่ำรวยมั่งคั่งมากเกินไป จนเกินกำลังที่จะหาวิธีการไปสู่เป้าหมายได้ดีพอ ทำให้ประชาชนจะเกิดความตึงเครียด (Strain) และเกิด ความคับข้องใจ (Frustration) เมอร์ตัน อธิบายว่าประชาชน จะต้องต่อสู้กับข้อจำกัดทางโครงสร้างเศรษฐกิจในสังคมด้วยวิถีทางของตนเอง จนเกิดความเครียด ความคับ ข้องใจและนำไปสู่ปัญหาอาชญากรรมในที่สุด เมอร์ตัน ได้สรุปวิธีการปรับสภาพของคนในสังคมไว้ทั้งหมด 5 แบบ (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543)

แต่รูปแบบที่สอดคล้องกับการศึกษาในครั้งนี้จะมีอยู่ 2 รูปแบบ ได้แก่ การปรับตัวประเภทที่ 2 (Innovation) และ การปรับตัวประเภทที่ 4 (Retreatism)

การปรับตัวประเภทที่ 2 (Innovation) พวกเขาเปลี่ยนแปลง เป็นพวกที่ยอมรับจุดหมายตามสังคมแต่อาจจะเนื่องด้วยวิถีทางที่สังคมมีไว้ที่ปิดกั้นสำหรับเขา เขาจึงต้องหาหนทางใหม่ที่จะไปสู่จุดหมายตามที่สังคมต้องการ ฉะนั้นถ้าหากพวกนี้ใช้วิธีการที่ผิดกฎหมาย พวกนี้ก็อาจจะกลายเป็นผู้กระทำความผิดหรือเป็นผู้ที่มีความประพฤติเบี่ยงเบนได้ พวกเขาเปลี่ยนแปลง จะมีเป้าหมายที่ถูกต้อง เป็นที่ยอมรับของสังคม แต่จะปฏิเสธวิธีการที่ถูกต้อง มีวิธีการที่แปลก เช่นเดียวกับกับการศึกษาในครั้งนี้ ที่กล่าวว่าสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ยังคงมีการกระทำความผิด เช่น การเปิดเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด ผู้ประกอบการมีส่วนร่วมหรือรู้เห็น ในการกระทำความผิดกฎหมายต่างๆ นั่นก็เป็นเพราะว่า ผู้ประกอบการทุกแห่ง ย่อมต้องการหารายได้ กำไร จากผู้มาใช้บริการให้ได้มากที่สุด ภายใต้สภาวะเศรษฐกิจ และข้อจำกัดต่างๆ ของสังคม อันเป็นแรงกดดัน หรือ ความตึงเครียดของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการจึงต้องคิดหาวิธีต่างๆ ที่ไม่สอดคล้องกับวิธีการปกติ หรือ วิธีการที่ถูกกฎหมาย เพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้และกำไร การเปิดสถาน

บริการเกินเวลาที่กำหนด ก็เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้มาใช้บริการหลังไหลเข้ามาใช้บริการในสถานบริการของตนได้ เพราะสามารถสนองความต้องการของผู้มาใช้บริการได้นานกว่า การปล่อยปละละเลย ไม่มีการตรวจตรา การลักลอบนำสิ่งของผิดกฎหมายเข้ามาในสถานบริการ ก็เป็นวิธีที่จะช่วยดึงดูดผู้มาใช้บริการให้เข้ามาสถานบริการได้มากขึ้น เนื่องจาก ไม่เป็นการรบกวนการมาใช้บริการของผู้มาใช้บริการมาก อันจะทำให้เกิดความวุ่นวาย หรือ สภาวะไร้กฎระเบียบ ขึ้นมาได้

การปรับตัวประเภทที่ 4 (Retreatism) นั้นเป็นพวกถอยหนีคือ เป็นพวกที่ละทิ้งค่านิยมทางสังคมและวิธีการที่สังคมยอมรับ คือไม่มีทั้งจุดมุ่งหมาย และไม่เห็นความสำคัญของวิธีการที่ถูกต้องตามสังคมอีกด้วย ปฏิเสธทั้งเป้าหมายและวิธีการที่ถูกต้องของสังคม จะแยกตัวออกจากผู้อื่น ได้แก่ พวกนอกกฎหมาย คนจรจัด เร่ร่อน ผู้ติดยาเสพติด ดิดเหล้า หรือพวกโรคจิตอื่น ๆ เช่นเดียวกับการศึกษาในครั้งนี้ ที่มีข้อมูลว่าอาชญากรรมก่ออาศัยความวุ่นวายของสถานบริการในช่วงเวลากลางคืนอันเป็นช่วงเวลาเหมือน สภาวะไร้กฎเกณฑ์ อาศัยเป็นช่วงก่อเหตุอาชญากรรม ซึ่งผู้ที่ใช้บริการสถานบริการส่วนใหญ่ มักจะมีการเสพสุรา ทำให้การครองตน ครองสติลดลง และทำให้ไม่เห็นความสำคัญของกฎหมาย หรือ ระเบียบต่างๆ ที่ได้กำหนดไว้ เมื่อได้มาอยู่ในสภาวะความวุ่นวายในสถานบริการซึ่งเปรียบเสมือนสภาวะไร้กฎเกณฑ์ ก็มักจะมีการลักลอบกระทำผิดกฎหมายอยู่อย่างต่อเนื่อง อย่างไม่เกรงกลัวเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่ดูแลความเรียบร้อยภายในสถานบริการดังกล่าว

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่สอดคล้องกับข้อมูลดังกล่าว โดย อัมณฑ พูบำรุง กล่าวไว้ว่า มีทฤษฎีที่เด่นชัดอยู่ทฤษฎีหนึ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกับอาชญากรรม ทฤษฎีนั้น กล่าวว่า อาชญากรรมเกิดขึ้นมากเพราะขาดการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังปล่อยให้ผู้กระทำผิดมากมายลอยนวลอยู่ได้โดยปราศจากการลงโทษการแก้ปัญหาเรื่องนี้จึงต้องให้ตำรวจ และศาลบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดกวดขัน การบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดกวดขันเท่านั้นที่จะลดปัญหาอาชญากรรมได้ เช่นเดียวกันกับการศึกษาในครั้งนี้ ที่มีข้อมูลปรากฏว่า การตรวจตราของเจ้าหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ จะช่วยให้อาชญากรรมลดลงได้ เพราะ การปรากฏตัวของเจ้าหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ที่จะเป็นการขับไล่ออกตรวจสถานบริการ หรือ การสุ่มตรวจบัตรประจำตัวประชาชนในสถานบริการ หรือ สุ่มตรวจปัสสาวะในสถานบริการ จะยิ่งช่วยให้อาชญากรหรือผู้ที่คิดจะทำความผิดเห็นเจ้าหน้าที่มากขึ้น ย่อมทำให้อาชญากรเกิดความรู้สึกยังยั้งชั่งใจในการกระทำความผิดขึ้นได้ อันเป็นการช่วยป้องกันอาชญากรรมได้ และเช่นเดียวกัน การตรวจตราของเจ้าหน้าที่นั้น ปกติแล้วก็มักจะตรวจตราในสถานบริการที่มีความเสี่ยงในการก่ออาชญากรรมมากที่สุด ซึ่งก็คือสถานบริการที่ลับตา ไม่ค่อยมีคน

พบเห็น หรือ มีขนาดเล็ก เพราะสถานบริการขนาดใหญ่ มีคนพบเห็นเป็นประจำ หรือ มีผู้มาใช้บริการเป็นประจำนั้น มักจะมีการวางระบบรักษาความปลอดภัยที่ดีกว่าอยู่แล้ว จึงช่วยลดภาระการเข้าไปตรวจตราของเจ้าหน้าที่ไปด้วยภายในตัว (อรรถพร ชูบำรุง, 2527)

5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับ การป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

จากการศึกษาผลปรากฏว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อสถานบริการ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการมากกว่าวิธีอื่น คิดเป็นร้อยละ 73.4 เห็นด้วยกับ การบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการ จะมีผลต่อรูปแบบ และความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมในพื้นที่นั้น คิดเป็นร้อยละ 58.4 คิดว่าอาชญากรรมส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 45.4 ไม่แน่ใจว่าสถานบริการที่มีขนาดเล็กมักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 51.9 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับผู้ประกอบการในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 57.8 คิดว่าสถานบริการแต่ละแห่งจะมีปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบที่แตกต่างกัน และจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 64.9 คิดว่าผู้ประกอบการสถานบริการและผู้มีอิทธิพล คือ ปัจจัยหนึ่งในการควบคุมความรุนแรง และ ความถี่ของอาชญากรรมในพื้นที่นั้น คิดเป็นร้อยละ 66.2 และ ไม่แน่ใจว่า การปิดสถานบริการตามเวลาที่กฎหมายกำหนด จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมได้ คิดเป็นร้อยละ 51.3

สอดคล้องกับหลักการของทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่ (Functionalism Theory) ของ อิมิล เดอร์ไคม์ กล่าวคือ สังคมเปรียบเสมือนร่างกายมนุษย์ที่ประกอบด้วย สังคมส่วนรวม อันประกอบด้วยระบบย่อยย่อยต่างๆ ที่ยึดโยงกัน ระบบย่อยแต่ละระบบต่างก็มีหน้าที่ของตนเอง และมีความสัมพันธ์กับระบบย่อยอื่นๆ ระบบย่อยต่างๆ นี้ จะต้องอยู่ในสภาวะที่สมดุลหรือมีดุลยภาพ สังคมจึงจะเป็นปกติสุข การเปลี่ยนแปลงของระบบย่อยส่วนใดส่วนหนึ่งย่อมส่งผลกระทบต่อระบบย่อยอื่นๆ และกระทบต่อโครงสร้างโดยรวม การเปลี่ยนแปลงของระบบย่อยถือเป็นเรื่องปกติ トラบเท่าที่ยังเกิดความสมดุลหรือดุลยภาพ ในทางสังคมก็เช่นเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงทางสังคมก็ถือว่าเป็นปรากฏการณ์ปกติ トラบเท่าที่ยังมีดุลยภาพ โดย เดอร์ไคม์ เห็นว่า อาชญากรรมที่ปรากฏขึ้นในทุกสังคม และในรูปแบบที่แตกต่างกันนั้น เป็นลักษณะที่แสดงออกถึงความเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมของมนุษย์ที่ต่างกัน ในสังคม เดอร์ไคม์ ถือว่า อาชญากรรมเป็นสภาวะปกติและเป็นความเป็นจริงทาง

สังคมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็สังคมในอดีตหรือในปัจจุบัน และไม่ว่าในสังคมที่กำลังพัฒนาหรือสังคมที่พัฒนาแล้ว ต่างก็ประสบกับปัญหาอาชญากรรม เพราะไม่มีสังคมใดที่สามารถบังคับให้สมาชิกทุกคนยอมปฏิบัติตามได้ในทุกเรื่องภายใต้เงื่อนไขทุกสถานการณ์ อาชญากรรมจึงเป็สิ่งที่ขัดแย้งกับสังคมปัจจุบัน แต่เป็การปูพื้นฐานสำหรับวิถีชีวิตและจริยธรรมสำหรับอนาคต เช่นเดียวกันกับการศึกษาในครั้งนีที่ข้อมูลปรากฏว่า รูปแบบ และความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมในพื้นที่แต่ละพื้นที่นั้น จะมีความแตกต่างกัน และ จะมีรูปแบบที่เป็เอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ โดยอาชญากรรมในสถานบริการนั้น ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นหลายพื้นที่ แต่อาชญากรรมในสถานบริการในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางนั้นจะมีลักษณะที่แตกต่างกับพื้นที่อื่น จะเกี่ยวข้องกับชีวิตและร่างกาย และเป็คดีที่รัฐเป็ผู้เสียหายเป็ส่วนใหญ่ ความแตกต่างของอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่นั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็ สภาพสังคมในพื้นที่นั้น สภาพเศรษฐกิจ ค่าครองชีพของประชากรในพื้นที่ หรือแม้กระทั่งการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ ล้วนมีผลต่อรูปแบบ และความรุนแรงของอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่ และปัจจัยต่างๆเหล่านั้นก็มีผลให้อาชญากรรมในแต่ละพื้นที่ย่อมมีเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ (ณัฐวิวัฒน์ สุทธิโยธิน, 2555)

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ท่านอาจารย์ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ ได้เสนอแนวทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมทั้งเก่ากลาง ใหม่ ซึ่งทฤษฎีทั้งสามนี้ต่างมีลักษณะร่วมมือกัน คือ กำหนดแนวทางป้องกัน และกระทำผิดโดยการตัดช่องโอกาสสำหรับอาชญากรรม รวมทั้ง ต่างก็เป็แกนหลักสำหรับวางมาตรการในการควบคุมอาชญากรรมก่อนจะเกิดขึ้น ในขณะที่แนวทางทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Approach) มุ่งกำหนดให้การป้องกันเป็หลักซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยกลไกของรัฐเพียงฝ่ายเดียว รวมทั้ง กำหนดอัตราส่วนของตำรวจต่อประชาชนในจำนวนที่เชื่อว่าพอเพียงรับผิดชอบต่อปัญหาอาชญากรรม อีกทั้งแนวชุมชนสังคม (Community Relation Approach) ที่เป็การป้องกันอาชญากรรมโดยมุ่งสู่การควบคุม และแจกจ่ายข่าวสารข้อมูลอาชญากรรม ส่วนทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Control Environment Design) มุ่งผสมผสานหลัก และมาตรการของทั้งสองของแนวชุมชนสัมพันธ์ กับทฤษฎีการบังคับใช้กฎหมาย โดยกล่าวถึงกระบวนการมาตรการ และบทบาทของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และประชาชนที่ชัดเจนขึ้น การแก้ปัญหาอาชญากรรมตำรวจจึงจำเป็อย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากประชาชนเป็สำคัญ เช่นเดียวกันกับการศึกษาในครั้งนี ที่มีข้อมูลปรากฏว่า การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการมากกว่าวิธีอื่น และ ผู้ประกอบการสถาน

บริการและผู้มีอิทธิพล คือ ปัจจัยหนึ่งในการควบคุมความรุนแรง และ ความถี่ของอาชญากรรมในพื้นที่นั้น ซึ่งการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นที่จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ หรือ ภาคเอกชน รวมถึงประชาชนด้วย ต้องมีการทำงานร่วมกันอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังก็จะช่วยให้อาชญากรหรือผู้กระทำความผิดมีความเกรงกลัวต่อการกระทำผิดมากขึ้น และยังช่วยเพิ่มความมั่นใจในความปลอดภัยของผู้มาใช้บริการมากขึ้นด้วย ผู้ประกอบการสถานบริการต่างๆ ก็ต้องมีการให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ทุกหน่วยในการออกตรวจตราสถานบริการต่างๆ และเพิ่มมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานประกอบการของตนตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่อย่างต่อเนื่อง ประชาชนที่มาใช้บริการก็ต้องให้ความร่วมมือในเรื่องการรักษาความปลอดภัย ไม่มีการนำสิ่งของผิดกฎหมายเข้ามาในสถานบริการ ไม่แสดงพฤติกรรมต่างๆที่ไม่เหมาะสมเมื่อมาใช้สถานบริการ และเคารพสิทธิของผู้อื่นที่มาใช้บริการด้วยกัน สิ่งเหล่านี้ ถือว่าเป็นการป้องกันอาชญากรรมแบบบูรณาการ ทำงานกันอย่างเป็นภาคส่วน ถ้าเกิดขึ้นพร้อมกันและควบคู่กันไป ก็ย่อมจะช่วยป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการที่อาจจะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, 2525)

6. ปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่สัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

6.1 ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภทต่างๆ พบว่า ประเภทของสถานบริการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P\text{-value} < 0.05$) กับการเกิดคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ เช่น การทำร้ายร่างกาย หรือ ฆ่าผู้อื่น เป็นต้น ส่วนความสัมพันธ์ของสถานบริการกับ คดีเกี่ยวกับชีวิตร่างกาย และเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน คดีที่นำสนใจและคดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า อัตราการเกิดคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญในสถานบริการพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางอาจจะสูงกว่าพื้นที่อื่น ดังเช่นในอดีตที่ผ่านมาที่เคยมีอาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญเกิดขึ้นในพื้นที่สถานบริการในเขตห้วยขวางมาแล้วบ่อยครั้ง เช่น เมื่อช่วงเช้าของวันที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2557 ได้เกิดเหตุวัยรุ่นไล่ยิงกันที่บริเวณปากซอยรัชดาภิเษก 14 ถนนรัชดาภิเษก ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต โดยมีสาเหตุจากการเขม่นกันในสถานบันเทิงแห่งหนึ่งใกล้ๆกับจุดเกิดเหตุ ซึ่งจากการสอบสวนพบว่า สถานบันเทิงดังกล่าวอาจมี

การเปิดเกินเวลาที่กฎหมายกำหนด และเมื่อวันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2555 เหตุอุกกลุ่มวัยรุ่มร่ามทำร่างกาย และใช้อาวุธปืนยิงกัน เหตุเกิดที่ลานจอดรถร้านข้าวต้มโตรุ่ง ถนนวัฒนธรรม แขวงและเขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร โดยก่อนเกิดเหตุกลุ่มวัยรุ่มดังกล่าวได้ไปที่ยิวที่ผับแห่งหนึ่งในย่านห้วยขวาง ติดกับร้านข้าวต้มดังกล่าว หลังผับเลิกก็ไปนั่งกินข้าวต้มกันต่อจนถึงเช้า และได้ก่อเหตุทำร้ายร่างกายและ ยิงกันขึ้นและจึงหลบหนีไป จากข้อมูลดังกล่าว สะท้อนให้เห็นว่า สถานบริการย่านห้วยขวางนั้น ในอดีตมักจะมีอาชญากรรมประเภทอุกกรรมรุ่มร่ามสะเทือนขวัญอย่างบ่อยครั้ง ส่วนคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีที่น่าสนใจและคดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหายสามารถจะเกิดขึ้นได้ในสถานบริการเขตพื้นที่อื่นด้วย ไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นพื้นที่ของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

6.2 ความสัมพันธ์ของช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภทต่างๆ พบว่า ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่ออาชญากรรมทุกประเภท (คดีอุกกรรมรุ่มร่ามสะเทือนขวัญ ประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ประเภทคดีที่น่าสนใจและประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย) แสดงให้เห็นว่า อาชญากรรมในสถานบริการย่านห้วยขวางนั้น ไม่จำกัดช่วงเวลาว่าจะเกิดเหตุขึ้นเมื่อใด ไม่ว่าจะ เป็นระหว่างที่สถานบริการเปิดให้บริการ หรือ หลังจากปิดสถานบริการไปแล้ว ดังสังเกตได้จากข่าวสารในปัจจุบันที่มักจะมีข่าวอาชญากรรมเกิดขึ้น โดยไม่จำกัดพื้นที่ หรือ เวลาเกิดเหตุ สอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุมทางสังคม (Social control Theory)

อีมิล เดอร์ไคม์ (Emile Durkheim) (พรชัย ชันดี และคณะ, 2543) อธิบายว่า เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรไปเป็นสังคม อุตสาหกรรมหรือสังคมสมัยใหม่ ทำให้เกิดสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยการแข่งขันตัวใครตัวมัน กฎเกณฑ์ทางสังคมจะไม่มีประสิทธิภาพในการควบคุมบุคคลได้อย่างเพียงพอ ทำให้สังคมขาดความเป็นปึกแผ่นและไม่เข้มแข็งพอที่จะควบคุมสมาชิกในสังคมให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ หรือเกิดสภาวะ อโนมี (Anomie) ในที่สุดพฤติกรรมอาชญากรรมก็จะเกิดขึ้นตามทฤษฎีนี้ถือว่ามนุษย์ไม่สามารถควบคุมตนเองได้เพราะโดยธรรมชาติแล้ว มนุษย์ชั่วร้ายและพร้อมที่จะทำผิดหากไม่มีกลไกใดมาควบคุมพฤติกรรม ดังนั้น อาชญากรรมต่างๆย่อมมีโอกาสเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ไม่จำกัดว่าจะต้องเกิดเวลาไหน หรือสถานที่ใด

6.3 ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภทต่างๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบเห็น พบว่าสถานบริการที่ให้บริการเกินเวลา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ต่อจำนวนอาชญากรรมทุกประเภท (คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ ประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ประเภทคดีที่น่าสนใจและประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย) แสดงให้เห็นว่าการเปิดให้บริการเกินเวลาของสถานบริการย่านห้วยขวางไม่มีเกี่ยวข้องกับจำนวนอาชญากรรม สถานบริการที่ปิดตามเวลาอาจจะมีอาชญากรรมเกิดขึ้นมากกว่า สถานบริการที่เปิดเกินเวลาก็คงเป็นได้ดังเช่นตามข่าวอาชญากรรมที่มักจะมีเหตุกลุ่มวัยรุ่น ทะเลาะวิวาทกันภายในสถานบริการที่ไปใช้บริการ โดยมีสาเหตุจากเรื่องส่วนตัวต่างๆ หรือ จากการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ ที่มีการเข้าไปตรวจสอบบัตรประจำตัวประชาชน เพื่อทำการตรวจสอบว่ามีเยาวชนอายุไม่ถึง 20 ปี มาใช้บริการหรือไม่ หรือ การสุ่มตรวจปัสสาวะวัยรุ่นที่ไปใช้บริการในสถานบริการต่างๆที่กำลังเปิดให้บริการก็มักจะพบ เยาวชนที่อายุไม่ถึง 20 ปี หรือ พบผู้ใช้บริการที่มีปัสสาวะเป็นสีม่วง หรือมีผลบวกอยู่บ้าง ตัวอย่างเหตุการณ์เช่น เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2552 พันตำรวจเอก อนุรักษ์ นาคพนม ผู้กำกับการสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางในขณะนั้น ได้นำกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายป้องกันและปราบปราม และ ฝ่ายสืบสวนสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง เข้าปิดล้อมตรวจค้นสถานบันเทิงภายในซอยรัชดาภิเษก แขวงและเขตห้วยขวาง เพื่อป้องกันปราบปรามอาชญากรรม ตรวจค้นยาเสพติดและสิ่งผิดกฎหมาย ตามนโยบายการจักระเบียบสังคมของกองบัญชาการตำรวจนครบาล โดยเจ้าหน้าที่ได้กระจายกำลังกันเจ้าตรวจค้นตามสถานบันเทิงทั้งหมด 10 ร้านในย่านดังกล่าว ก็พบนักท่องเที่ยวชายหญิงจำนวนมาก สอบบัตรประชาชนของนักท่องเที่ยวเพื่อตรวจดูว่า มีเด็กอายุต่ำกว่า 20 ปี เข้ามาใช้บริการบ้างหรือไม่ และตรวจค้นตามร่างกายเพื่อหาเสพติดและสิ่งผิดกฎหมาย นอกจากนี้ยังทำการสุ่มตรวจปัสสาวะนักท่องเที่ยวจากสถานบันเทิงทั้ง 10 ร้านด้วย โดยใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง หลังการปิดล้อมตรวจค้น เจ้าหน้าที่ตำรวจ เปิดเผยว่า จากการสุ่มตรวจปัสสาวะนักท่องเที่ยวทั้งหมด 127 คน จากสถานบันเทิงทั้ง 10 ร้าน ก็พบว่า มีปัสสาวะสีม่วงจำนวน 4 คน เป็นชาย 3 คน หญิง 1 คน จึงนำตัวส่งไปตรวจอย่างละเอียดอีกครั้งว่าที่โรงพยาบาลคลองตันว่าปัสสาวะมีสีม่วงจากอะไร หากแพทย์ระบุว่ามาจากสารเสพติด ก็จะนำตัวส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีข้อหาเสพยาเสพติดต่อไป (www.manager.co.th/Crime, 8 สิงหาคม พ.ศ. 2552) สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าอาชญากรรมใน

สถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางย่อมไม่จำกัดว่าจะเกิดขึ้นก่อนสถาน
บริการปิดหรือหลังสถานบริการปิด

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาล ห้วยขวาง มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ เพื่อศึกษาสาเหตุที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ และเพื่อศึกษาแนวทาง และวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรม การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณควบคู่กับการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสุ่มตัวอย่าง มีประชากรกลุ่มเป้าหมายสำหรับตอบแบบสอบถามในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 154 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มประชาชน กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ และกลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ และกลุ่มประชากรสำหรับให้สัมภาษณ์เชิงลึก จำนวน 9 คน จากทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง

สรุปผลการศึกษาปรากฏดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการวิจัยเชิงปริมาณ

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 57.59 ส่วนใหญ่อยู่อายุระหว่าง 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 35.06 ระดับการศึกษาส่วนใหญ่จบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 62.99 ส่วนใหญ่รายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 10,001 – 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 29.22 ส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ต่างจังหวัด คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมีระยะเวลาอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครมากกว่า 6 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 46.10

2. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ

จากผลการศึกษาปรากฏว่า สถานบริการประเภท ดิสโก้เธค ผับ บาร์ ไนต์คลับ ได้รับความนิยมสูงสุด โดยคิดเป็นร้อยละ 40.26 กลุ่มตัวอย่างมักใช้บริการในวันหยุดเสาร์ – อาทิตย์ คิดเป็นร้อยละ 63.64 ใช้บริการช่วงเวลาประมาณ 18.00 – 24.00 น. คิดเป็นร้อยละ 85.71 ความถี่ที่ใช้บริการสถานบริการประมาณ สัปดาห์ละ 1-2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 29.87 ส่วนใหญ่เดินทางไปสถานบริการโดยรถส่วนตัวคิดเป็นร้อยละ 61.69 สำหรับสิ่งที่จูงใจให้อยากเข้าไปใช้บริการในสถานบริการนั้นๆมากที่สุด คือ คั่นเคยกับสถานบริการนั้นๆ คิดเป็นร้อยละ 28.57 และมักจะไปเที่ยวกับเพื่อน

ร่วมงานมากที่สุด คิดเป็น ร้อยละ 59.09 และเมื่อเลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้ว มักจะไม่ไปที่อื่นอีก คิดเป็นร้อยละ 63.64

3. ความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ

จากผลการศึกษาปรากฏว่า อาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เช่น ฆ่าผู้อื่น ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ วางเพลิง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่เคยพบ คิดเป็นร้อยละ 48.7 อาชญากรรมประเภท คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ เช่น ฆ่าผู้อื่น พยายามฆ่า ข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ไม่เคยพบ คิดเป็นร้อยละ 49.3 อาชญากรรมประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เช่น ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ พบเห็นน้อย คิดเป็นร้อยละ 44.9 อาชญากรรมประเภทคดีที่น่าสนใจ เช่น โจรกรรมรถจักรยานยนต์ รถยนต์ ข่มขืนและฆ่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ ไม่เคยพบ คิดเป็น ร้อยละ 50.0 และอาชญากรรมประเภท รัฐเป็นผู้เสียหาย เช่น อาวุธปืน การพนัน ยาเสพติด การค้าประเวณี เปิดสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือ เปิดเกินเวลา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ พบเห็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.0

4. ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมและสถานบริการ

จากการศึกษาผลปรากฏว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ เคยพบสถานบริการที่เปิดเกินเวลา คิดเป็นร้อยละ 68.8 เห็นว่าการปิดสถานบริการในเวลา 02.00 น. นั้นมีความเหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 70.1 ไม่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดในสถานบริการ คิดเป็นร้อยละ 53.2 ไม่เคยพบปัญหาอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องกับการบริการทางเพศในสถานบริการ คิดเป็นร้อยละ 51.9 เห็นว่าปัญหายาเสพติดคือสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการคิดเป็นร้อยละ 74.7 หากสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลมีอาชญากรรมเกิดขึ้น จะไม่ไปใช้บริการสถานบริการนั้นอีก คิดเป็นร้อยละ 63.6 ไม่เคยพบอาชญากรรมที่มีผู้ประกอบการสถานบริการนั้นเข้าไปเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิด เช่น เป็นผู้ร่วมกระทำความผิด หรือเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิด คิดเป็นร้อยละ 59.1 ไม่คิดว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่ มีผู้ใช้บริการมาก จะเป็นสถานบริการที่มีความปลอดภัยกว่าสถานบริการที่มีขนาดเล็ก คิดเป็นร้อยละ 51.9 คิดว่าสถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะถูกเจ้าหน้าที่ตรวจสอบการกระทำความผิดมากเป็นพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 55.8 คิดว่าการตรวจสถานบริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นนั้น มีส่วนช่วยป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการได้จริง คิดเป็นร้อยละ 81.8 คิดว่าอาชญากรรมในช่วงเวลากลางคืนที่เกิดขึ้น ในปัจจุบัน สถานบริการที่ให้บริการในเวลา

กลางคืน เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 64.9 คิดว่าหากสถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้วในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภท เดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก คิดเป็นร้อยละ 73.4

5. ความคิดเห็นเกี่ยวกับป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

จากการศึกษาผลปรากฏว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่ เห็นด้วยกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อสถานบริการ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการมากกว่าวิธีอื่น คิดเป็นร้อยละ 73.4 เห็นด้วยกับ การบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการ จะมีผลต่อรูปแบบ และความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมใน พื้นที่นั้น คิดเป็นร้อยละ 58.4 คิดว่าอาชญากรส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 45.4 ไม่แน่ใจว่าสถานบริการที่มีขนาดเล็กมักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 51.9 เห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับผู้ประกอบการในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 57.8 คิดว่าสถานบริการแต่ละแห่งจะมีปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบที่แตกต่างกัน และจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 64.9 คิดว่าผู้ประกอบการสถานบริการและผู้มีอิทธิพล คือ ปัจจัยหนึ่งในการควบคุมความรุนแรง และ ความถี่ของอาชญากรรมในพื้นที่นั้น คิดเป็นร้อยละ 66.2 และ ไม่แน่ใจว่า การปิดสถานบริการตามเวลาที่กฎหมายกำหนด จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมได้ คิดเป็นร้อยละ 51.3

6. ปัจจัยที่เป็นสาเหตุที่สัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานี

ตำรวจนครบาลห้วยขวาง

6.1 ความสัมพันธ์ของประเภทของสถานบริการที่ผู้ให้ข้อมูลไปใช้บริการพื้นที่ สน. ห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภทต่างๆ พบว่าประเภทของสถานบริการมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P\text{-value} < 0.05$) กับการเกิดคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ ได้แก่ การฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์ วางเพลิง หรือการลักพาตัวเรียกค่าไถ่ เป็นต้น ส่วนความสัมพันธ์ของสถานบริการกับ คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีที่น่าสนใจและคดีประเภทที่รัฐเป็นผู้เสียหาย พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ เป็นคดีที่มักจะเกิดขึ้นในสถานบริการพื้นที่รับผิดชอบของ สน. ห้วยขวาง ส่วนคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ คดีที่น่าสนใจและคดีประเภทที่รัฐเป็น

ผู้เสียหายนั้น สามารถจะเกิดขึ้นได้ในสถานบริการเขตพื้นที่อื่นด้วย ไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นพื้นที่ของ สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง แต่อย่างไร

6.2 ความสัมพันธ์ของช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง และอาชญากรรมประเภทต่างๆ พบว่า ช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างไปใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อ อาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ ประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ประเภทคดีที่น่าสนใจและประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย แสดงให้เห็นว่า อาชญากรรมในสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางทุกประเภทนั้น ไม่จำกัดช่วงเวลาว่าจะเกิดเหตุขึ้นเมื่อใด ระหว่างที่สถานบริการเปิดให้บริการ หรือ หลังจากปิดให้บริการไปแล้ว

6.3 ความสัมพันธ์ของสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ที่เปิดให้บริการเกินเวลา และจำนวนอาชญากรรมประเภทต่างๆ พบว่า สถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลา ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ต่อจำนวนอาชญากรรมประเภทคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ ประเภทคดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ประเภทคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน ประเภทคดีที่น่าสนใจ และประเภทคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย ที่ผู้ให้ข้อมูลเคยพบ แสดงให้เห็นว่า การเปิดให้บริการเกินเวลา ตามที่กฎหมายกำหนดของสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบ สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ไม่เกี่ยวข้องกับจำนวนความถี่ของอาชญากรรมทุกประเภท ดังนั้น สถานบริการในสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางที่ปิดตามเวลาที่กฎหมายกำหนด ก็อาจจะมีอาชญากรรมเกิดขึ้นมากกว่า สถานบริการที่เปิดให้บริการเกินเวลาที่กฎหมายกำหนดก็เป็นได้

ส่วนที่ 2 ผลการวิจัยเชิงคุณภาพ

จากบทสัมภาษณ์เชิงลึกของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับ ข้อมูลการใช้สถานบริการในเวลากลางคืน ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพอาชญากรรม ความรุนแรงของอาชญากรรม และ ความถี่ของอาชญากรรม ในสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของ สน.ห้วยขวาง ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่อื่นๆที่เกี่ยวข้องและข้อเสนอแนะอื่นๆเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ สามารถสรุปใจความได้ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่ใกล้กับสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของ สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง ส่วนใหญ่จะใช้บริการสถานบริการในพื้นที่ห้วยขวาง เพื่อการพบปะสังสรรค์ พักผ่อนหลังการทำงาน แม้จะทราบดีว่าอาจพบกับความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรมประเภทต่างๆในสถานบริการที่เข้าไปใช้บริการ ซึ่งอาชญากรรมที่พบส่วนใหญ่ในสถานบริการในพื้นที่ สน.ห้วยขวาง ของผู้สัมภาษณ์ คือ เกิดการทะเลาะวิวาทจากการดื่มสุราจนขาดสติ การทำร้ายร่างกาย และคดีเกี่ยวกับการใช้สารเสพติด สำหรับวิธีป้องกันอาชญากรรมน่าจะเพิ่มกำลังของเจ้าหน้าที่ เพิ่มความถี่และความเข้มในการตรวจตราของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และ การตรวจผู้มาใช้บริการจากเจ้าหน้าที่ รักษาความปลอดภัยก่อนเข้าสถานบริการ นอกจากนี้ผู้ใช้บริการสถานบริการควรให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยด้วย ต้องมีการทำงานร่วมกันบูรณาการทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งประชาชน การจึงจะสามารถช่วยป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นจึงอาจสรุปผลการศึกษาดังกล่าวตามวัตถุประสงค์งานวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. เกี่ยวกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

สภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในพื้นที่รับผิดชอบของ สน.ห้วยขวางนั้น โดยภาพรวมแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็น คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เนื่องจากผู้ที่มาใช้บริการสถานบริการส่วนใหญ่จะมีการดื่มสุรา ทำให้การควบคุมสติและอารมณ์ลดลง สามารถก่อเหตุได้ง่าย และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย โดยเฉพาะคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ปัจจุบันปัญหายาเสพติดยังคงแพร่ระบาดอยู่ในกลุ่มวัยรุ่น มีการลักลอบใช้ยาเสพติดเป็นตัวกระตุ้นในการใช้บริการสถานบริการให้มีความสนุกมากยิ่งขึ้น โดยผู้ขายยาเสพติดส่วนใหญ่ยังคงเป็นกลุ่มวัยรุ่น เนื่องจากมีการชักชวนจากกลุ่มเพื่อนให้ลองใช้ยาเสพติด และมีการทำให้ การใช้ยาเสพติดเป็นเหมือนแฟชั่น หรือ ค่านิยมในกลุ่มวัยรุ่นยุคปัจจุบันมากขึ้น

2. สาเหตุที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในสถานบริการ สาเหตุส่วนใหญ่ เนื่องมาจากการใช้บริการสถานบริการที่เกินขอบเขต ไม่สามารถควบคุมตนเองไม่ให้เกิดความผิดได้ เพราะมีการดื่มสุราในสถานบริการ ทำให้ความคิด หรือ ความยับยั้งชั่งใจลดลง เป็นเหตุให้ผู้ที่ใช้บริการเสี่ยงที่จะก่อเหตุได้มากยิ่งขึ้น ยิ่งปัจจุบันนี้มียาเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ยิ่งทำให้เสี่ยงต่อการเกิดปัญหาอาชญากรรมมากยิ่งขึ้น การเปิดให้บริการสถานบริการอย่างเกินขอบเขตที่กฎหมายกำหนด ก็มีมีส่วนช่วยให้ปัญหาอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น สถานบริการในยามค้าคืนจัดได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของสาเหตุปัญหาอาชญากรรมในช่วงเวลากลางคืนได้

3. แนวทางและวิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

แนวทางและการป้องกัน ควรมีการทำงานกันอย่างบูรณาการหลายหน่วยงาน ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ หรือภาคเอกชน ในการออกตรวจตราสถานบริการให้บ่อยขึ้น ผู้ประกอบการสถานบริการควรให้ความร่วมมือในการป้องกันอาชญากรรมให้มากขึ้น มีการเพิ่มเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย และกล้องวงจรปิดในสถานบริการเพื่อเพิ่มการตรวจตรา ป้องกันการก่ออาชญากรรมที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ ไม่ลักลอบเปิดสถานบริการนอกเวลาที่กฎหมายกำหนด ไม่ยึดถือผลประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าประโยชน์ส่วนรวม และ ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัย

1. ควรให้เจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย มีการกวดขันตรวจสอบ สิ่งผิดกฎหมายของผู้มาใช้บริการสถานบริการให้มากขึ้น อาทิเช่น การออกนโยบาย ตั้งจุดตรวจ จุดสกัด ของเจ้าหน้าที่ตำรวจ บริเวณโดยรอบสถานบริการในช่วงเวลากลางคืน ก่อนให้บริการของสถานบริการ และหลังให้ปิดบริการ ให้มากขึ้น เพื่อป้องกันการลักลอบกระทำผิดกฎหมาย เพราะยังพบว่าสถานบริการกลางคืนยังคงเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาอาชญากรรมในช่วงกลางคืนอยู่

2. ควรมีหน่วยงานที่ทำการเก็บข้อมูลปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการแต่ละพื้นที่อย่างจริงจัง แล้วทำการวิเคราะห์ หารูปแบบปัญหาอาชญากรรม ของแต่ละพื้นที่ อาจทำให้เห็นเอกลักษณ์ของอาชญากรรมในสถานบริการแต่ละพื้นที่ อันจะนำมาใช้เป็นข้อมูลในการ จัดกำลังเจ้าหน้าที่ หรือ หนโยบายต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการป้องกันอาชญากรรมในแต่ละพื้นที่ได้อย่างเหมาะสมต่อไป

3. เจ้าหน้าที่ตำรวจ และ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมาย ควรจะเข้มงวดกับสถานบริการที่มักจะลักลอบเปิดให้บริการเกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนด เพราะสถานบริการที่เปิดเกินเวลา ส่วนใหญ่จะเป็นสาเหตุของอาชญากรรมหลายประเภทในช่วงเวลากลางคืน

4. ควรมีการควบคุม กวดขัน สถานบริการที่เปิดให้บริการใกล้กับสถานศึกษา ควบคุมไปกับการให้ความรู้เด็กและเยาวชนในสถานศึกษาไปด้วย การกวดขันผู้ประกอบการสถานบริการต่างๆ เพียงอย่างเดียว จะช่วยป้องกันอาชญากรรมได้เพียงพื่นรอบๆ สถานบริการเท่านั้น ต้องให้ความรู้เกี่ยวกับผลเสียของการเที่ยวกลางคืนอย่างไร้การควบคุม กับผู้ใช้บริการสถานบริการควบคู่กันไปด้วย โดยเฉพาะ เด็กและเยาวชนในสถานศึกษาต่างๆ อันจะเป็นการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในช่วงเวลากลางคืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. จากการศึกษาพบว่ามีสถานบริการบางแห่ง มีการล่วงละเมิดทางเพศต่อพนักงานที่ให้บริการลูกค้าในสถานบริการ เพื่อเป็นการป้องกันการกระทำผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศในสถานบริการ ควรมีกำชับผู้มาใช้บริการ ให้คำนึงถึง สิทธิส่วนบุคคล เพื่อไม่ให้มีการล่วงละเมิดทางเพศกับพนักงาน และควรจะมีปฏิบัติการและบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเมื่อมีการแจ้งความเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ เพื่อเป็นการยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ

6. สถานบริการต่างๆ ควรจัดให้มีเจ้าหน้าที่ในการตรวจตราผู้มาใช้บริการสถานบริการอย่างจริงจังเพื่อป้องกันการลักลอบนำสิ่งของผิดกฎหมายเข้าไปในสถานบริการ เช่น อาวุธปืน หรือ ยาเสพติด

ติด และเข้มงวดในการตรวจบัตรประจำตัวประชาชน เพื่อเด็กและเยาวชนที่อายุไม่เกิน 20 ปี มาใช้บริการในสถานบริการต่างๆ

7. ควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้ความสำคัญกับการเปิดให้บริการสถานบริการให้มากขึ้น โดยเฉพาะ การปิดสถานบริการตามเวลาที่กฎหมายกำหนด ต้องปิดตามเวลาอย่างเคร่งครัด เพราะหากเปิดเกินกว่าเวลาที่กำหนด ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่จะมีการดื่มสุรา และส่วนใหญ่จะใช้ยานพาหนะส่วนตัวในการเดินทาง ทำให้ความสามารถในการขับขี่ยานพาหนะลดลง อาจทำให้สถิติอุบัติเหตุบนท้องถนนเพิ่มขึ้น เนื่องจากการ เมาแล้วขับ หรือ ง่วงแล้วขับ นอกจากนี้ การเปิดสถานบริการนอกเวลาที่กฎหมายกำหนด ยังเป็นการเพิ่มภาระของเจ้าหน้าที่ตำรวจในการตั้งจุดตรวจ จุดสกัด ที่ต้องมากขึ้นอีกด้วย

8. หากสถานบริการใดที่มักจะมีการกระทำความผิดกฎหมาย ดังต่อไปนี้ การจำหน่ายให้บุคคลอายุไม่เกิน 20 ปี การจำหน่ายสุราในเวลาห้ามจำหน่าย และ เปิดสถานบริการเกินกว่าเวลาที่กฎหมายกำหนด อยู่เป็นประจำ เห็นควรให้เจ้าหน้าที่ตำรวจประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการออกคำสั่งให้ปิดสถานบริการ ได้แก่ กรุงเทพมหานคร หรือ ผู้ว่าราชการในแต่ละจังหวัด ทำการออกคำสั่งปิดสถานบริการนั้นโดยทันที เพราะสถานบริการดังกล่าวมีความเสี่ยงสูงที่จะเป็นบ่อเกิดของปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ได้

รายการอ้างอิง

- Bennett T. and Holloway K. (2005). The Association Between Multiple Drug Misuse and Crime. *International Journal Offender Therapy and Comparative Crime*, 49, 63 -81.
- John Muncie. (2005). The globalization of crime control-the case of youth and juvenile justice Neo-liberalism, policy convergence and international conventions. *Theoretical Criminology*, 9, 35 - 64.
- Wright R. and Decker S. (1994). *Burglars on the Job : Streetlife and Residential Break-ins*. United States of America. : Northeastern University Press.
- www.manager.co.th/Crime. (8 สิงหาคม พ.ศ. 2552). อาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม.
- www.matichon.co.th. (20 มิถุนายน พ.ศ. 2555).
- www.ratchakitcha.soc.go.th. (2556). การค้นหาราชกิจจานุเบกษา.
- กมลทิพย์ วิจิตรสุนทรกุล. (2542). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการติ่มของนักเรียนอาชีวศึกษาชายในกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กรมตำรวจ. (2537). สำนักงานแผนงานและงบประมาณ คู่มือประชาชน. กองแผนงาน 2 สำนักงานแผนงานและงบประมาณ กรมตำรวจกรุงเทพมหานคร: กรมตำรวจ.
- กฤตภาส ฉกามาพจร, นิรุจน์ สุขปรกาการ และศุภกฤษณ์ ปัญญา. (2552). การศึกษาระดับความพึงพอใจของมาตรการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสถาบันเทิงประเภทผ้าพื้นทีศึกษาชอยเอกมัย วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะศิลปกรรมศาสตร์. มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- โกศล วงศ์สุวรรณค์ และสถิต วงศ์สุวรรณค์. (2543). ปัญหาสังคมไทย. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ชัยวัฒน์ เพ็ชรไฟ. (2548). พฤติกรรมของพนักงานบาร์อะโกโก้และขั้นตอนกระบวนการขายบริการของพนักงานบาร์ อะโกโก้ ปัญหาพิเศษรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ: วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชาญคณิต กฤตยา สุริยะมณี และอุนิษา เลิศโตมรสกุล. (2553). การนำกลยุทธ์แบบ *Community policing* มาประยุกต์ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในเขตเมือง: กรณีศึกษาชุมชนในเขตลาดพร้าว บางนาและบางพลัด กรุงเทพมหานคร. กระทรวงยุติธรรม: สำนักงานกิจการยุติธรรม.

- ณัฐรัฐวัฒน์ สุทธิโยธิน. (2555). ทฤษฎีความรับผิดชอบทางอาญา ใน หน่วยที่ 2 แนวการศึกษาชุดวิชา กฎหมายอาญาและอาชญาวิทยาชั้นสูง สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ไทยรัฐออนไลน์. (12 มีนาคม พ.ศ. 2557).
- ธนชัย พลอยศุภผล. (2547). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกลับมาท่องเที่ยวพื้ชของนักท่องเที่ยวชาว ต่างประเทศ. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง: วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย.
- นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. (2532). การกระทำผิดของหญิง. กรุงเทพมหานคร: คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นันทิ จิตสว่าง. (2539). อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมา ธิราช.
- บริหาร เสี่ยงอารมณ์. (2523). การวางผังถนนในชุมชนพักอาศัยที่มีความสัมพันธ์กับการเกิดโจรกรรม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2525). การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม: หลักทฤษฎีและ มาตรการ เอกสารการศึกษาสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: คณะรัฐ ประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2537). อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ฝ่ายอำนวยการ 5. (2556). จำนวนสถานบริการที่ได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ปี พ.ศ. 2555 – พ.ศ. 2556. กองบัญชาการตำรวจนครบาล: กอง บังคับการอำนวยการ.
- ฝ่ายอำนวยการ 10. (2556). ความผิดที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติสถานบริการ ปี พ.ศ. 2553- 2556. กองบัญชาการตำรวจนครบาล: กองบังคับการอำนวยการ.
- ฝ่ายอำนวยการ 10. (2556). สถิติคดีอาญา 5 กลุ่มของ กองบัญชาการตำรวจนครบาล ประจำปี งบประมาณ 2552 – 2556. กองบัญชาการตำรวจนครบาล: กองบังคับการอำนวยการ.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2525). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์
- พรชัย ชันดี, ธัชชัย ปิตะนีละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์. (2543). ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญา วิทยา. กรุงเทพมหานคร: บริษัท บุ๊คเน็ต จำกัด.
- มนัญชยา เหมทานนท์. (2556). ทศนะของคนทำงานกลางคืนในสถานบริการประเภท 4 ต่อสาเหตุ การค้าบริการทางเพศ สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารงานยุติธรรม. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์: คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์.

- วรรณเดช จันทศร. (2522). สาเหตุของอาชญากรรม-ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกี่ยวข้อง วารสารพัฒนบริหารศาสตร์ (ปีที่ 13, ฉบับที่ 19).
- วารุณี ภูริสินสิทธิ์. (2531). การกระทำผิดของเด็กและเยาวชน: แนวคิดทางสังคมวิทยา (ปีที่ 1). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- วีระกิตต์ หาญปริพรรณ และคณะ. (2551). การมีส่วนร่วมของสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรมในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมในเขตพื้นที่รับผิดชอบของสถานีตำรวจภูธรอำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี. นครปฐม: คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สฤณี สืบพงษ์ศิริ. (2545). ความรู้และทัศนคติของผู้เสียหายต่อการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อป้องกันอาชญากรรม ศึกษากรณี คดีลักทรัพย์ในเคหสถานของกรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานคร.
- สุพัตรา สุภาพ. (2519). สังคมวิทยา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมนทิพย์ จิตสว่าง. (2553). ความสัมพันธ์ของการเสพสุรากับอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวรรณ สุวรรณเวช. (2532). ประวัติและวิวัฒนาการของตำรวจไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อรัญ สุวรรณบุปผา. (2518). หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์ไทย วัฒนาพานิช จำกัด.
- อัญญา ชูบำรุง. (2527). ทฤษฎีอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา สภาพปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ สาเหตุที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ และหาแนวทาง วิธีการป้องกันปัญหาอาชญากรรมเหล่านั้น โดยศึกษาสถานบริการในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีสถานบริการมากแห่งหนึ่งของกรุงเทพมหานคร และเป็นพื้นที่ที่มักจะมีปัญหาอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อยครั้ง การศึกษาปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการในพื้นที่สถานบริการจึงเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาการป้องกันปัญหาอาชญากรรมต่างๆ ได้ในอนาคต
2. ส่วนประกอบของแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ตอน ประกอบด้วย
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ
 - ตอนที่ 3 ความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ
 - ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมและสถานบริการ
 - ตอนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ
3. แบบสอบถามฉบับนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการป้องกันและลดปัญหาอาชญากรรม โดยการวิจัยครั้งนี้จะสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และเกิดประโยชน์สูงสุด จะต้องอาศัยความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามนี้ ซึ่งข้อมูลที่ท่านให้มาจะถือเป็นความลับ และจะนำไปใช้ประโยชน์เพื่อการวิจัยเท่านั้น ผู้วิจัยจึงขอความกรุณาท่านในการตอบแบบสอบถาม และได้โปรดตอบให้ครบทุกข้อและตอบตามความเป็นจริง จักขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณอย่างสูง

ร.ต.ท. เอกคณิต ขจีจิตร
 นิสิตปริญญาโทสาขาอาชญาวิทยา
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการที่ใช้บริการ

ประเภทสถานบริการที่ใช้บริการ

- () ดิสโก้เธค ผับ บาร์ ไนท์คลับ
 () คาราโอเกะ เลาจ์
 () อาบอบนวด
 () ร้านอาหาร หรือ สวนอาหาร

วันที่ใช้มักใช้บริการ

- () จันทร์ – ศุกร์ () เสาร์ – อาทิตย์

ช่วงเวลาที่ใช้มักใช้บริการ

- () 18.00 – 24.00 น. () 24.00 – 02.00 น.

ความถี่ที่ท่านใช้บริการสถานบริการ

- () ทุกวัน () สัปดาห์ละ 1 - 2 ครั้ง
 () สัปดาห์ละ 3 - 4 ครั้ง () เดือนละ 1 ครั้ง

การเดินทางไปใช้บริการสถานบริการ

- () รถส่วนตัว () รถโดยสารสาธารณะ

สิ่งใดที่จูงใจให้ท่านอยากเข้าไปใช้บริการในสถานบริการนั้นๆมากที่สุด

- () การแสดงต่างๆ แสง สี เสียง () ความปลอดภัย
 () พนักงานมีความน่ารัก นิสัยดี () ผู้คนเข้าไปใช้บริการ
 () ความรู้จึกคุ้นเคยกับสถานบริการ () อาหาร เครื่องดื่ม
 () อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

บุคคลที่มักไปเที่ยวสถานบริการกับท่าน

- () ญาติ พี่ น้อง () เพื่อนร่วมงาน
 () นายจ้าง ผู้บังคับบัญชา () ไปคนเดียว

ส่วนใหญ่ เมื่อท่านเลิกจากสถานบริการแห่งหนึ่งแล้ว ท่านจะต่อที่อื่นอีกหรือไม่

- () ไป () ไม่ไป

ตอนที่ 3 ความถี่ของอาชญากรรมที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยพบในสถานบริการ

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ระดับความถี่ของอาชญากรรมที่เคยพบเห็น

ไม่มี	หมายถึง	ไม่เคยพบเห็น
น้อย	หมายถึง	พบเห็นน้อย
ปานกลาง	หมายถึง	พบเห็นบางครั้ง
มาก	หมายถึง	พบเห็นมาก

ลำดับ	หัวข้อ	ระดับความถี่			
		ไม่มี	น้อย	ปานกลาง	มาก
1.	คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ ได้แก่ 1) ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา 2) ปล้นทรัพย์ 3) ชิงทรัพย์ 4) วางเพลิง 5) ลักพาตัวเรียกค่าไถ่				
2.	คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ได้แก่ 1) ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา 2) ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา 3) กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่น ถึงแก่ความตาย 4) พยายามฆ่า 5) ทำร้ายร่างกาย 6) ข่มขืนกระทำชำเรา				
3.	คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ ได้แก่ 1) ลักทรัพย์ 2) ชิงทรัพย์ 3) ครอบครองทรัพย์ 4) ชิงทรัพย์ 5) ปล้นทรัพย์ 6) ทำให้เสียทรัพย์				

7) ท่านเคยพบอาชญากรรม ที่มีผู้ประกอบการสถานบริการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกระทำความผิด เช่น เป็นผู้ร่วมกระทำความผิด หรือเป็นผู้สนับสนุนให้การกระทำความผิดหรือไม่

เคย

ไม่เคย

8) ท่านคิดว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่ มีผู้ใช้บริการมาก จะเป็นสถานบริการที่มีความปลอดภัยกว่าสถานบริการที่มีขนาดเล็ก ใช่หรือไม่

ใช่

ไม่ใช่

9) ท่านคิดว่าสถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะถูกเจ้าหน้าที่ตรวจสอบความผิดมากเป็นพิเศษ ใช่หรือไม่

ใช่

ไม่ใช่

10) ท่านคิดว่าการตรวจสถานบริการของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือ เจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นนั้น มีส่วนช่วยป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการได้จริง ใช่หรือไม่

ใช่

ไม่ใช่

11) ท่านคิดว่าอาชญากรรมในช่วงเวลากลางคืนที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน สถานบริการที่ให้บริการในเวลากลางคืน เป็นสาเหตุหลักของอาชญากรรมเหล่านั้น ใช่หรือไม่

ใช่

ไม่ใช่

12) ท่านคิดว่า หากสถานบริการที่มีอาชญากรรมประเภทใดเกิดขึ้นแล้ว ในอนาคตย่อมมีอาชญากรรมประเภทเดียวกันนั้นเกิดขึ้นอีก ใช่หรือไม่

ใช่

ไม่ใช่

ตอนที่ 5 ความคิดเห็นเกี่ยวกับ การป้องกันอาชญากรรมในสถานบริการ

คำชี้แจง : ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ลำดับ	หัวข้อ	ระดับความเห็น		
		เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย
1.	การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อสถานบริการ จะช่วยเพิ่มความมั่นใจให้กับผู้ใช้บริการได้มากกว่าวิธีอื่น			
2.	การบังคับใช้กฎหมายกับสถานบริการ จะมีผลต่อรูปแบบ และความรุนแรงของการก่ออาชญากรรมในพื้นที่นั้น			
3.	อาชญากรส่วนใหญ่มักมีความสัมพันธ์กับผู้ประกอบการสถานบริการ หรือ ผู้มีอิทธิพลในพื้นที่			
4.	สถานบริการที่มีขนาดเล็ก มักจะมีการกระทำความผิดมากกว่าสถานบริการที่มีขนาดใหญ่			
5.	เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย มักมีผลประโยชน์กับผู้ประกอบการในพื้นที่			
6.	ในสถานบริการแต่ละแห่งจะมีปัญหาอาชญากรรมที่มีรูปแบบแตกต่างกัน และจะมีรูปแบบที่เป็นเอกลักษณ์ของแต่ละพื้นที่			
7.	ผู้ประกอบการสถานบริการ และผู้มีอิทธิพล คือ ปัจจัยหนึ่งในการควบคุมความรุนแรง และ ความถี่ของอาชญากรรมในพื้นที่นั้น			
8.	ท่านคิดว่าการปิดสถานบริการตามเวลาที่กำหนด คือเวลา 02.00 น. จะช่วยลดปัญหาอาชญากรรมได้			

9.	การออกตรวจสถานบริการ การตรวจค้น สถานบริการอย่างเข้มงวด เป็นมาตราที่ดี ที่สุดในการป้องกันอาชญากรรมในสถาน บริการ			
----	---	--	--	--

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ต่อการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

.....

.....

.....

.....

.....

ประเด็นคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก

เรื่อง การศึกษาปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ ในเขตพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

การสัมภาษณ์เชิงลึกมีขั้นตอนการสัมภาษณ์โดยสรุปดังนี้

ตอนที่ 1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม

- 1.1 แนะนำตัวผู้วิจัย
- 1.2 อธิบายวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 1.3 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล อาทิเช่น ชื่อนามสกุล เพศ อายุ อาชีพ สถานที่ทำงาน

ตอนที่ 2. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานบริการ การใช้สถานบริการ และอาชญากรรมในสถานบริการในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลห้วยขวาง

- 2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สถานบริการในเวลากลางคืนของผู้ให้ข้อมูล เช่น ประเภทสถานบริการ ความถี่ที่ไปใช้บริการ สาเหตุ หรือ ปัจจัยที่ทำให้ไปใช้บริการสถานบริการ
- 2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพอาชญากรรมในสถานบริการ อาทิเช่น ประเภทอาชญากรรมในสถานบริการ ความถี่ ความรุนแรง ความเสียหายที่เกิดขึ้น
- 2.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุของปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ หรือข้อสังเกตเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ
- 2.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเจ้าหน้าที่อื่นๆที่เกี่ยวข้อง
- 2.5 ข้อเสนอแนะอื่นๆเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมในสถานบริการ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ-สกุล ร้อยตำรวจโท เอกคณิต ขจีจิตร

วันเดือนปีเกิด วันเสาร์ที่ 23 สิงหาคม 2529

ที่อยู่ 182/4 หมู่บ้านเวียงผาพิณ หมู่ 5 ต.สบสาย อ.สูงเม่น จ.แพร่ 54130

สถานที่ทำงาน สถานีตำรวจภูธรช้างเผือก ต.ช้างเผือก อ.เมือง จ.เชียงใหม่

ตำแหน่ง รองสารวัตรป้องกันปราบปราม สถานีตำรวจภูธรช้างเผือก

E-mail eak_halley@hotmail.com

โทรศัพท์ 082-641-7287

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2544 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนพิริยาลัยจังหวัดแพร่

พ.ศ. 2547 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเตรียมทหาร จังหวัดนครนายก

พ.ศ. 2552 ปริญญาตรี โรงเรียนนายร้อยตำรวจ จังหวัดนครปฐม